Loveday Brooke

En kvindelig detektivs oplevelser

Catherine Louisa Pirkis

Bibliotek 1800

Catherine Louisa Pirkis

Loveday Brooke

En kvindelig detektivs oplevelser

eBibliotek 1800

2023

Ophavsret og brugsbetingelser

Copyright and conditions of use

Disclaimer: *Please note that this book is based on a more than a hundred year old originals. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of art from previous times should be viewed in its cultural and temporal context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.*

Den sorte kuffert, som lå på dørtrinnet

"Det er en større historie," sagde Loveday Brooke til Ebenezer Dyer, chef for det velkendte opdagelseskontor i Lynch Court, Fleet Street; "lady Cathrow har mistet for 30.000 pund sterling juveler, hvis man kan stole på avisernes beretninger."

"De er fuldstændig pålidelige denne gang. Tyveriet er lidt forskelligt fra de sædvanlige tyverier fra landsteder. Det foregik naturligvis i spisetiden, medens familien og gæsterne sad til bords, og tjenestefolkene, som ikke gjorde opvartning, morede sig i deres egne lokaliteter. Den omstændighed, at det var juleaften, måtte nødvendigvis forøge den almindelige uro i huset. Tyvene har i dette tilfælde ikke som sædvanligt skaffet sig adgang til huset ved hjælp af en stige til toiletværelset, men gennem et vindue i et værelse i stueetagen, et lille værelse med dette ene vindue og to døre, af hvilke den ene fører ud til korridoren, og den anden til en gang, hvorfra bagtrappen går op til soveværelserne ovenpå. Værelset benyttes mest som en slags garderobe for husets herrer."

"Det var formodentlig husets svage punkt?"

"Ja netop! Craigen Court, sir George og lady Cathrows residens, er en underligt formet gammel bygning, der springer frem i alle retninger, og da dette vindue vender ud til en bar mur, er ruderne af farvet glas, og det holdes lukket ved en stærk messingkrog og åbnes aldrig, idet ventilationen foregår

gennem en glasventil i de øverste ruder. Det er jo underligt, at dette vindue, som kun er to alen fra jorden, hverken er forsynet med jernstænger eller skodder. Den aften, tyveriet foregik, må en eller anden i huset med forsæt have taget den eneste beskyttelse, messingkrogen, af og således skaffet tyvene adgang til huset."

"Deres mistanke falder altså på tyendet?"

"Ganske vist, og det er blandt tjenestefolkene, Deres arbejde vil blive nødvendigt. – Hvem tyvene end har været, så har de været fuldstændig kendte med husets indretning. Lady Cathrows juveler var gemt i et jernskab i hendes toiletteværelse over spisestuen, og sir George plejede at sige, at det var det sikreste værelse i huset. Efter hans ordre var der aldrig skodder for spisestuevinduet lige under toiletteværelsets vindue; heller ikke var gardinerne nedrullede, og da der således faldt et lysskær på altanen udenfor, kunne ingen uset have anbragt en stige der."

"Jeg ser af aviserne, at sir George og lady Cathrow plejede at have mange gæster og give en større middag juleaften?"

"Ja. De er ældre folk uden børn og med kun få slægtninge, og de har derfor megen tid at ofre på deres venner."

"Nøglen til jernskabet blev formodentlig ofte betroet til lady Cathrows kammerjomfru?"

"Ja. Det er en fransk ung pige ved navn Stephanie Delcroix. Hun skulle gøre i stand i toiletteværelset, når hendes herskerinde havde forladt det, lægge juvelerne til side, låse skabet og gemme nøglen, til fruen gik til sengs. Hun tilstår imidlertid, at hun den aften, tyveriet blev begået, først løb ned til husholdersken for at se, om der var kommet noget brev til

hende, og stod og talte med de andre tjenestefolk i nogen tid; hun husker ikke, hvor længe, men posten fra St. Omer, hvor hun har sit hjem, kom som regel kl. halv otte."

"Nå, så hun plejede altså således at løbe ned og spørge om brev, og tyvene, der kendte forholdene i huset, vidste besked om det også."

"Måske; skønt for øjeblikket ser det meget mistænkeligt ud for den unge pige. Heller ikke kan hendes adfærd, når hun bliver forhørt, tjene til at fjerne mistanken. Hun får det ene hysteriske anfald efter det andet, modsiger sig selv, næsten hver gang hun åbner munden, tilskriver det bagefter sit ukendskab til vort sprog, giver sig til at sludre fransk, opfører sig helt teatralsk og får til sidst et nyt hysterisk anfald."

"Alt dette er jo fransk manér," sagde Loveday, "men lægger politimyndighederne megen vægt på, at jernskabet var åbent den aften?"

"Ja, og man er ved at anstille nøje undersøgelser om den unge piges mulige kæreste. I den anledning har de sendt Bates hen for at opholde sig i byen og indsamle oplysninger udenfor landstedet. Men de ønsker, at nogen skal tage ind i huset og gøre sig gode venner med pigerne for at udforske, om hun har gjort nogen af dem til sin fortrolige angående sine kæresterier. De har derfor ladet forespørge hos mig, om jeg ville sende den snildeste og mest skarpsindige af mine kvindelige opdagere. Jeg har da ladet Dem kalde, miss Brooke, og De må betragte det som en kompliment, hvis De har lyst. Behag så at tage Deres notesbog frem, og jeg vil give Dem mine instrukser."

Loveday Brooke var på dette tidspunkt lidt over 30 år gammel og kan bedst beskrives således:

Hun var hverken høj eller lille, hverken mørk eller lys, hverken smuk eller grim. Hendes ansigt kunne overhovedet slet ikke klassificeres; det eneste mærkelige ved det var en vane, hun havde, når hun spekulerede, at lade øjenlågene glide ned over øjnene, så at selve øjet kun var synligt gennem en sprække. Hun var altid sortklædt og sirlig, næsten som en kvæker. Fem-seks år i forvejen var Loveday ved en skæbnens tilskikkelse blevet kastet pengeløs og næsten venneløs ud i verden. Hun havde fundet, at hun ingen fremragende evner besad, og havde derfor valgt sig et kald, der brat afbrød forbindelsen med hendes tidligere omgangsfæller og stilling i samfundet. I fem-seks år havde hun tålmodigt arbejdet med ringere opgaver i sin virksomhed. Så havde tilfældet eller, for at tale tydeligere, en indviklet retssag vakt opmærksomhed for hende hos chefen for det velkendte opdagelseskontor i Lynch Court. Han kom hurtigt på det rene med, hvad hun duede til, og overdrog hende løsningen af vanskeligere opgaver, arbejder, der havde bragt såvel ham som Loveday både penge og anseelse.

Ebenezer Dyer var som regel ingen entusiast, men han kunne til tider hengive sig til lovprisninger af miss Brookes kvalifikationer for det kald, hun havde valgt sig.

"For meget af en dame, siger De?" plejede han at svare enhver, der drog disse kvalifikationer i tvivl. "Jeg bryder mig ikke en døjt, om hun er en dame eller ej. Jeg ved kun, at hun er den mest forstandige og praktiske kvinde, jeg har kendt. For det første besidder hun en evne, der er så sjælden blandt kvinder, til punktligt at udføre en ordre; for det andet har hun en klar og skarp hjerne, uhildet af nogen som helst fordom, og for det tredje har hun så megen jævn menneskeforstand, at det

ligefrem kan kaldes geni." Men skønt Loveday og hendes chef som regel arbejdede godt sammen, var der dog også lejligheder, hvor de så at sige snerrede ad hinanden.

Det var netop tilfældet nu.

Loveday viste ingen tilbøjelighed til at fremtage sin notesbog og modtage instrukser.

"Jeg ønsker at vide," sagde hun, "om det, jeg læste i bladene, er sandt, at en af tyvene før sin bortgang gjorde sig den ulejlighed at lukke jernskabets dør og skrive tværs over den med kridt: 'Til leje. Umøbleret'?"

"Fuldstændigt rigtigt; men jeg indser ikke, at vi behøver at lægge nogen vægt på det. Slyngler gør ofte den slags ting af uforskammethed eller praleri. Ved indbrudstyveriet forleden dag i Reigate gik de hen til en dames skrivepult, tog et ark papir og skrev deres taksigelse, fordi hun havde været så venlig ikke at lade låsen til jernpengeskabet reparere. Vil De så tage Deres notesbog frem –"

"Intet hastværk," sagde Loveday roligt; "jeg ønsker at vide, om De har set dette?" Hun rakte frem over skrivebordet, de sad ved, et udklip af en avis, som hun fremtog af sin brevtaske.

Mr. Dyer var en høj, kraftigt bygget mand med et stort hoved, en høj, skaldet pande og et venligt smil omkring munden. Dette smil var imidlertid ofte en fælde for den uforsigtige, for han var så pirrelig, at et barns henkastede ord kunne støde ham.

Det venlige smil forsvandt, da han tog avisudklippet af Lovedays hånd.

"Jeg må bede Dem huske på, miss Brooke," sagde han, "at jeg, skønt jeg nok er rask i mine forretninger, dog aldrig bruger hastværk, som jeg anser for sjuskethed og unøjagtighed."

Så, ligesom for yderligere at afkræfte hendes ord, glattede han meget roligt avisstrimmelen ud og læste ganske langsomt følgende:

Mærkelig opdagelse.

En sort læderrejsekuffert fandtes i går morges tidlig af en af Smiths avisdrenge på dørtrinnet til et hus, der ligger ved vejen mellem Easterbrook og Wreford, og som bebos af en ældre ugift dame. I kufferten fandtes en præstekrave, et slips, et kirkeritual, en prædikenbog, et eksemplar af Virgils værker, en afbildning af *Magna Charta* med oversættelse, et par sorte gedeskinds handsker, en børste, en kam, nogle aviser og adskillige småsager, som tydede på, at de havde tilhørt en præst. Oven på kufferten fandtes følgende mærkelige brev, skrevet med blyant på en lang strimmel papir:

"*Den skæbnesvangre dag er kommet. Jeg kan ikke eksistere længere. Jeg går herfra og vil ikke mere blive set. Men jeg ønsker, at ligsynsmanden og juryen får at vide, at jeg er en åndsfrisk mand, og at en erklæring om momentant vanvid ville være en grov fejltagelse. Søg omhyggelig efter mit stakkels livløse legeme i nabolaget – på den kolde hede, ved jernbanen eller ved floden – få øjeblikke vil afgøre, hvorledes jeg skal gå bort. Hvis jeg havde fulgt den rette vej, kunne jeg have været en magt i kirken, hvor jeg nu er et uværdigt medlem og præst; men spillelidenskabens afskyelige last fik tag i mig, og*

væddemål har været min ruin, ligesom det har været tusinders før mig. Unge mand, sky alskens væddemål som Helvede og Djævelen! Farvel, Magdalenes kammerater, farvel, og lyt til min advarsel! Skønt jeg er i slægt med en hertug, en greve og en biskop, og skønt jeg er søn af en adelig kvinde, er jeg dog i virkeligheden kun en landstryger og fredløs person. Velsignede død, jeg hilser dig! Jeg tør ikke underskrive mit navn. Farvel til alle! Oh, stakkels adelige moder, et afskedskys til dig!

R. I. P.

Politiet og nogle af jernbanefunktionærerne har undersøgt nabolaget omhyggeligt, men intet livløst legeme er fundet. Politiet er tilbøjelig til at tro, at brevet er en mystifikation, skønt sagen endnu ikke er opgivet."

På samme rolige måde, Dyer havde åbnet og læst udklippet med, lagde han det sammen og gav det tilbage til Loveday Brooke.

"Må jeg spørge," sagde han spydigt; "hvad finder De i denne dumme mystifikation, som er værd at spilde Deres eller min tid på?"

"Jeg ønskede at vide," svarede Loveday i den samme jævne tone som før, "om De så noget i det, som på nogen måde kunne sætte denne opdagelse i forbindelse med tyveriet i Craigen Court?"

Mr. Dyer stirrede forbavset på hende.

"Da jeg var et barn," sagde han lige så spydigt som før, "plejede jeg at lege en leg kaldet '*Hvad tænkte jeg på?*' En eller anden tænkte da på noget urimeligt – f.eks. toppen af et

monument – og en anden prøvede da på at gætte hans tanke – f.eks. spidsen af hans venstre støvle, og denne ulykkelige person skulle da vise forbindelsen mellem spidsen af den venstre støvle og toppen af monumentet. Miss Brooke, jeg ønsker ikke at gentage denne dumme leg nu for Deres og min fornøjelse."

"Nå, godt," sagde Loveday roligt; "jeg troede, De ønskede at drøfte det. Det var det hele. Men giv mig så Deres instrukser, og jeg skal søge at koncentrere min opmærksomhed om den lille franske kammerjomfru og hendes forskellige tilbedere."

Mr. Dyer blev venlig igen.

"Det er det punkt, jeg vil henlede Deres opmærksomhed på," sagde han, "De må helst rejse med det første tog i morgen – det er omkring 60 engelske mil med den østlige linje. De må stige ud ved Huxwell station, hvor en karl fra landstedet vil komme og køre Dem videre. Jeg har ordnet det således med husholdersken, mrs. Williams – en meget brav og klog dame – at De i huset kan gå for hendes niece, der tilbringer en lille ferie hos hende efter at have taget lærerindeksamen. Deres øjne og helbred har ganske naturligt lidt af overanstrengelse, og De kan godt bære blå briller. Deres navn vil være Jane Smith, hvilket De hellere må skrive ned. Hele Deres arbejde vil blive blandt tyendet, og De behøver ikke at tale med sir George eller lady Cathrow – ingen af dem ved for resten noget om Deres besøg – jo færre vi gør til vore fortrolige, desto bedre. Jeg tvivler imidlertid ikke om, at Bates på politistationen i Scotland Yard har fået underretning om Deres mission og vil komme og se til Dem."

"Har Bates udforsket noget af betydning?"

"Endnu ikke. Han har opdaget en af den unge piges tilbedere, en ung landmand ved navn Holt; men da denne gør indtryk af at være en hæderlig ung mand, der er hævet over al mistanke, betyder opdagelsen ikke meget."

"Så tror jeg ikke, jeg har mere at spørge om," sagde Loveday, idet hun rejste sig for at tage afsked. "Naturligvis vil jeg i fornødent fald telegrafere til Dem i vor sædvanlige chifferskrift. "

Det første tog, der gik fra Bishopgate til Huxwell den følgende morgen, havde mellem sine passagerer miss Loveday Brooke, klædt i en net, sort dragt, der formentes at passe til hendes stand. Den eneste litteratur, hun havde forsynet sig med for at fordrive rejsens kedsommelighed, var en lille bog i papbind, kaldet *Oplæserens Skat*. Den kostede kun en shilling og syntes særlig bestemt for dilettant-oplæsere.

Miss Brooke lod til at være fuldstændig optaget af denne bogs indhold under den første halvdel af rejsen. Under den anden lå hun lænet tilbage i vognen, ubevægelig og med lukkede øjne, ligesom hensunken i dybe tanker. Togets standsning ved Huxwell vækkede hende og fik hende til at samle sine sager sammen.

Det var let at finde den stadselige kusk fra Craigen Court mellem dagdriverne på perronen. Endnu én foruden kusken så hun der – Bates fra Scotland Yard, forklædt som handelsrejsende og med den traditionelle prøvekasse i hånden. Det var en lille, kraftig mand med rødt hår og bakkenbarter og et ivrigt, energisk ansigtsudtryk.

"Jeg er halvt stivfrossen," sagde Loveday til sir Georges kusk; "så jeg vil foretrække at gå til Craigen Court, hvis De vil være så

venlig at besørge min rejsekuffert."

Kusken gav hende nogle oplysninger om vejen, hun skulle følge, og kørte af sted med hendes bagage, idet han altså lod hende have frie hænder til at opfylde mr. Bates' ønske om en spadseretur og en fortrolig samtale med hende hen ad landevejen.

Bates syntes at være i godt humør den dag.

"Det er en meget let sag den, miss Brooke," sagde han. "Når De arbejder inde i huset, og jeg går på opdagelser ude omkring, skal vi nok få denne unge pige i fængsel inden en uges forløb, eller mit navn er ikke Jeremiah Bates."

"De mener den franske kammerjomfru?"

"Naturligvis. Jeg mener, at der ikke kan være megen tvivl om, at hun har åbnet både vinduet og jernskabet. Jeg betragter sagen således, miss Brooke: alle unge piger har tilbedere, siger jeg til mig selv, men en smuk pige som denne må have dobbelt så mange som almindeligt, og jo større et antal tilbedere der er, desto større chance er der for, at der kan findes en tyv iblandt dem. Det er tydeligt nok, ikke sandt?"

"Jo."

Bates følte sig opmuntret til at gå videre.

"Nuvel, idet jeg ræsonnerer videre på samme måde, siger jeg til mig selv: det er en smuk, enfoldig ung pige, ikke af forbrydernatur, ellers ville hun ikke have ladet skabet stå åbent; giv hende reb nok, og hun vil hænge sig selv. Om et par dage, vil hun, hvis vi lade hende gå, stikke af til den unge fyr, hvis rede hun har hjulpet til med at fore, og vi vil gribe parret mellem dette sted og strædet ved Dover, ja måske endog få fat i en

nøgle, der kan bringe os på deres medskyldiges spor. Det er den måde, sagen skal tages på, hvad, miss Brooke?"

"Måske nok. Men hvem er det, der kommer farende i denne enspændervogn?" spurgte Loveday, idet hun så sig tilbage.

Bates vendte sig også om. "Åh, det er den unge Holt, hvis faders gård ligger et par mil herfra. Han er en af Stephanies tilbedere og vel den bedste af dem alle. Men han synes ikke at være den heldigste; jeg hører, at en anden har vundet den skønnes gunst. Siden tyveriet har hun slet ikke villet vide af ham at sige."

Da den unge mand kom nærmere i sin enspændervogn, kørte han langsommere, og Loveday kunne ikke andet end beundre hans åbne, ærlige ansigtsudtryk,

"En plads foran – skal jeg hjælpe en af Dem lidt på vej?" sagde han, da han kom hen til dem.

Og til stor bestyrtelse for Bates, der havde gjort regning på i det mindste en times fortrolig passiar med miss Brooke, modtog hun den unge landmands tilbud og satte sig ved siden af ham.

Mens de kørte rask hen ad landevejen, forklarede Loveday for den unge mand, at hun skulle til Craigen Court, og at hun måtte stole på, at han ville sætte hende af på det nærmeste sted derved, som de passerede.

Så snart hun nævnede Craigen Court, antog hans ansigt et mørkt udtryk.

"De har fået en ubehagelig historie derovre, og den har også bragt ubehageligheder over andre," sagde han lidt bittert.

"Ja, ja, det er sandt," sagde Loveday deltagende. "Sådan går det ofte. I sådanne tilfælde falder mistanken ofte på en ganske

uskyldig."

"Netop, netop!" udbrød han ivrigt; "hvis De tager ind i det hus, vil De høre alle hånde slette ting blive sagt om hende; men hun er uskyldig. Jeg sværger Dem til, hun er lige så uskyldig som De eller jeg er."

Hans stemme overdøvede næsten vognens larm. Han syntes ikke at huske på, at han ikke havde nævnet noget navn, og at Loveday som en fremmed, måske var uvidende om, hvem han mente.

"Hvem der er den skyldige, må Gud vide," fortsatte han efter et øjebliks pause; "jeg vil ikke kaste skygge på nogen der i huset; men jeg siger kun, at jeg tør holde mit hoved på, at hun er uskyldig."

"Det er en lykkelig, ung pige, der har fundet en, som nærer en så ubegrænset tillid til hende, som De gør," sagde Loveday endnu mere deltagende end før.

"Er det? Så ville jeg ønske, hun ville skønne på sin lykke," sagde han bittert. "De fleste piger ville i hendes stilling gerne have en mand til støtte i ondt og godt. Men ikke således med hende. Lige siden den aften, det forbandede tyveri fandt sted, har hun afvist mig; hun vil ikke svare mig på mine breve – ja ikke engang sende bud til mig. Og jeg ville endda gifte mig med hende i morgen, hvis hun ville, hvad så end folk siger om hende."

Han gav sin pony af pisken. Hækkene syntes at flyve på begge sider af dem, og før Loveday anede, at halvdelen af vejen var tilbagelagt, standsede han og hjalp hende ned ved tjenestefolkenes indgang til Craigen Court.

"Vil De ikke nok sige til hende, hvis De kan få lejlighed til det, hvad jeg har sagt til Dem, og bede hende skænke mig en samtale bare på fem minutter?" bad han, før han igen steg op i vognen. Idet Loveday takkede for hans opmærksomhed, lovede hun at søge lejlighed til at bringe hans bud til den unge pige.

Husholdersken, mrs. Williams, bød Loveday velkommen i folkestuen og førte hende derpå til sit eget værelse, for at hun kunne pakke sine sager ud. Mrs. Williams var enke efter en handlende i London og stod i tale og manerer lidt over de sædvanlige husholdersker.

Det var en venlig og livlig kvinde, der straks gav sig i samtale med Loveday. Te blev bragt ind, og begge blev snart fortrolige med hinanden. Loveday lokkede i talens løb ud af hende en nøje beskrivelse af alle begivenhederne den dag, da tyveriet blev begået, alle gæsternes antal og navne hin aften tillige med nogle andre tilsyneladende ubetydelige enkeltheder.

Husholdersken gjorde intet forsøg på at skjule den pinlige stilling, hvori hun og alle de andre tjenende ånder i huset nu befandt sig.

"Vi har ikke nogen rigtig tiltro til hinanden," sagde hun, idet hun skænkede te for Loveday. "Enhver forestiller sig, at han eller hun er mistænkt af enhver anden og søger at erindre sig tidligere ord eller gerninger, der kunne tyde på det. Hele huset er som skjult af en sky, og det på en tid af året, der plejer at være den allermuntreste!" Med disse ord kastede hun et bedrøvet blik på et bundt kristtorn, og en mistel, som hang ned fra loftet.

"Jeg kan tænke, at I almindeligvis morer jer godt i juletiden?" sagde Loveday, "med baller, dramatiske forestillinger og den slags ting?"

"Ja, det skulle jeg mene! Når jeg tænker på den tid i fjor og på alle de fornøjelser, vi havde, kan jeg næppe tro, at det er det samme hus. Vort bal følger altid efter nådigfruens bal, og vi har lov til at indbyde vore venner og bekendte og beholde dem, så længe vi har lyst. Vi begynder vor aften med en koncert og oplæsning af en komedie; så får vi aftensmad og danser lige til den lyse morgen; men i år! –" her brød hun af med en sørgmodig hovedrysten, der talte tydeligt nok.

"Jeg formoder," sagde Loveday, "at nogle af Deres veninder er meget dygtige til at spille og oplæse dramatiske ting?"

"Ja, meget dygtige. Sir George og nådigfruen er altid til stede tidligt på aftenen, og jeg ville ønske, De havde hørt, hvor sir George var nær ved at dø af latter i fjor, da Harry Emmett i fangedragt og med en tot værk i hånden oplæste *Den ædle Straffefange*. Sir George, sagde, at den unge mand kunne have gjort lykke på teatret."

"Åh, en kop te til," sagde Loveday, idet hun rakte koppen frem. "Hvem var den Harry Emmett – en ung mand, der spillede kæreste med en af pigerne vel sagtens?"

"Han fjasede lidt med dem alle, men han var ikke kæreste med nogen. Han var tjener hos oberst James, der var en fortrolig ven af sir George, og Harry bragte hyppigt bud frem og tilbage for sin herre. Hans fader var droskekusk i London, tror jeg, og Harry havde en tid samme bestilling. Så fandt han på at blive herskabstjener og har stedse vundet sit herskabs tilfredshed. Han har altid været en forstandig og køn ung fyr, og så fuld af liv, at enhver kom til at synes om ham. Men jeg trætter Dem naturligvis med alt dette, og De ønsker åbenbart at tale

om noget andet." Her sukkede husholdersken atter, da hun kom til at tænke på det skrækkelige tyveri.

"Aldeles ikke. Dertil har jeg alt for megen interesse for Dem og Deres festligheder. Bor Emmett endnu her i nabolaget? Jeg ville umådelig gerne selv høre ham deklamere."

"Jeg må desværre sige Dem, at han er rejst fra oberst James for omtrent et halvt år siden. Vi savnede ham alle meget i begyndelsen. Han var en god og venlig ung mand, og jeg husker, han sagde, at han skulle hen og se til sin gamle bedstemoder, der har en konditorbutik, jeg husker ikke hvor."

Loveday sad og lænede sig tilbage på stolen og så bogstavelig talt ud gennem sprækker i stedet for øjne.

Lige på én gang forandrede hun samtaleemne.

"Kan jeg få lady Cathrows toiletteværelse at se nu?" spurgte hun.

Husholdersken så på sit ur. "Ja, om et øjeblik," svarede hun. "Klokken er kvart i fem, og nådigfruen går undertiden op for at hvile sig en halv time, før hun klæder sig på til middagsbordet."

"Er Stephanie endnu kammerjomfru hos lady Cathrow?" spurgte miss Brooke, idet hun fulgte husholdersken op ad bagtrappen.

"Ja. Både sir George og nådigfruen have været meget gode imod os under hele denne prøvelsens tid; de siger, vi er alle uskyldige, til vi er blevet kendt skyldige i en forbrydelse, og de ønsker ikke, at der sker nogen forandring i huset."

"Jeg kan næppe tro, at Stephanie kan være skikket til sit arbejde?"

"Næppe. Hun havde hysteriske anfald næsten fra morgen til aften i de første to-tre dage, efter at opdagelsesbetjentene var

kommet; men nu er hun blevet mut, spiser ikke noget og taler aldrig et ord med nogen af os, undtagen hun er nødt til det. Der er nådigfruens toiletteværelse; vær så god at gå derind."

Loveday gik ind i et stort, elegant møbleret værelse og begav sig ganske naturligt lige hen til den mærkeligste ting i det, jernskabet, der var indmuret i væggen mellem toiletteværelset og soveværelset.

Det var et jernskab af den sædvanlige slags, forsynet med en stærk jerndør og en sikkerhedslås, og tværs over døren var der skrevet med kridt ordene: "Til leje. Umøbleret".

Loveday blev stående omtrent fem minutter foran dette skab og fæstede hele sin opmærksomhed på den frække, store skrift.

Hun tog frem fra sin lommebog en smal strimmel kalkerpapir og sammenlignede bogstav for bogstav skriften på dette med den, som fandtes på jernskabets dør. Da hun var færdig med dette, vendte hun sig til mrs. Williams og erklærede sig rede til at følge med ned i værelset underneden.

Mrs. Williams så forbavset ud. Hendes gode mening om miss Brookes dygtighed blev i høj grad forringet.
"Opdagelsesbetjentene," sagde hun, "opholdt sig over en time i dette værelse; de gik over gulvet, de målte lysene, de –"

"Mrs. Williams," afbrød Loveday hende, "jeg er parat til at bese værelset underneden." Hun havde pludselig forandret sit væsen fra venlig passiar til travl forretningsiver.

Uden at sige mere gik mrs. Williams foran til det lille værelse, der havde vist sig at være husets svage punkt.

De gik ind i det ad den dør, der førte ud til husets bagtrappe. Loveday fandt værelset nøjagtigt, således som Dyer havde beskrevet det. Man behøvede kun at kaste et blik på vinduet for

at se, med hvilken lethed enhver kunne åbne det udefra og svinge sig ind i værelset, når først messingkrogen var taget af.

Loveday spildte heller ikke megen tid her. Til mrs. Williams store forbavselse gik hun blot tværs over gulvet og ud på den modsatte side, ad den dør, der førte ud til husets store korridor.

Her standsede hun imidlertid for at gøre et spørgsmål: "Står denne stol altid nøjagtigt i den stilling?" sagde hun, idet hun pegede på en egetræsstol, der stod lige uden for værelset, de lige havde forladt.

Husholdersken svarede bekræftende. Fruen holdt meget af, at enhver, der kom med bud til familien, havde et mageligt sted at sidde og vente, og denne krog var varm.

"Jeg ville gerne, om De vil vise mig til mit værelse nu," sagde Loveday pludselig, "og vil De være så god at sende mig en vejviser over grevskabet, hvis De har en sådan i huset?"

Mrs. Williams førte hende med en mine af krænket værdighed atter op til soveværelserne. Den brave husholderske følte sig næsten fornærmet over den mangel på interesse, miss Brooke havde vist for de værelser, som hun for øjeblikket anså for husets store attraktion.

"Skal jeg sende nogen til at hjælpe Dem med at pakke ud?" spurgte hun lidt ceremonielt i døren til miss Brookes værelse.

"Nej, tak; jeg skal ikke pakke meget ud. Jeg må rejse herfra med det første tog i morgen tidlig."

"I morgen tidlig! Men jeg har sagt til enhver, at De vil blive her mindst fjorten dage!"

"Aha, men så må De sige, at jeg pludselig er blevet kaldt bort pr. telegram. Jeg håber nok, at De kan gøre undskyldning for

mig. Men gør det ikke før aftensmåltidet. Jeg ville gerne spise til aften sammen med Dem. Jeg håber da at se Stephanie?"

Husholdersken bekræftede dette og gik sin vej, idet hun undrede sig over den mærkelige dame, som hun fra først af havde anset for "sådan en rar, behagelig og underholdende ung pige."

Ved aftensbordet, hvor det højere tyende mødte for at indtage, hvad der for dem var dagens muntreste måltid, ventede der dem imidlertid en stor overraskelse. Stephanie indtog ikke sin sædvanlige plads ved bordet, og en pige, som blev sendt til hendes værelse for at kalde på hende, vendte tilbage med den besked, at der ingen var i værelset, og Stephanie kunne intetsteds findes.

Loveday og mrs. Williams fulgtes ad til den unge piges værelse. Det så ud som sædvanligt. Der var intet pakket, og når undtages hat og overtøj, syntes hun intet at have taget med sig.

Ved nærmere undersøgelse kom det frem, at Stephanie som sædvanligt havde hjulpet lady Cathrow med påklædningen til middagen; men efter den tid havde ikke en sjæl i huset set noget til hende.

Mrs. Williams anså sagen for vigtig nok til straks at melde den til sin herre og frue, og sir George lod straks gå bud til mr. Bates i *King's Head*, om han ville komme hurtigst muligt og rådslå med ham.

Loveday sendte bud i en anden retning – til den unge Holt, med oplysninger om den unge piges forsvinden.

Mr. Bates havde en kort samtale med sir George i hans studereværelse, hvorfra han kom glædestrålende ud. Han ville

gerne tale med Loveday, før han tog bort, og sendte særligt bud til hende om at komme ud og tale med ham på vejen.

Loveday tog sin hat på og gik ud til ham. Hun fandt ham næsten hoppende af glæde.

"Sagde jeg Dem det ikke nok! Sagde jeg Dem det ikke nok! Ikke sandt, miss Brooke?" udbrød han. "Vi vil komme på hendes spor før i morgen. Det er jeg vis på. Jeg har hele tiden vidst, hvad hun pønsede på. Jeg sagde til mig selv, at hun ville stikke af ved lejlighed, når hun havde hjulpet sin frue med påklædningen til middagen. Så har hun hele to timer til sin egen rådighed, og hendes fraværelse vil ikke blive bemærket, før hun kan, være rejst med toget fra Huxwell til Wreford. Hun kan nok slippe til Wreford, men derfra vil hun blive bevogtet skridt for skridt. Jeg satte i går en mand til at passe på der – én, der forstår sig på den slags ting – og gav ham fuldstændige instrukser. Han skal nok jage hende lige til hendes hule. Hun har ikke taget noget med sig, siger De? Hvad har det at sige? Hun tror, hun vil finde alt, hvad hun behøver, der, hvor hun rejser hen – 'den forede rede', som jeg talte til Dem om i morges. Ha! Ha! I stedet for at flyve ind i den, som hun tror, at hun gør, vil hun løbe lige i armene på opdageren og trække sin ven med sig oven i købet. De vil være fanget begge to, inden 24 timer er omme, eller mit navn er ikke Jeremiah Bates."

"Hvad vil De så nu bestille?" spurgte Loveday, da manden havde endt sin lange tale.

"Nå, jeg vil gå tilbage til *King's Head* og vente på telegram fra min kollega i Wreford. Når han først har fået fat i hende, vil han lade mig vide, hvor jeg kan træffe ham. Da Wreford er et afsides sted, og kun ét tog går mellem 7:30 og 10:15, er vi overbevist om,

at Wreford må være den unge piges bestemmelsessted, så jeg er fuldstændig rolig, hvad den sag angår."

"Er De det?" svarede Loveday alvorligt. "Jeg kan tænke mig en anden mulig vej, floden gennem skoven, som vi kørte forbi i morges. God nat, mr. Bates. Naturligvis vil De, så snart der er noget nyt, underrette sir George om det."

Husets beboere sad oppe længe den aften, men der kom ingen efterretning fra Stephanie fra nogen kant. Mr. Bates havde rådet sir George til ikke at lade den unge pige efterlyse, for at hun ikke skulle lade sig skræmme fra at forene sig med, hvad han kaldte hendes "ven". "Vi ønsker at følge hende i stilhed, stille, som skyggen følger manden," havde han sagt, "og så skal vi overraske de to – og deres bytte også."

Sir George havde atter meddelt sin husstand mr. Bates ønske, og hvis Loveday ikke havde sendt bud tidligt på aftenen til den unge Holt, ville ikke et menneske uden for huset have kendt til Stephanies forsvinden. Loveday var tidlig oppe den følgende morgen, og hun tog med otte-toget til Wreford. Før sin afrejse sendte hun et telegram til sin chef i Lynch Court. Det lød lidt mærkeligt:

> "Bomben sprunget. Rejser direkte til Wreford. Telegraferer derfra.
>
> *L. B.*"

Hvor mystisk det end kunne se ud, behøvede mr. Dyer ikke at se i sin cifferbog for at fortolke det. "Bomben sprunget" var det samme som "nøglen fundet" på kontorets sædvanlige sprog.

"Ja, hun har været hurtig nok denne gang!" sagde han til sig selv, da han havde tænkt over, hvad det næste telegram muligvis ville bringe.

En halv time senere kom der en betjent fra Scotland Yard for at fortælle ham om Stephanies forsvinden og de gisninger, man gjorde sig om denne sag; han læste da ganske naturligt Lovedays telegram i denne meddelelses lys og sluttede, at nøglen i hendes hånd var til opdagelsen af Stephanies opholdssted såvel som til hendes brøde.

Et lidt senere modtaget telegram skulle imidlertid kuldkaste denne teori. Det var ligesom det forrige affattet i Lynch Courts gådefulde sprog; men da det var længere og mere indviklet end det forrige, fik det mr. Dyer til at udtyde det ved hjælp af sin cifferbog.

"Vidunderligt! Hun har slået dem alle af marken denne gang," var mr. Dyers udbrud, idet han læste og fortolkede slutningsordene.

Ti minutter efter havde han overdraget sin forretning for den dag til en fuldmægtig og fo'r af sted i en hansom-cab i retning af Bishopsgate station. Der var han så heldig at nå toget, der lige skulle afgå til Wreford.

"Dagens begivenhed," mumlede han ved sig selv, idet han satte sig hyggeligt til rette i en krog, "vil blive på tilbagerejsen; når hun fortæller mig, hvorledes hun har fundet ud af det hele."

Det var først klokken tre om eftermiddagen, at han nåede den gammeldags markedsby Wreford. Der var tilfældigvis kvægmarked den dag, og stationen var overfyldt med kvægdrivere og landmænd. Uden for stationen ventede Loveday på ham, som hun havde telegraferet til ham, i en firhjulet vogn.

"Det går meget godt," sagde hun straks, idet han steg ind i vognen; "han kan ikke slippe bort, selv om han anede, at vi var efter ham. To mænd af det lokale politi venter på ham udenfor med en arrestordre. Men jeg indså ikke nogen grund til, at Lynch Court ikke skulle have æren, og telegraferede derfor til Dem om at komme og besørge arrestationen."

De kørte derpå videre gennem High Street til udkanten af byen, hvor butikkerne var blandet med private huse, der udlejedes til kontorer. Drosken standsede foran et af disse, og to civilklædte politibetjente kom frem og hilste på mr. Dyer.

"Han er derinde nu, sir, i færd med sit kontorarbejde," sagde en af dem, idet han pegede på en dør, på hvilken der var malet med sorte bogstaver *Droskekuskenes understøttelsesforening*. "Jeg hører imidlertid, at det er sidste gang, han vil findes der, da han for en uge siden opsagde sin plads."

Idet betjenten tav, kom en mand, øjensynlig af droskekuskenes forening, op ad trinnene. Han stirrede nysgerrigt på den lille gruppe lige inden for gadedøren og gik derpå, raslende med sine penge, ind på kontoret som for at betale sit kontingent.

"Vil De være så god at sige til mr. Emmett derinde," sagde Dyer til manden, "at en herre udenfor ønsker at tale med ham?"

Manden nikkede og gik ind på kontoret. Idet døren åbnedes, så man en ældre herre, som sad ved en pult, åbenbart i færd med at skrive kvitteringer. Lidt bag ved ham til højre sad en ung, køn mand ved et bord, hvor der lå forskellige små stabler penge. Denne unge mands hele ydre var fuldstændig kavalermæssigt, og hans væsen var venligt og livligt, idet han svarede på kuskens opfordring med et nik og et smil.

"Jeg skal straks være tilbage," sagde han til sin kollega ved det andet skrivebord, idet han rejste sig og gik hen imod døren.

Men da han først var kommet uden for denne, blev den låset bag ved ham, og han befandt sig midt imellem tre kraftige mænd, af hvilke den ene underrettede ham om, at han havde en arrestordre til Harry Emmett for delagtighed i tyveriet i Craigen Court, og at han helst måtte følge rolig med, da modstand var unyttig,

Emmett syntes at være på det rene med dette. Han blev i et øjeblik ligbleg, men genvandt snart fatningen.

"Vil en af de herrer ikke være så god at hente min hat og frakke," sagde han i en højtravende tone; "jeg indser ikke, hvorfor jeg skulle fryse ihjel, fordi andre mennesker behager at opføre sig som tossehoveder."

Hans hat og frakke blev hentet, og han fik plads i drosken mellem de to betjente.

"Lad mig sige Dem et advarende ord, unge mand," sagde mr. Dyer, idet han lukkede droskens dør og så på Emmett gennem vinduet. "Jeg anser det ikke for nogen strafværdig handling at efterlade en sort kuffert på en gammel jomfrus dørtrin, men jeg vil dog sige, at De måske kunne være sluppet bort med Deres bytte, hvis denne sorte kuffert ikke havde været."

Emmett havde sit svar på rede hånd. Han tog ironisk hatten af for mr. Dyer og svarede: "De kunne have udtrykt Dem kønnere, min herre. Hvis jeg var i Deres sted, ville jeg sige: 'Unge mand, De bliver retfærdigt straffet for Deres onde gerninger. De har stukket andre mennesker ud hele Deres liv, men nu bliver De selv stukket ud'."

Mr. Dyer var ikke færdig med sit arbejde for den dag, da han havde fået Emmett anbragt i det lokale fængsel. Der måtte anstilles undersøgelser af hans bolig og effekter, og ved denne var han naturligvis til stede. Omtrent tredjedelen af juvelerne fandtes, og heraf sluttede man, at hans medskyldige i forbrydelsen havde forment, at han havde løbet tredjedelen af risikoen ved forbrydelsen.

Breve og forskellige optegnelser, der fandtes i værelserne, førte endelig til opdagelse af de medskyldige, og skønt lady Cathrow mistede størstedelen af sine kostbare smykker, fik hun dog den tilfredsstillelse, at alle tyvene blev idømt straffe i forhold til deres forbrydelse.

Det var ikke før henimod midnat, at mr. Dyer befandt sig siddende i toget over for miss Brooke og fik lejlighed til at spørge hende om leddene i den tankekæde, som bragte hende til på en så mærkelig måde at forbinde den sorte kuffert med det betydningsløse indhold, og det store tyveri af kostbare juveler. Loveday forklarede det hele let og naturligt på sin sædvanlige planmæssige måde.

"Jeg læste," sagde hun, "ligesom mange andre mennesker, beretningerne om de to ting i den samme avis på den samme dag, og jeg opdagede – hvad de fleste andre sikkert ikke gjorde – en vis sans for det komiske hos hovedmanden i begge begivenhederne. Mens alle er enige om, at forbrydelser begås af meget forskellige motiver, har jeg lagt mærke til, at kun få vil indrømme, at forbrydere er højst forskellige af karakter. Vi forestiller os forbryderen spadserende omkring med en bunke skumle planer i hovedet og kan ikke godt tænke os, at han kan have en fin sans for det komiske eller et skælmsk blik i øjet,

akkurat ligesom ærlige folk ofte har, når de arbejder i deres kald."

Her udstødte Dyer en let grynten, der kunne tydes både som bifald og uenighed.

Loveday fortsatte:

"Naturligvis ville det skæmtende i brevets sprog være iøjnefaldende selv for den tilfældige læser; mig forekom de højttravende sætninger desuden mærkeligt bekendte; jeg var vis på, at jeg havde hørt eller læst dem et eller andet sted, skønt jeg ikke straks erindrede, hvor. De klang i mine øren, og det var ikke af bar nysgerrighed, at jeg begav mig til Scotland Yard for at se kufferten og dens indhold og afskrive på et stykke kalkérpapir et par linjer af brevet. Da jeg fandt, at håndskriften i dette brev ikke var den samme som håndskriften i oversættelserne, der fandtes i kufferten, følte jeg mig overbevist om, at den, der havde skrevet brevet, ikke var ejer af kufferten, at denne muligvis i en bestemt hensigt var blevet taget fra en jernbanestation, og at man havde skilt sig af med den igen på den lettest mulige måde, efter at have afbenyttet den i den hensigt. Brevet syntes at være begyndt kun for at lede politiet på vildspor, men det instinkt for det komiske, der havde bevæget brevskriveren til at anbringe sine gejstlige sager på en gammel jomfrus dørtrin, havde været ham for stærkt, og brevet, der begyndte med at være rørende, endte med at blive komisk."

"Meget kløgtigt, så vidt," mumlede Dyer, "Jeg nærer ingen tvivl om, at ejeren af kufferten vil komme frem, når dens indhold bliver dygtigt bekendtgjort i aviserne; Deres teori vil altså vise sig rigtig."

"Da jeg vendte tilbage fra Scotland Yard," fortsatte Loveday, "fandt jeg Deres anmodning om at komme og tale med Dem om det store juveltyveri. Før jeg begav mig på vej, anså jeg det for rigtigt at læse avismeddelelsen om sagen endnu en gang, for at jeg kunne være godt inde i enkelthederne. Da jeg kom til ordene, tyven havde skrevet på jernskabets dør, 'Til leje. Umøbleret', satte jeg dem straks i forbindelse med 'afskedskysset til min adelige moder' og den højtidelige advarsel mod væddemål og spil. Så stod lige på én gang det hele klart for mig. For et par år tilbage nødvendiggjorde mit kald, at jeg hyppigt overværede nogle billige oplæsninger, der blev givet i et tarveligt kvarter i London. Ved disse oplæsninger deklamerede unge kommiser og andre af deres klasse, som gerne vise deres talent, med stor kraft, og valgte som regel ting, der ville blive skattet af deres meget blandede tilhørerkreds. Ved disse lejligheder lagde jeg mærke til, at der særlig var én bog, som oplæserne meget brugte, og jeg gjorde mig den ulejlighed at købe den. Her er den." Med de ord fremtog Loveday af sin kåbelomme *Oplæserens Skat* og rakte mr. Dyer den.

"Nu," sagde hun, "hvis De vil kaste et blik på indholdsfortegnelsen, vil De finde titlerne på de ting, hvorpå jeg ønsker at henlede Deres opmærksomhed. Den første er *Selvmorderens Farvel*; den anden *Den ædle Straffefange*; den tredje *Til leje. Umøbleret*."

"Sandelig! Det har De ret i!" udbrød mr. Dyer.

"I den første af disse forekommer udtrykkene, brevet i den sorte kuffert begynder med – 'den skæbnesvangre dag er kommet', advarslerne mod spil og hentydningerne til det

'stakkels livløse legeme'. I den anden *Den ædle Straffefange*, forekommer hentydningerne til den fornemme slægt og den 'adelige moders afskedskys'. Det tredje stykke *Til leje. Umøbleret* er i grunden et enfoldigt lille digt, skønt jeg er vis på, at det ofte har fået kritikløse tilhørere til at le. Det handler om en ungkarl, der kommer til et hus for at spørge om umøblerede værelser til leje, bliver forelsket i datteren i huset og tilbyder hende sit hjerte, som han siger er at få til leje uden møbler. Hun afviser hans tilbud og svarer, at hun tror, hans hoved vist også kan fås til leje uden møbler. Med disse tre ting foran mig havde jeg ingen vanskelighed ved at se forbindelsen mellem manden, der skrev brevet i den sorte kuffert, og tyven, som skrev på det tomme jernskab i Craigen Court. Idet jeg fulgte denne tråd, opdagede jeg Harry Emmett, tjener, deklamator, tilbeder af det smukke køn og tyveknægt. Jeg sammenlignede da skriften på mit kalkérpapir med den på jernskabet, og når jeg tog hensyn til forskellen mellem kridtskrift og blyantskrift, kom jeg til den slutning, at der kun kunne være liden tvivl om, at begge var skrevet af den samme hånd. Før den tid havde jeg imidlertid fundet et andet og efter min mening det vigtigste led i kæden af beviser – hvorledes Emmett benyttede sit præsteornat."

"Nå, hvorledes fandt De ud af det?" spurgte mr. Dyer, idet han lænede sig frem med albuerne på sine knæ.

"Under min samtale med mrs. Williams, som var en meget meddelsom person, fik jeg navnene at vide på de gæster, som spiste i huset juleaften. De var alle folk af utvivlsom hæderlighed der fra nabolaget. Lige før man skulle gå til bords, kom en ung gejstlig til hoveddøren og bad om at måtte tale med sognepræsten, som var en af gæsterne. Den unge mand fortalte,

at en præst, hvis navn han nævnede, havde sagt ham, at der var brug for en kapellan der i sognet, og han var derfor rejst derhen fra London for at tilbyde sin tjeneste. Han sagde, at han havde været i præstegården, hvor man havde sagt ham, at sognepræsten var til middag i Craigen Court, og af frygt for at miste sine chancer for pladsen var han kommet derover. Nu havde sognepræsten ganske rigtigt manglet en kapellan, men havde besat pladsen den foregående uge; han var nærmest tilbøjelig til at blive vred over denne forstyrrelse af festen og svarede den unge mand barsk, at han ingen kapellan manglede. Men da han så, hvor skuffet den unge mand blev – jeg tror, han udgød et par tårer – blødgjordes hans hjerte; han bad ham sætte sig ned i korridoren, før han begav sig til stationen, og sagde, at han ville bede sir George om at sende ham et glas vin ud.

Den unge mand satte sig på en stol lige uden for det værelse, hvori tyvene havde brudt ind. Jeg behøver nu ikke at sige Dem, hvem denne unge mand var, eller antyde for Dem, at mens tjenestepigen gik efter vinen, eller rettere, så snart han så, at kysten var klar, smuttede han ind i det lille værelse, tog krogen af vinduet og indlod sine hjælpere, som i dette øjeblik uden tvivl lå skjulte udenfor. Husholdersken vidste ikke, om denne ydmyge Herrens tjener havde haft en sort kuffert med sig; men personlig tvivler jeg ikke på det eller på, at den indeholdt Harry Emmetts ydertøj, som han sandsynligvis tog på, før han vendte tilbage til sin bolig i Wreford, hvor han formodentlig pakkede præsteornatet i kufferten og skrev det tragisk-komiske brev. Denne kuffert har han så skilt sig af med tidligt om morgenen, før nogen stod op, på dørtrinnet af huset i Easterbrook Road."

Mr. Dyer trak vejret dybt. I sit hjerte nærede han uskrømtet beundring for sin kollegas dygtighed, der syntes ham at nærme sig inspiration. Tid efter anden kunne han ganske vist synge hendes pris til den første den bedste, han traf på; men han havde ikke lyst til at lovprise hende i hendes egne øren – megen ros kunne let få en uheldig indflydelse på hendes udvikling.

Han indskrænkede sig derfor til at sige:

"Ja, meget tilfredsstillende. Men sig mig nu, hvorledes De jagede fyren til hans hule?"

"Åh, det var rent begynderarbejde," svarede Loveday.

"Mrs. Williams fortalte mig, at han havde opgivet sin plads hos obersten omtrent et halvt år i forvejen og havde sagt til hende, at han skulle hen at se til sin kære, gamle bedstemoder, der havde en konditorbutik; men hvor, kunne hun ikke huske. Da jeg havde hørt, at Emmetts fader var droskekusk, kom jeg straks til at tænke på droskekuskenes idiomatiske sprog, hvori deres understøttelsesforening kaldes 'den kære, gamle bedstemoder', og kontoret, hvor de indbetaler eller modtager deres penge, kaldes 'konditorbutikken'."

"Ha, ha, ha! Og den brave mrs. Williams tog det naturligvis bogstaveligt?"

"Ja, og hun tænkte, hvilken god og kærlig fyr den unge mand var. Jeg formodede, at der måtte være en afdeling af foreningen i den nærmeste markedsby, og en lokal vejviser viste, at der var en i Wreford. Idet jeg erindrede mig, hvor den sorte kuffert var blevet fundet, var det ikke vanskeligt at komme på den tanke, at den unge Emmett måske ved sin faders indflydelse og sit eget vindende væsen og udseende kunne erholde en betroet post i Wreford-afdelingen. Men jeg må tilstå, at jeg næppe havde

ventet at finde ham, således som jeg gjorde, som inkassator af de ugentlige bidrag. Naturligvis satte jeg mig straks i forbindelse med det lokale politi, og resten tænker jeg De kender."

Mr. Dyer kunne ikke længere tilbageholde sin henrykkelse.

"Det er udmærket fra først til sidst," udbrød han; "De har overgået Dem selv denne gang!"

"Det eneste, der smerter mig," sagde Loveday, "er tanken om den stakkels lille Stephanies skæbne."

Lovedays ængstelse for Stephanie blev imidlertid forjaget, inden det næste døgn var forløbet. Den første post den næste morgen bragte et brev fra mrs. Williams med den oplysning, at den unge pige var blevet fundet, før natten var omme, ved bredden af floden, der løber gennem Craigen skov, "fundet oven i købet" – skrev husholdersken – "netop af den person, som burde finde hende, nemlig den unge Holt, der var og er så rasende forelsket i hende. Gud ske lov, at modet i sidste øjeblik svigtede hende, og i stedet for at springe ud i floden, sank hun halvt besvimet om lige ved den. Holt bragte hende straks hjem til sin moder, og der i forpagtergården er hun nu og bliver plejet og kælet for af enhver."

Mordet i Troyte's Hill

"Griffiths fra Newcastle Politi har sagen i sin hånd," sagde mr. Dyer. "Disse Newcastle-politimænd er meget snilde og skarpsindige kammerater, der ikke tåler nogen fremmed indblanding. De har kun sendt bud til mig, fordi de ønsker Deres skarpe forstand til at hjælpe til med arbejdet inde i huset."

"Jeg formoder, at jeg helt igennem skal arbejde sammen med Griffiths, og ikke med Dem?" sagde miss Brooke.

"Ja; når jeg har givet Dem et omrids af sagen, har jeg simpelthen ikke mere at gøre med den, og De må henvende Dem til Griffiths om enhver hjælp, som De måtte behøve."

Hermed åbnede Dyer sin store hovedbog og bladede hastigt i den, indtil han kom til overskriften "Troyte's Hill" og datoen "sjette september".

"Jeg er lutter øre," sagde Loveday, idet hun lænede sig tilbage på stolen i en lyttende stilling.

"Den myrdede mand," fortsatte mr. Dyer, "er en vis Alexander Henderson – sædvanlig kaldet Gamle Sandy – portner hos en mr. Graven i Troyte's Hill, Cumberland. Portnerboligen består kun af to værelser i stueetagen, et soveværelse og en dagligstue; disse beboede Sandy alene, da han hverken havde nær eller fjern slægt. Om morgenen den sjette september lagde nogle børn, som var på vej hen til huset med mælk, mærke til, at sovekammervinduet stod åbent på vid gab. Nysgerrighed fik dem til at kigge ind, og de så da til deres forfærdelse gamle

Sandy ligge død på gulvet, som om han var faldet baglæns ned fra vinduet. De slog alarm, og man fandt da ved undersøgelsen, at døden var følgen af et hårdt slag i tindingen enten ved et kraftigt næveslag eller et stump redskab. Værelset frembød et underligt udseende. Det så ud, som om en flok aber var blevet sluppet løs i det og havde fået lov til at øve hærværk. Ikke ét stykke møbel stod på sin plads; sengeklæderne var blevet rullet sammen og stoppet ind i kaminen; det lille sengested var væltet om på siden; den eneste stol stod oven på bordet; kaminskærm og ildragere lå på servanten, hvis vandfad fandtes henne i en krog sammen med puder. Stueuret stod på hovedet midt på kaminhylden, og de små vaser og nipsgenstande spadserede så at sige i en lang række hen ad gulvet. Den gamle mands klæder var rullet sammen i en kugle og kastet op på det høje skab, hvor han gemte sine spareskillinger og værdisager. Dette skab havde fået lov til at være i fred, og dets indhold var urørt, så at det åbenbart ikke kan være et rovmord. Ved den påfølgende undersøgelse blev kendelsen 'overlagt mord' afsagt mod den ukendte gerningsmand. Det lokale politi arbejder flittigt på sagen; men endnu er der ikke foretaget nogen arrestation. Den almindelige mening i nabolaget er, at forbrydelsen er blevet begået af en eller anden sindssyg person, og man er ved at forhøre sig i de lokale sindssygeanstalter om savnede eller nylig løsslupne patienter. Griffiths siger mig imidlertid, at hans mistanke går i en anden retning."

"Kom der noget frem af betydning ved ligsynsforretningen?"

"Intet særlig vigtigt. Mr. Craven var som sønderknust, da han omtalte det fortrolige forhold, der altid havde bestået mellem Sandy og ham, og han talte meget om den sidste gang, han

havde set ham levende. Butlerens og to af tjenestepigernes vidneforklaringer synes tydelige nok, og de lod falde en antydning om, at Sandy just ikke var meget afholdt af dem, på grund af den hovmodige måde, han benyttede sin indflydelse hos deres herre på. Den unge mr. Craven, der er omkring tyve år og er kommet hjem fra Oxford i sommerferien, var ikke til stede ved ligsynsforretningen. Der blev fremlagt en lægeattest på, at han led af tyfus og ikke kunne stå op uden fare for sit liv. Nu er denne unge mand vist helt igennem en slet person og så fuldstændig en humbugmager, som en så ung fyr kan være. Griffiths mener, at der er noget mistænkeligt ved denne sygdom. Han kom tilbage fra Oxford med en halv delirium tremens, kom sig for dén sygdom, og nu dagen efter mordet ringer mrs. Craven pludselig på klokken og melder, at han har fået tyfus, og giver ordre til at tilkalde lægen."

"Hvad for et slags menneske er den ældre mr. Craven?"

"Han synes at være en adstadig gammel mand. Hverken hans naboer eller hans familie ser meget til ham; han er næsten altid i sit studereværelse i færd med at skrive en afhandling på en syv-otte bind om sammenlignende sprogvidenskab. Han er ikke nogen rig mand. Skønt Troyte's Hill er en af de største ejendomme i grevskabet, betaler den sig dog ikke, og Craven kan ikke drive den ordentligt. Jeg har hørt, at han har måttet indskrænke sig på alle måder for at blive i stand til at sende sin søn til universitetet, og datteren er helt blevet uddannet af moderen. Mr. Craven var oprindelig bestemt for den gejstlige stand, men af en eller anden grund fortsatte han ikke på den bane, rejste i stedet til Natal, hvor han fik en civil ansættelse, og forblev der i femten år. Henderson var hans tjener under den

sidste tid af hans ophold i Oxford og må have været meget afholdt af ham, for skønt hans løn i Natal var lille, vedblev han at betale Sandy en årlig pension af den. Da han for omtrent ti år siden arvede Troyte's Hill ved sin ældre broders død og vendte hjem med sin familie, fik Sandy straks bestillingen som portner med en så stor løn, at butlerens måtte nedsættes i den anledning."

"Det kunne nok ikke forbedre butlerens følelser mod ham," udbrød Loveday.

Mr. Dyer fortsatte: "Men trods sin store løn synes han ikke at have brudt sig meget om sine portnerpligter, der i almindelighed blev udført af gartnerdrengen, mens portneren tilbragte sin tid i huset og så at sige havde sin næse alle vegne. De kender måske det gamle ordsprog om tjeneren, der havde været 21 år på samme sted: 'Syv år min tjener, syv år min lige og syv år min herre'. Det synes at have passet på forholdet mellem mr. Craven og Sandy. Den gamle herre, som var optaget af sproglige studier, lod tøjlerne slippe sig af hænderne, og Sandy lader til let at have bemægtiget sig dem. Tjenestefolkene måtte ofte gå til ham efter befalinger, og han var som regel ikke nogen mild herre."

"Havde mrs. Craven aldrig noget at sige?"

"Jeg har ikke hørt noget om hende. Hun synes at være en meget skikkelig kvinde. Hun er datter af en skotsk missionær, og måske anvender hun sin tid i missionens tjeneste."

"Og den unge mr. Craven, bøjede han sig under Sandys åg?"

"Ah, nu traf De hovedet på sømmet, og vi kommer til Griffiths' teori. Den unge mand og Sandy synes at have stået i et spændt forhold, lige siden familien Craven kom til Troyte's Hill.

Som skoledreng trodsede Harry Craven Sandy og truede ad ham med sin jagtpisk, og senere som ung mand bestræbte han sig for at sætte den gamle tjener på hans rette plads. Dagen før mordet, siger Griffiths, forefaldt der en frygtelig scene mellem de to, og Harry truede i flere vidners overværelse portneren på livet. – Nu, miss Brooke, har jeg fortalt Dem alle sagens omstændigheder, så vidt jeg kender dem, og jeg må henvise Dem til Griffiths om nøjere oplysninger. Han vil uden tvivl træffe Dem i Grenfell, den nærmeste station ved Troyte's Hill, og sige Dem, i hvilken egenskab De skal indføres i huset. Han har for resten telegraferet til mig i morges, at han håber, De vil nå at komme med den skotske ekspres i aften."

Loveday erklærede sig villig til at rette sig efter Griffiths' ønske.

"Det skulle glæde mig," sagde mr. Dyer, idet han trykkede hende i hånden til afsked, "at se Dem, så snart De kommer tilbage; men det bliver vel ikke foreløbig. Den sag ser mig ud til at blive langvarig, ikke sandt?"

"Jeg har ikke den fjerneste idé om det," svarede Loveday. "Jeg går til arbejdet uden nogen som helst teori, og begynder på bar bund."

Og enhver, der kastede et blik på hendes udtryksløse ansigt, ville have kunnet se, at hun havde ret.

Grenfell, den nærmeste poststation fra Troyte's Hill, er en travl, velbefolket lille by, som mod nord begrænses af lave, ubevoksede høje. På en af de største af disse ligger Troyte's Hill, der i ældre tider var en bekendt grænsefæstning og endnu længere tilbage måske var en af druidernes højborge.

I en lille kro i Grenfell, kaldet "Stationshotellet", mødtes mr. Griffiths af Newcastle Politi med Loveday og indviede hende yderligere i Troyte's Hill-mordets mysterier.

"Lidt af den første ophidselse har lagt sig," sagde han, efter at de første hilsner var udvekslet; "men endnu flyver de vildeste rygter omkring og fortælles så højtideligt, som om det var evangelier. Min chef og mine kollegaer her holder fast på deres første overbevisning, at forbryderen er en eller anden landstryger eller løssluppen vanvittig person, og de mener, at vi nok tidligere eller senere kommer på hans spor. Deres teori er, at Sandy ved at høre en underlig lyd udenfor har stukket hovedet ud for at se, hvad det var, og har da straks fået det dødbringende slag; så mener de, at den vanvittige er gået ind i værelset og har givet sit raseri luft ved at vælte rundt med tingene. De deler slet ikke min mistanke til den unge Craven."

Griffiths var en høj, mager mand med gråsprængt, tætklippet hår, der stod stive som børster, hvilket gav den øverste del af hans ansigt et lidt pudsigt udtryk, der harmonerede dårligt med det som oftest tungsindige udtryk omkring munden.

"Jeg har ordnet alting for Dem i Troyte's Hill," fortsatte han straks efter. "Craven er ikke rig nok til at tillade sig den luksus at holde nogen særlig sagfører, men han konsulterer ofte firmaet Wells & Sugden her på stedet, og de har også nu og da udrettet en hel del for mig. Det var af dem, jeg fik at vide, at mr. Craven ønskede en privat amanuensis. Jeg tilbød straks Dem, idet jeg sagde, at De var en veninde af mig, en ubemidlet dame, som gerne ville påtage sig arbejdet for den ringe sum af en guinea om måneden foruden kost og logi. Den gamle herre

modtog straks tilbuddet og ønsker, at De kommer til Troyte's Hill snarest muligt."

Loveday erklærede sig tilfreds med denne ordning og stillede derpå nogle spørgsmål.

"Sig mig," sagde hun, "hvad bevægede Dem egentlig til at mistænke den unge Craven for at have begået forbrydelsen?"

"Det forhold, han og Sandy stod i til hinanden, og den frygtelige scene, der forefaldt imellem dem dagen før mordet," svarede Griffiths uden betænkning. "Intet af dette kom imidlertid frem ved ligsynsforretningen, hvor Sandys forhold til hele familien blev fremstillet som godt. Jeg har senere fået en hel del at vide om Harry Cravens private liv, og blandt andet ved jeg, at han selve mordnatten forlod huset kort efter kl. 10, og ingen ved, på hvilken tid han vendte tilbage. Nu må jeg henlede Deres opmærksomhed på, miss Brooke, at lægen har erklæret, at mordet er begået mellem kl. 10 og 11 om aftenen."

"Mener De da, at mordet var forud overlagt af den unge mand?"

"Ja, jeg tror, han har ventet udenfor, indtil Sandy ville gå til sengs. Så har han vakt hans opmærksomhed ved en eller anden støj, og da den gamle mand ser ud for at få årsagen at vide, har han med en knippel givet ham det slag, der forårsagede hans død."

"En temmelig koldblodig forbrydelse for en ung mand på 20 år!"

"Ja, han er en køn, dannet ung mand, med et væsen, der er mildt som honning, men efter alles vidnesbyrd er han fuld af ondskab. Hvis De nu tillige tager i betragtning hans pludselige sygdom, så tror jeg, De vil indrømme, at det ser mistænkeligt

ud og nok kunne give anledning til den formodning, at sygdommen kun var et påfund af ham for ikke at komme med ved ligsynet."

"Hvem er hans læge?"

"En mand ved navn Waters, ikke meget dygtig efter fleres udtalelser, og han betragter det åbenbart som en stor ære at blive kaldet til Troyte's Hill. Familien Craven synes ikke at holde nogen huslæge. Mrs. Craven er selv en halv doktor, og tilkalder aldrig læge uden i yderste nødsfald."

"Attesten var i orden, kan jeg tænke?"

"Uden tvivl; og for at give sagen et mere farligt præg, sendte mrs. Craven bud til tjenestefolkene, at de af dem, som var bange for smitte, gerne straks kunne rejse hjem. Flere af pigerne, tror jeg, benyttede sig af tilladelsen og pakkede deres sager sammen. Miss Craven, som er noget sart, blev sendt bort med en pige for at tage ophold hos nogle venner i Newcastle, og mrs. Craven isolerede sig med patienten i en ellers ikke benyttet del af huset."

"Har nogen forhørt sig, om miss Craven er ankommet til sit bestemmelsessted i Newcastle?"

Griffiths rynkede panden og grundede.

"Jeg indser ikke, at dette skulle være nødvendigt," svarede han. "Jeg forstår Dem ikke rigtigt. Hvad mener De?"

"Åh, intet videre. Jeg lægger ikke stor vægt på det; men det kunne være interessant at vide det." Hun standsede et øjeblik og fortsatte derpå:

"Fortæl mig nu lidt om butleren, den mand, hvis løn blev sat ned for at forhøje Sandys."

"Gamle John Hales? Han er en fuldstændig brav og respektabel mand; han havde i fem-seks år været butler hos Cravens broder, mens denne ejede Troyte's Hill, og han beholdt pladsen under den nuværende ejer. Der er ingen grund til at mistænke ham. Hales' udbrud, da han hørte tale om mordet, er tilstrækkeligt til at godtgøre hans uskyldighed: 'Det har det gamle æsel ærligt fortjent!' udbrød han. 'Jeg kunne ikke klemme en tåre ud for hans skyld, om jeg så prøvede en hel måned!' Nu mener jeg, miss Brooke, at den skyldige aldrig ville vove at komme med sådan tale!"

"Nå, mener De det?"

Griffiths så på hende. "Jeg føler mig lidt skuffet," tænkte han. "Jeg er bange for, at hendes dygtighed er blevet noget overdrevet, når hun ikke kan indse en så simpel ting som denne."

Højt sagde han lidt stødt: "Jeg står da ikke alene med min anskuelse. Ingen har endnu sagt noget mod Hales, og hvis de gjorde det, tvivler jeg ikke på, at han uden vanskelighed ville kunne godtgøre sit alibi, for han bor i huset, og alle synes godt om ham."

"Jeg formoder, at der nu er blevet ryddet op i Sandys værelse?"

"Ja; efter ligsynet, og efter at alle vidneforklaringer var optaget, blev alt sat i orden igen."

"Blev det konstateret, at der ingen fodtrin kunne spores i nogen retning?"

"Den lange tørke ville gøre det til en umulighed, og desuden ligger portnerboligen ved en grusbelagt kørevej. Men hør, miss Brooke, spilder De ikke Deres tid ved portnerboligen og dens omgivelser? Hver eneste bagatel er blevet gennemgået

omhyggeligt af mig og min chef. Hvad vi ønsker, De skal gøre, er straks at tage ind i huset og koncentrere hele Deres opmærksomhed på Harry Cravens sygeværelse for at finde ud af, hvad der går for sig der. Hvad han bestilte uden for huset på mordnatten, tvivler jeg ikke på, at jeg selv kan få oplyst. Nu, miss Brooke, har De stillet mig en mængde spørgsmål, som jeg har svaret på, så godt jeg kunne. Vil De nu være så god at besvare mig ét spørgsmål lige så ærligt, som jeg har besvaret Deres? De har fået en nøjagtig beskrivelse af Sandys værelse, da politiet kom ind i det om morgenen efter mordet. Uden al tvivl kan De danne Dem et billede af det – sengen liggende ned, uret stående på hovedet, sengeklæderne halvt oppe i skorstenen, de små vaser og nipsgenstande i en lang række hen ad gulvet?"

Loveday nikkede.

"Godt. Vil De så være så god at sige mig, hvad hele denne forvirrede scene først og fremmest får Dem til at tænke på?"

"En ildelidt Oxford førsteårsstuderendes værelse, hvor en flok af hans uvenner har øvet hærværk," svarede Loveday.

Mr. Griffiths gned sig i hænderne.

"Ganske rigtigt!" udbrød han. "Jeg ser, at vi alligevel have samme anskuelse om den sag trods den udvortes forskellighed. Stol på, at vi ligesom ingeniørerne, der graver tunnel gennem Alperne fra modsatte retninger, dog skal mødes på samme punkt og trykke hinanden i hænderne. Jeg har ordnet det således, at vi dagligt kan høre fra hinanden, idet drengen, der bringer posten til Troyte's Hill, vil besørge breve for os hurtigt."

Klokken var omkring tre om eftermiddagen, da Loveday kørte ind til Troyte's Hill forbi portnerboligen, hvor gamle Sandy havde fundet sin død. Det var et smukt lille hus, bevokset

med slyngplanter og kaprifolium, og det bar intet ydre mærke af det drama, der var blevet spillet derinde.

Troyte's Hills park og haver var udstrakte, og selve herresædet var en ret imponerende bygning af røde mursten, måske bygget på den tid, da Vilhelm III.s smag var herskende i landet. Facaden så noget øde og forladt ud; kun midtervinduerne viste tegn til, at her boede folk. Med undtagelse af to vinduer på første sal i den nordlige fløj, hvor måske den syge og moderen opholdt sig, og to vinduer i stueetagen i den sydlige fløj, hvor Loveday senere fik at vide, at mr. Craven havde sit studereværelse, havde ingen af vinduerne i nogen af fløjene gardiner eller jalousier. Fløjene var udstrakte, og det var let at forstå, at patienten i den yderste ende af en af dem kunne være isoleret fra de øvrige beboere, og at mr. Craven i den yderste ende af den anden kunne nyde den ro og uforstyrrethed, som åbenbart var af vigtighed for hans filologiske studier.

Ligesom huset vidnede også de dårligt vedligeholdte haver om ejerens små indtægter. Altanen, som løb langs med husets hovedfacade, og som alle vinduerne i stueetagen vendte ud til, var sørgeligt i forfald; alt trængte til maling. "Hav medlidenhed med mig! Jeg har kendt bedre dage," kunne Loveday forestille sig skrevet over portalen, der førte ind til det gamle herresæde.

Butleren John Hales lukkede op for Loveday, tog hendes rejsekuffert på nakken og sagde, at han ville vise hende til hendes værelse. Det var en høj, kraftig bygget mand med et vrantent udtryk i ansigtet. Det var let at forstå, at der nu og da kunne være forefaldet et heftigt sammenstød mellem ham og gamle Sandy. Han behandlede Loveday på en ret familiær

måde, idet han åbenbart betragtede en amanuensis som stående på omtrent samme trin som en barnepige, det vil sige lidt over en stuepige og lidt under en kammerjomfru.

"Der er knapt med folk her for øjeblikket," sagde han på sin brede cumberlandske dialekt, idet han gik foran hende op ad den brede trappe. "Nogle af pigerne blev bange for feberen og rejste hjem. Kokkepigen og jeg er alene om det, for Moggie, den eneste pige, her er tilbage, har fået ordre til at opvarte nådigfruen og den unge master Harry. Jeg håber, at De ikke er bange for feber?"

Loveday svarede nej og spurgte, om værelset i den yderste ende af den nordre fløj var det, der beboedes af fruen og Harry Craven.

"Ja," svarede manden; "det ligger bekvemt for sygepleje; der går en trappe derfra lige ned i køkkenet. Vi sætter alt, hvad fruen ønsker, ved foden af denne trappe, og Moggie kommer ned og henter det. Selv Moggie går aldrig ind i sygeværelset. Jeg antager ikke, De vil komme til at tale med fruen foreløbig."

"Hvornår kan jeg få mr. Craven i tale? Måske til middag?"

"Det kan ingen sige noget om," svarede Hales. "Han kommer måske ikke fra sit studerekammer før over midnat; undertiden sidder han der til kl. 2 eller 3 om morgenen. Jeg vil ikke råde Dem til at vente, til han ønsker sin middagsmad; De må hellere få en kop te og lidt mad op på Deres værelse; fruen venter aldrig på ham."

Idet han sluttede sin tale, anbragte han rejsekufferten uden for en af de mange døre, der vendte ud til korridoren.

"Dette er miss Cravens værelse," fortsatte han; "kokkepigen og jeg mente, det var bedst, at De fik det, da det er lettere at

gøre i stand end de andre værelser, og arbejde er arbejde, når der er så få om det. Ih, bevar os! der er jo kokkepigen allerede ved at gøre det i stand til Dem."

Det sidste tilføjede han, da han åbnede døren og så kokkepigen i færd med at polere et spejl. Sengen var redt, men ellers var værelset omtrent i den tilstand, miss Craven havde forladt det.

Til de to tjenestefolks forbavselse tog Loveday sig den sag meget let.

"Jeg har et særligt talent for at sætte værelser i stand og ville foretrække selv at ordne det," sagde hun. "Hvis De nu vil være så venlig at lave mig en kop te, vil jeg være Dem meget mere taknemmelig, end hvis De blev her og udrettede, hvad jeg meget godt selv kan besørge."

Men da kokkepigen og butleren var gået, viste Loveday ikke den mindste tilbøjelighed til at udøve det særlige talent, hun havde pralet af.

Hun drejede først nøglen om og gav sig så til at anstille en nøje undersøgelse af hver krog i værelset. Ikke et stykke møbel, ikke den mindste genstand, uden at den blev løftet fra sin plads og nøje undersøgt. Selv asken i kaminen blev raget i og nøje gennemset.

Denne omhyggelige undersøgelse varede omtrent tre kvarter, hvorpå Loveday med hatten i hånden gik ned ad trapperne til spisestuen, hvor Hales var ved at anrette den lovede kop te og smørrebrød.

Stille og ensomt indtog hun der i spisestuen sit tarvelige måltid, i en sal, hvor hundrede og halvtreds gæster mageligt kunne have dineret.

"Og nu ud i anlæggene, før det bliver mørkt," sagde hun til sig selv, da hun lagde mærke til, at det begyndte at skumre.

Spisesalen vendte ud til bagsiden af huset, og da vinduerne, ligesom på forsiden, gik helt ned til jorden, var det let at komme ud. Blomsterhaven lå på denne side af huset og gik skråt nedad til en smuk, skovbevokset landstrækning.

Loveday dvælede ikke her et eneste øjeblik, men gik straks rundt om husets sydlige hjørne til de vinduer, som hun havde fået at vide af butleren var i mr. Cravens studereværelse.

Hun nærmede sig dem meget forsigtigt, for jalousierne var trukket fra og gardinerne skubbet til side. Et flygtigt blik beroligede hende imidlertid, for hun så værelsets beboer sidde i en lænestol med ryggen imod vinduet. Efter længden af hans udstrakte lemmer at dømme, måtte han åbenbart være en høj mand. Hans hår var sølvhvidt og krøllet, den underste del af ansigtet kunne hun ikke se for stolen, men hun lagde mærke til, at hans ene hånd var presset fast mod panden. Hele stillingen bar vidne om, at manden var hensunket i dybe tanker. Værelset var hyggeligt møbleret, men de i alle retninger spredte bøger og manuskripter gav det et uordentligt udseende. En hel bunke sønderrevne folioark, der overfyldte en papirkurv, bar vidne om, at den lærde mand for nylig var blevet ked af eller misfornøjet med sit arbejde og havde kasseret det i massevis.

Skønt Loveday stod og så ind ad vinduet i over fem minutter, gav denne høje, bøjede skikkelse ikke det fjerneste tegn til liv, og man kunne lige så godt tro, at han sov, som at han spekulerede.

Derfra vendte hun sine skridt i retning af Sandys portnerbolig. Som Griffiths havde sagt, var der lagt grus helt

hen til dørtrinnet. Jalousierne var for vinduerne, og den så ud som en hytte, der ikke mere blev benyttet. En smal gang under buede grene af laurbærtræer lige foran portnerboligen faldt hende i øjnene, og hun begav sig straks hen ad denne.

Denne gang førte under mange snoninger og drejninger gennem en gruppe buskvækster, der begrænsede den ene side af mr. Cravens anlæg, hen i nærheden af stalden. Da Loveday trådte ind i denne gang, syntes hun bogstavelig at have ladt dagslyset bag sig.

"Jeg har en fornemmelse, som om jeg fulgte et sygeligt sinds krogveje," sagde hun til sig selv, da mørket lukkede sig omkring hende. "Jeg kan ikke forestille mig, at hverken sir Isaac Newton eller Francis Bacon ville kunne leve og tænke sådan i sådanne omgivelser!"

Gangen lå dunkel foran hende. Hun fulgte den videre og videre; hist og her stak rødder af gamle laurbærtræer frem af jorden, og flere gange var hun ved at falde. Hendes øjne var imidlertid nu blevet vant til halvmørket, og ikke det mindste af omgivelserne undgik hendes opmærksomhed.

En fugl fløj ud af tykningen til højre med et opskræmt skrig. En lille frø sprang af vejen for hende og ind i nogle tørre blade. Ved med øjnene at følge frøens bevægelser opdagede hun noget sort og fast mellem bladene. Hvad var det? Loveday bøjede sig ned, og ved at bruge sine hænder såvel som sine øjne mærkede hun, at de kom i berøring med en smuk, sort støverhunds kolde, stive krop. Hun fjernede, så godt som muligt, de lavere grene af de stedsegrønne planter og undersøgte det døde dyr nøje. Dets øjne var endnu åbne, men dunkle og glasagtige, og

døden var øjensynlig blevet forårsaget af et stumpt, tungt redskab, for den ene side af hjerneskallen var næsten slået ind.

"Netop den samme død, som Sandy led," sagde hun, idet hun famlede hist og her under træerne i håb om at finde et mordredskab.

Hun søgte, indtil det tiltagende mørke sagde hende, at videre søgen var frugtesløs. Så, idet hun stadig fulgte den snoede gang, gik hun ud ved stalden og derfra tilbage til huset.

Hun gik til sengs den aften uden at have talt med et menneske undtagen kokkepigen og butleren.

Den næste morgen præsenterede mr. Craven sig imidlertid for hende ved morgenbordet. Det var en mand af et virkelig smukt ydre med en værdig holdning af hoved og skuldre og øjne, der havde et fortabt og bedende udtryk. Han trådte ind i værelset med en meget værdig mine, bad Loveday undskylde, at hans hustru ikke var til stede, og at han ikke den foregående dag havde været i stand til at modtage hende. Så bad han hende lade, som om hun var hjemme, og udtrykte sin glæde over at have fundet en hjælper i sit arbejde.

"Jeg håber, De vil forstå, hvilket umådeligt arbejde det er?" tilføjede han, idet han sank tilbage på en stol. "Det er et arbejde, der vil gøre epoke i videnskaberne i en uoverskuelig fremtid. Kun den mand, der har studeret sammenlignende sprogvidenskab, som jeg har, kan rigtig fatte omfanget af den opgave, jeg har påtaget mig."

Efter den sidste bemærkning sank han næsten helt sammen, og han holdt hånden for panden, nøjagtigt i den samme stilling som den, hvori Loveday havde set ham om aftenen, og aldeles uden sans for, at bordet stod dækket for ham, og at der sad en

fremmed gæst ved bordet. Butleren kom ind med en anden ret. "De må vist hellere fortsætte med at spise," hviskede han til Loveday, "han må have lov at sidde således en time endnu."

Han satte et fad foran sin herre.

"Kaptajn er endnu ikke kommet tilbage, herre," sagde han, idet han bestræbte sig for at vække ham af hans drømmeri.

"Hvad for noget?" svarede Craven, idet han et øjeblik tog hånden fra panden.

"Kaptajn, herre, den sorte støverhund," gentog manden.

Det patetiske udtryk i mr. Cravens øjne forøgedes.

"Åh, stakkels Kaptajn!" mumlede han, "den bedste hund, jeg nogen sinde har haft!"

Så sank han atter tilbage på stolen og holdt hånden for panden.

Butleren gjorde et nyt forsøg på at kalde ham til sig selv.

"Nådigfruen har sendt Dem en avis ned, herre, som hun mente, De ville sætte pris på at få at se," råbte han næsten lige i sin herres øre og lagde samtidig en avis ved siden af hans tallerken.

"Så for pokker! Lad den ligge der!" sagde mr. Craven fortrædeligt. "Dosmere! Dårer, som I alle er! Med jeres forstyrrelser og trivialiteter lægger i mig i graven, uden at jeg får mit arbejde færdigt!"

Og han sank atter tilbage på sin stol, lukkede øjnene og havde ingen sans for sine omgivelser.

Loveday fortsatte sin frokost. Hun ombyttede sin plads ved bordet med en ved mr. Cravens højre hånd, så at avisen, der var sendt ned til ham, kom til at ligge mellem hans tallerken og hendes. Den var lagt sammen i en aflang form, som om det var

meningen at henlede opmærksomheden på en bestemt del af en bestemt spalte.

Et ur i en krog af værelset slog højt og lydeligt. Mr. Craven fo'r op og gned sig i øjnene.

"Hvad? Hvad er det?" sagde han. "Hvad er det for et måltid?" Han så sig forvirret omkring. "Hvad? Hvem er De?" fortsatte han og stirrede på Loveday. "Hvad vil De her? Hvor er Nina? Hvor er Harry?"

Loveday begyndte at forklare ham det, og lidt efter lidt vendte hukommelsen tilbage.

"Åh, ja, ja!" sagde han; "nu husker jeg det; De er kommet for at hjælpe mig med mit store arbejde. De lovede jo at hjælpe mig med min store opgave. De lovede jo at hjælpe mig ud af det hele. De sværmede i høj grad, sagde De, for visse dunkle punkter i sammenlignende sprogvidenskab. Nej, miss – miss – jeg husker ikke Deres navn – sig mig lidt af, hvad De ved om sprogets elementære lyde. Til hvor mange vil De reducere disse elementære lyde – til seks, otte, ni? Nej, vi kan ikke drøfte den sag her. Kopperne forvirrer mig. Kom med ned i min hule i den anden ende af huset; der vil vi have fuldstændig ro."

Og uden at tænke over, at han endnu intet havde spist, rejste han sig, greb Loveday ved håndleddet og førte hende ud af værelset og hen ad den lange korridor, der førte til hans studereværelse.

Men da han nåede derhen, svigtede kræfterne ham endnu en gang.

Han lod Loveday tage plads på en magelig stol ved skrivebordet, spurgte om, hvilken slags penne hun brugte, og lagde et folioark frem foran hende. Så satte han sig i sin

lænestol med ryggen til lyset, som om han skulle til at diktere for hende.

Med høj og tydelig stemme gentog han titlen på sit lærde værk, så dets underinddeling, kapitlernes antal og overskriften over det kapitel, han arbejdede på for øjeblikket. Så trykkede han hånden mod panden. "Det er de elementære lyde, der er min anstødssten," sagde han. "Hvordan i alverden er det muligt at få en lyd af smerte, der ikke tillige er en lyd af rædsel? Eller en lyd af overraskelse, der ikke tillige er en lyd af enten glæde eller sorg?"

Hermed var hans kræfter udtømte, og skønt Loveday blev siddende i dette studereværelse fra om morgenen og lige til det begyndte at blive mørkt, havde hun ikke ti sætninger at opvise som denne dags arbejde.

Loveday tilbragte kun to dage på Troyte's Hill.

Om aftenen på den første af disse dage modtog opdagelsesbetjent Griffiths følgende korte brev fra hende:

> "Jeg har opdaget, at Hales skyldte Sandy henved hundrede pund, som han havde lånt til forskellige tider. Jeg ved ikke, om De vil anse denne oplysning for betydningsfuld.
>
> *L. B."*

Griffiths gentog den sidste sætning og grundede. "Hvis Harry Craven skulle forsvare sig, tror jeg at den omstændighed ville få nogen vægt," mumlede han.

Resten af dagen gik Griffiths omkring i en urolig sindstilstand, i tvivl om, hvorvidt han skulle fastholde den

teori, at Harry Craven var den skyldige.

Den næste morgen kom der et nyt kort brev fra Loveday af følgende indhold:

"Da det er en sag af fælles interesse, beder jeg Dem om at få oplyst, om en person, der kalder sig Harald Cousins for to dage siden er sejlet fra London Docks til Natal med *Bonnie Dundee*."

På dette modtog Loveday følgende, noget lange svar:

"Jeg forstår ikke rigtigt tanken i Deres sidste brev, men har telegraferet til vore repræsentanter i London om at få det omtalte oplyst. Jeg for min del har vigtige nyheder at melde. Jeg har opdaget, hvad Harry Craven bestilte ude på mordnatten, og på min foranledning er der blevet udstedt en ordre til hans arrestation. Denne ordre vil jeg i dag bringe til udførelse. Indicierne begynder at tårne sig op omkring ham, og jeg er vis på, at det kun er en foregiven sygdom. Jeg har talt med Waters, den mand, som skrev lægeattesten, og jeg har fået ham til at indrømme, at han kun har set den unge Craven én gang – den dag han blev syg – og at han udstedte attesten udelukkende på grundlag af, hvad mrs. Craven fortalte ham om sin søns tilstand. Ved dette første og eneste besøg synes fruen at have sagt til ham, at han ikke behøvede at komme tiere, da hun anså sig selv for at være i stand til at behandle sygdommen, som hun så godt kendte fra Natal. Da jeg gik fra Waters, efter at have fået denne betydningsfulde oplysning, blev jeg tiltalt af en mand ved navn McQueen,

der har en tarvelig beværtning. Han sagde, at han ønskede at tale med mig om en sag at stor vigtighed. For at gøre det så kort som muligt fortalte denne McQueen, at om natten den sjette, kort efter klokken elleve, kom Harry til ham medbringende et værdifuldt stykke sølvtøj – en smuk opsats – og bad ham om at låne sig 100 pund på den, da han var aldeles blottet for penge. McQueen går ind på at lade ham få ti pund, og nu kommer han rædselsslagen til mig og fortæller, at han har været hæler, men vil alligevel gælde for den ærlige mand! Han siger, at han lagde mærke til, at den unge mand var meget eksalteret, da han fremkom med anmodningen, og han bad ham også om ikke at omtale besøget til nogen. Nu gad jeg nok vide, hvorledes den unge Harry Craven vil forklare den omstændighed, at han passerede portnerboligen på den tid, da mordet blev begået, eller hvorledes han kunne passere der forbi igen på tilbagevejen og ikke lægge mærke til, at vinduet stod åbent på vid gab, og fuldmånen skinnede ind i værelset?

Endnu én ting! Hold Dem af vejen, når jeg kommer omkring kl. 2 eller 3 om eftermiddagen for at foretage arrestationen. Jeg ønsker ikke, at Deres stilling bliver kendt, da vi sandsynligvis endnu vil få brug for Dem i huset.

S. G."

Loveday læste dette brev ved Cravens skrivebord, mens den gamle herre selv lå ubevægelig ved siden af hende i sin lænestol. Et lille smil spillede omkring hendes mund, da hun gentog

ordene – "da vi sandsynligvis endnu vil få brug for Dem i huset."

Lovedays anden dag i Cravens studereværelse tegnede til at blive lige så blottet for udbytte som den første. I en hel time, efter at hun havde modtaget Griffiths brev, sad hun ved skrivebordet, parat til at nedskrive Cravens inspirationer.

Når undtages sætningen, som han fremmumlede med lukkede øjne: "Det er alt sammen her i min hjerne, men jeg kan ikke finde ord for det," kom der ikke en stavelse fra hans læber.

Efter denne times forløb fik lyden af fodtrin udenfor hende til at vende hovedet om mod vinduet. Det var Griffiths, der nærmede sig med to betjente. Hun hørte entredøren blive åbnet for at indlade dem, men ellers hørte hun ikke en lyd, og hun forstod nu, hvor fuldstændigt hun var afskåret fra forbindelse med de øvrige husbeboere.

Mr. Craven, stadig liggende halvt bevidstløs, havde åbenbart ikke den fjerneste anelse om, at en så vigtig begivenhed som arrestation af hans eneste søn på mistanke for mord var ved at foregå.

Imidlertid var Griffiths og hans betjente gået op ad trappen i den nordlige fløj, og førtes af pigen Moggie gennem korridoren til sygeværelset.

"Hallo, frue," råbte pigen, "her kommer tre mænd op ad trappen – politimænd alle sammen, vil De komme og spørge dem, hvad de ønsker?"

Uden for sygeværelsets dør stod mrs. Craven, en høj, mager dame med lidt gråsprængt hår.

"Hvad er meningen med dette? Hvad har De at gøre her?" sagde hun skarpt til Griffiths, der kom forrest.

Griffiths forklarede ærbødigt sit ærinde og bad fruen gå til side, for at han kunne komme ind i hendes søns værelse.

"Det er min datters værelse, som De selv kan overbevise Dem om," svarede damen, idet hun slog døren op.

Da Griffiths og hans hjælpere trådte ind, fandt de den smukke miss Craven, meget bleg og forskræmt, siddende ved siden af kaminen i en lang og vid slåbrok.

Griffiths skyndte sig forvirret bort uden at søge en samtale med Loveday. Denne eftermiddag telegraferede han vildt i alle retninger og sendte bude afsted til alle verdenshjørner. Endelig anvendte han en hel time til at skrive en rapport til sin chef i Newcastle, hvori han forsikrede ham, at en vis Harold Cousins, der var afsejlet med *Bonnie Dundee* til Natal, var identisk med Harry Craven fra Troyte's Hill, og han rådede til, at man telegraferede til politimyndighederne i dette fjerne distrikt.

Blækket var ikke blevet tørt på pennen, han havde skrevet dette med, før han modtog et brev fra Loveday.

Hun havde åbenbart haft nogen vanskelighed ved at få fat i et bud til dette brev, for det blev bragt af en gartnerdreng, der underrettede Griffiths om, at damen havde sagt, han ville få en belønning, hvis han leverede brevet rigtigt.

Griffiths betalte drengen og sendte ham bort; derpå gav han sig til at læse Lovedays meddelelse.

Den var skrevet i hastværk og lød således:

> "Sagen er nu nået til et kritisk punkt. Så snart De modtager dette, vil De måske behage at komme med to af Deres betjente og tage post et eller andet sted i anlæggene, hvor De kan se uden at blive set. Der vil ikke være nogen vanskelighed ved det, da det vil være mørkt, før De kan nå

> herhen. Jeg ved ikke rigtigt, om jeg vil behøve Deres assistance i nat, men De må helst blive på Deres post til i morgen tidlig for nødstilfældes skyld, og fremfor alt, *tab aldrig studereværelsets vinduer af syne*." (Dette var understreget). "Hvis jeg sætter en lampe med en grøn kuppel i et af disse vinduer, må De uopholdeligt komme ind ad dette vindue, som jeg skal se at holde åbent på klem."

Griffiths gned sine øjne og strøg sig over panden, da han havde læst dette.

"Nå, jeg må tro, det er alt sammen rigtigt," sagde han, "men jeg vil være fordømt, om jeg kan se det mindste spor af den vej, hun går."

Han så på sit ur; klokken var et kvarter over seks. Den korte septemberdag nærmede sig sin slutning. Der var godt fem mil til Troyte's Hill og altså intet øjeblik at spilde.

Netop i det øjeblik, da Griffiths og de to betjente kørte ilsomt af sted ud ad Grenfell landevej, vågnede mr. Craven atter af sin lange slummer og så sig omkring. Denne slummer havde, skønt lang, ingenlunde været rolig, og det var forskellige af den gamle herres forunderlige udbrud, når han fo'r op i søvne, der havde bevæget Loveday til at skrive og derpå at liste sig ud for at afsende det skrevne til opdageren Griffiths.

Hvad indflydelse morgenens begivenheder i det hele havde haft på husbeboerne, fik Loveday i sin isolerede krog af huset intet at vide om. Hun lagde kun mærke til, at da Hales bragte hende te præcis klokken fem, mumlede han, idet han satte bakken hårdt på bordet, noget om "at være en respektabel mand og ikke vant til den slags ting."

Det var ikke før halvanden time senere, at mr. Craven pludselig var faret op og havde spurgt Loveday, idet han så sig vildt omkring, om der var kommet nogen ind i værelset.

Loveday forklarede ham, at butleren havde bragt hende frokost klokken et og te klokken fem, men at der ikke siden havde været nogen.

"Det er usandhed," sagde mr. Craven med en skarp, unaturlig stemme; "jeg så ham snige sig rundt i værelset, den klynkende hykler, og De må også have set ham. Hørte De ham ikke også sige med sin pibende røst: 'Herre, jeg kender Deres hemmelighed'." Han brød pludselig af og stirrede vildt frem for sig, derpå råbte han: "Nej, nej, det er helt forkert, Sandy er død og begravet; de anstillede jo undersøgelse forleden, og vi roste ham alle, som om han havde været en helgen."

"Det må have været en slet person, den Sandy," sagde Loveday deltagende.

"De har ret! De har ret!" råbte Craven, idet han sprang op og greb hende ved hånden. "Hvis nogen sinde et menneske fortjente døden, så gjorde han det. I tredive år har han svinget sceptret over mit hoved, og så – åh, hvor var jeg ...?"

Han trykkede hånden mod panden og sank atter som udmattet tilbage i sin stol.

"Jeg formoder, det var en eller anden ungdomsubesindighed fra Deres universitetstid, som han vidste besked om?" sagde Loveday, ivrig efter at få så meget af sandheden frem som muligt, mens en meddelsom sindsstemning havde herredømmet i hans svage hjerne.

"Ja netop! Jeg var letsindig nok til at ægte en berygtet pige – en opvartningsjomfru i byen – og Sandy var til stede ved

brylluppet, og så –." Her lukkede hans øjne sig igen, og hans mumlen blev usammenhængende.

I ti minutter lå han således tilbage i sin stol og mumlede. "Et bjæf – en stønnen," var de eneste ord, Loveday kunne skelne, så sagde han pludselig og langsomt, som om han besvarede et spørgsmål: "Et godt slag med hammeren, og så var det forbi."

"Jeg ville sætte umådelig pris på at se denne hammer," sagde Loveday; "har De den her i nærheden?"

Hans øjne åbnedes med et vildt, listigt blik.

"Hvem taler om en hammer? Jeg sagde ikke, at jeg har én. Hvis nogen siger, at jeg gjorde det med en hammer, siger de usandhed."

"Jo, De har talt til mig om hammeren 2-3 gange," sagde Loveday roligt; "den, som dræbte Deres hund Kaptajn, og jeg kunne have lyst til at se den, det er det hele."

Det listige udtryk svandt bort af den gamle mands øjne. "Åh, stakkels Kaptajn! Prægtig hund! Nå, hvor var vi? Hvor standsede vi? Nu husker jeg det; det var sprogets elementære lyde, der voldte mig så meget bryderi den aften. Var De her dengang? Nej. Jeg husker det. Jeg havde forsøgt hele dagen at assimilere en hunds smertensskrig med et menneskes stønnen, og jeg kunne ikke gøre det. Tanken plagede mig, fulgte mig, hvor jeg gik. Hvis de begge var elementære lyde, måtte de have noget til fælles; men jeg kunne ikke finde forbindelsen. Så faldt det mig ind: ville en vel trænet hund, som min Kaptajn der i stalden, ikke i dødsøjeblikket frembringe et typisk hundebjæf, ville der ikke være noget menneskeligt i dens dødsskrig? Det var værd at prøve. Hvis jeg i min afhandling kunne levere et kapitel om dette emne, ville det være et dusin hunde værd. Så gik jeg

ud i måneskinnet – åh! men De kender det alt sammen nu – ikke sandt?"

"Jo. Stakkels Kaptajn! Halsede eller stønnede den?"

"Ja, den udstødte et højt, langt og afskyeligt bjæf, akkurat som en almindelig køter. Jeg kunne lige så godt have ladet den være; det fik kun den anden køter til at åbne sit vindue og spejde ud efter mig og sige med sin skraldende, gamle stemme: 'Herre, hvad bestiller De herude på den tid af natten?'"

Atter sank han tilbage i stolen, mumlende usammenhængende med halvt lukkede øjne.

Loveday lod ham sidde omtrent et minut; så havde hun et nyt spørgsmål at stille ham.

"Men så det andet dyr – bjæffede eller stønnede han, da De tildelte ham slaget?"

"Gamle Sandy – det udyr! Han faldt bagover. Åh, jeg husker, at De sagde, De kunne have lyst til at se hammeren, der bandt hans vrøvlende gamle tunge – ikke sandt?"

Han rejste sig lidt usikker fra sin stol, og syntes med vanskelighed at slæbe sine lange lemmer over gulvet til et skab på den anden side. Idet han åbnede en skuffe i dette skab, fremtog han midt imellem nogle forsteninger en stor hammer.

Han svingede den et øjeblik over sit hoved, så lagde han fingeren på læberne.

"Tys!" sagde han, "de dårer vil komme og kigge ind til os, hvis vi ikke tager os i agt." Og til Lovedays rædsel gik han pludselig hen til døren, drejede nøglen om i låsen, tog den ud og puttede den i sin lomme.

Hun så på uret. Viserne pegede på halv otte. Havde Griffiths modtaget hendes brev i rette tid, og var han nu med sine mænd

udenfor? Hun kunne kun bede til, at de var det.

"Lyset er for stærkt for mine øjne," sagde hun, og idet hun rejste sig fra sin stol, tog hun den grønkuplede lampe og anbragte den på et bord, der stod ved vinduet.

"Nej, nej, det går ikke an," sagde Craven; "det vil vise enhver udenfor, hvad vi bestiller her." Han gik i det samme hen til vinduet og flyttede lampen derfra og hen på kaminhylden.

Loveday kunne kun håbe, at i de få sekunder, den havde stået i vinduet, havde vagten udenfor set den.

Den gamle mand vinkede til Loveday om at komme nærmere og undersøge redskabet. "Sving den godt rundt," sagde han, idet han svang hammeren, "og ned kommer den med et frygteligt brag." Han lod hammeren svinge ned i en tommes afstand fra Lovedays pande.

Hun fo'r tilbage.

"Ha, ha!" lo han skrattende og unaturligt med vanviddets ild spillende i sine øjne; "forskrækkede jeg Dem? Jeg gad vide, hvilken lyd De ville frembringe, hvis jeg gav Dem et lille slag lige der." Hermed berørte han let hendes hoved med hammeren. "Elementær ville den naturligvis blive, og –"

Loveday havde svært ved at holde sine nerver i ro. Indelukket sammen med denne gale mand lå hendes eneste redning i at trække tiden ud, til betjentene kunne nå huset og komme ind gennem vinduet.

"Vent et øjeblik," sagde hun, idet hun søgte at bortlede hans opmærksomhed; "De har endnu ikke sagt mig, hvilken art elementær lyd gamle Sandy ytrede, da han faldt. Hvis De vil give mig pen og blæk, skal jeg give en fuldstændig beskrivelse af den, og De kan indsætte den i Deres afhandling."

I et øjeblik strålede den gamle mands ansigt af virkelig glæde, men så svandt den bort. "Udyret faldt død om uden en lyd," svarede han; "den nats arbejde var frugtesløst; dog ikke helt frugtesløst. Nej, jeg vil ærligt tilstå, at jeg gerne vil gøre det om igen, bare for at føle den inderlige hjertens glæde, jeg svælgede i, da jeg så ind i den gamles døde ansigt og endelig følte mig fri – endelig fri!" Hans stemme lød dæmonisk, og endnu en gang svingede han eksalteret hammeren rundt.

"For et øjeblik var jeg en ung mand igen; jeg sprang ind ad hans vindue – månen skinnede i hele sin klarhed ind derigennem – jeg tænkte på mine gamle studenterdage og de løjer, vi drev dengang i Pembroke – jeg kastede alting hulter til bulter –" Han brød pludselig af og kom Loveday et skridt nærmere. "Det kedelige af det hele var," sagde han, idet han pludselig gik over fra en eksalteret tone til en sagte og rørende, "at han døde uden at ytre en lyd af nogen slags." Han kom endnu et skridt nærmere. "Jeg gad vide –," og han kom lige hen til Lovedays side. "Det er først i dette øjeblik faldet mig ind," hviskede han til hende, "at en kvinde i dødskamp snarere vil ytre den elementære lyd end en mand."

Han løftede hammeren, og Loveday flygtede hen til vinduet, som øjeblikkelig blev åbnet udefra af tre par stærke arme.

"Jeg troede, at det var den sidste sag, jeg fik med at gøre – jeg har aldrig været i en så slem knibe!" sagde Loveday, da hun stod og talte med Griffiths på Grenfell perron og ventede på toget, der skulle føre hende til London. "Det synes mærkeligt, at ingen før har næret mistanke til den gamle herres mentale tilstand. Jeg må imidlertid antage, at folk var blevet så vant til hans

særheder, at de ikke havde lagt mærke til, at de var gået over til ligefremt vanvid. Hans medfødte snildhed må have hjulpet ham godt ved ligsynsmandens forhør."

"Det er muligt," sagde Griffiths tankefuld, "at han ikke har overskredet den fine tråd, der adskiller excentricitet fra vanvid, før efter mordet. Spændingen ved forbrydelsens opdagelse har måske ført ham over grænsen. Nu, miss Brooke, der er nøjagtig ti minutter, til toget kommer ind. Jeg ville være Dem meget taknemmelig, hvis De ville forklare mig et par ting, der har professionel interesse for mig."

"Gerne," sagde Loveday. "Ret Deres spørgsmål i kategorisk orden, og jeg skal besvare dem."

"Nuvel, for det første, hvad fik Dem fra først af til at fatte mistanke til den gamle mand?"

"Forholdet mellem ham og Sandy syntes mig at tale alt for meget om frygt på den ene side og magt på den anden. Alle de penge, Craven betalte Sandy under opholdet i Natal, syntes mig at være betalt for at få ham til at tie."

"Ulykkelige mand! Og jeg hører, at den kvinde, som han ægtede i sine lystige, unge dage, snart efter døde af drik. Men jeg tvivler ikke på, at Sandy omhyggeligt bevarede hemmeligheden om hendes tilværelse selv efter sin herres andet ægteskab. Og nu et andet spørgsmål: Hvorledes fik De at vide, at miss Craven havde indtaget sin broders plads i sygeværelset?"

"Den aften, jeg kom, opdagede jeg en temmelig lang lok lyst hår i kaminen i mit værelse, der til daglig beboedes af miss Craven. Det faldt mig straks ind, at der måtte være en vægtig grund til at bevæge hende til et sådant offer. De mistænkelige

omstændigheder angående broderens sygdom oplyste mig snart om en sådan grund."

"Ja, den tyfus-historie var brillant sat i scene. Ikke et tyende i huset, tror jeg, tvivlede om, at Harry Craven var ovenpå i sin seng, og miss Craven i Newcastle. Den unge mand må være sendt bort inden en time efter mordet. Hans søster, som den næste dag rejste til Newcastle, afskedigede nok sin pige der under påskud af, at der ingen plads var til hende i huset, og vendte så tilbage til Troyte's Hill midt om natten, idet hun spadserede de fem miles fra Grenfell til fods alene. Uden al tvivl har hendes moder lukket hende ind gennem et af vinduerne, klippet hendes hår af og ladet hende gå til sengs, for at hun hurtigst muligt kunne forestille broderen. Med miss Cravens store lighed med sin broder er det ikke så mærkeligt, at en læge, der var ukendt med familien, i det halvmørke værelse kunne lade sig narre. Nu vil De nok indrømme, miss Brooke, at det kun var naturligt, at min mistanke under sådanne omstændigheder faldt i den retning."

"Jeg så det alt sammen i et andet lys, ser De," sagde Loveday. "Det syntes mig, at moderen, som kendte sin søns slette tilbøjeligheder, troede på hans skyld, uagtet han påstod at være uskyldig. Sønnen har sandsynligvis på vejen tilbage til huset, efter at han havde pantsat sølvopsatsen, mødt den gamle Craven med hammeren i hånden. Da han så indså, at han umuligt kunne rense sig selv uden at anklage faderen, har han foretrukket at flygte til Natal for at blive fri for at give forklaring ved ligsynet."

"Men nu med hensyn til hans alias?" sagde Griffiths hurtigt, for toget dampede i dette øjeblik ind til stationen. "Hvorledes

vidste De, at Harold Cousins var identisk med Harry Craven og var sejlet bort på *Bonnie Dundee*?"

"Åh, det var let nok," sagde Loveday, idet hun steg ind i en kupé; "en avis, som mrs. Craven sendte ned til sin mand, var lagt sammen således, at hans opmærksomhed blev henledt på skibslisten. I denne så jeg, at *Bonnie Dundee* var afgået to dage i forvejen til Natal. Nu var det kun naturligt at sætte Natal i forbindelse med mrs. Craven, som havde tilbragt en stor del af sit liv der, og man kunne nok forstå, at hun kunne ønske sin forvildede søn anbragt hos sine tidligere venner dér. Det alias, han rejste under, kom let nok for dagen. Jeg fandt det skrevet på en af Cravens skrivemapper i hans studereværelse. Hans kone havde åbenbart sagt ham det, og den gamle herre havde benyttet denne måde til at fæste det i sin erindring. Vi må håbe, at den unge mand under sit nye navn vil begynde et nyt og bedre liv – i hvert fald har han bedre chance for at gøre det, når oceanet er imellem ham og hans tidligere slette kammerater. Og nu farvel, mr. Griffiths."

"Nej," sagde mr. Griffiths; "det er på gensyn, for De vil komme til at møde i retten her og afgive den vidneforklaring, som vil lukke Craven inde i en sindssygeanstalt for resten af hans dage."

De barmhjertige søstre i Redhill

"Man har brug for Dem i Redhill nu," sagde mr. Dyer, idet han tog en pakke papirer fra et af sine rum. "Den anskuelse synes at brede sig mange steder, at i sager, hvor man ikke er kommet videre end til at nære mistanke, er kvindelige opdagere de bedste, fordi de vækker mindre opmærksomhed end mænd, og i denne Redhill-sag beror det hele på mistanke."

Det var en trist novembermorgen; hvert eneste gasblus på kontoret i Lynch Court var tændt, og en tæt gul tåge tilslørede de smalle vinduer udefra.

"Alligevel tror jeg ikke, det går an at lade sagen uundersøgt på denne tid af året, hvor der sker indbrudstyverier så mange steder," sagde miss Brooke.

"Nej, og omstændighederne peger i dette tilfælde i flere henseender i retning af en af disse villa-indbrudstyve. For to dage siden kom der fra en mand, der kaldte sig John Murray, en noget mærkelig henvendelse til inspektør Gunning fra Reigatepolitiet – Redhill ligger i Reigates politidistrikt, skal jeg sige Dem. Murray sagde, at han havde været grønthandler et sted i det sydlige London, men havde solgt sin forretning der og for pengene købt to små huse, hvoraf han agtede at leje det ene ud og selv bo i det andet. Disse huse ligger i en aflukket gade, kaldet Paved Court. Paved Court har været kendt af sundhedsautoriteterne i de sidste ti år som en ren feberrede, og

da de huse, som Murray købte, nummer 7 og 8, ligger inderst i den blinde gyde uden mulighed for ordentlig ventilation, fik manden dem uden tvivl for næsten slet intet. Han sagde til inspektøren, at han havde ondt ved at få fat i en lejer til det hus, han ønskede at udleje, nummer otte, og som følge heraf blev han meget glad, da en dame, klædt som nonne, for omtrent tre uger siden kom og gav ham et bud. Damen opgav sit navn som 'søster Monica' og sagde, at hun var medlem af et selskab af barmhjertige søstre, der for nylig var blevet stiftet af en rig dame, som ønskede sit navn hemmeligholdt. Søster Monica refererede ikke til nogen, men betalte et kvartals husleje forud, idet hun sagde, at hun ønskede straks at flytte ind i huset og gøre det til et hjem for vanskabte og forældreløse børn."

"Refererede ikke til nogen – hjem for krøblinge," mumlede Loveday, idet hun rask væk kradsede ned i sin noteringsbog.

"Murray havde ikke noget at indvende mod dette," fortsatte mr. Dyer, "og følgelig flyttede den næste dag søster Monica tillige med tre andre søstre og nogle sygelige børn ind i huset, som de møblerede på den tarveligst mulige måde fra billige butikker i nabolaget. For en tid, sagde Murray, troede han, at han havde fået udmærkede lejere, men i de sidste ti dage havde han fattet nogen mistanke til deres virkelige karakter, og denne mistanke havde han anset det for sin pligt at meddele politiet. Blandt deres ejendele har disse søstre et gammelt æsel og en lille vogn, og de kører dagligt ud på en lille tiggerekspedition i de omliggende landsbyer, hvorfra de hver aften medbringer en hel bunke madlevninger og gamle klædningsstykker. Nu kommer det mærkelige, som Murray grunder sin mistanke på. Han siger, og Gunning bekræfter hans erklæring, at i hvilken

retning end disse søstre kører, følger der altid indbrudstyverier eller forsøg på det bagefter. For en uge siden kørte de ad Horley til, hvor de blev modtaget med megen venlighed af en rig herre. Samme nat blev der gjort et forsøg på at bryde ind i denne herres hus, et forsøg, der heldigvis blev forpurret ved en hunds gøen. Således er det gået i mange tilfælde, som jeg ikke behøver at indlade mig på. Murray mener, at det måske ville være rigtigt at bevogte disse søstres daglige bevægelser nøje, og ekstra-vagten skulle besørges af politiet i det distrikt, der har æren af at få et morgenbesøg af dem. Gunning går ind på den tanke og har derfor sendt bud til mig for at sikre sig Deres tjeneste."

Loveday kikkede sin noteringsbog. "Jeg formoder, at Gunning vil mødes med mig et eller andet sted og sige mig, hvor jeg skal opslå mit kvarter?" sagde hun.

"Ja; han vil komme ind i Deres vogn på Merstham – stationen før Redhill – hvis De vil række en avis ud af vinduet. Han anser det for afgjort, at De vil nå toget ti minutter i tolv fra Victoria. Murray har været så venlig at stille sit lille hus til politiets rådighed, men Gunning mener ikke, at det vil være så heldigt at spionere derfra som fra andre steder. En fremmeds nærværelse i en sådan gade vil nødvendigvis vække opmærksomhed. Derfor har han lejet et værelse til Dem hos en manufakturhandler lige over for gaden – De vil få udleveret en nøgle, så De kan gå ind og ud efter behag. De skal gå for at være en barnejomfru, der søger plads, og Gunning vil forsyne Dem med breve, der kunne gøre denne rolle sandsynlig. Han siger, at De kun behøver at bo i dette værelse om dagen; om natten kan De finde et langt mere hyggeligt logi i Laker's Hotel lige udenfor byen."

Dette var omtrent alle de instrukser, som Dyer havde at give. Toget fra Victoria klokken 11.50, der førte Loveday til hendes arbejde mellem Surrey-højene, kom ikke klar af London-tågen, før det var et godt stykke på den anden side af Purley. Da toget gjorde holdt ved Merstham, kom på hendes signal en høj, militært udseende herre hen til hendes vogn, sprang op i den og tog plads lige overfor hende. Han præsenterede sig for hende som inspektør Gunning, erindrede hende om en tidligere lejlighed, hvor de havde truffet hinanden, og gik derpå ganske naturligt over til at tale om de nuværende mistænkelige omstændigheder, som de skulle undersøge.

"Det går ikke an, at man ser os sammen," sagde han, "naturligvis kender man mig milevidt omkring, og enhver, som ses sammen med mig, vil straks blive anset for min hjælper. Jeg spadserede fra Redhill til Merstham for at undgå at blive kendt på perronen i Redhill, og halvvejs herhen fandt jeg til min ærgrelse, at jeg blev fulgt af en arbejdsklædt mand, der bar en kurv med værktøj. Jeg smuttede imidlertid fra ham ved at lægge vejen om ad en sidegade, som han, hvis han havde boet på stedet, ville have kendt lige så godt som jeg. For pokker!" tilføjede han, idet han pludselig fo'r op, "der har vi ham; han har alligevel snuset mig op og uden tvivl udspioneret os begge, mens toget har gået i denne sneglegang. Det var uheldigt, at De har haft Deres ansigt vendt om mod vinduet, miss Brooke."

"Mit slør er en slags forklædning, og jeg skal sørge for at tage et andet overstykke på, før han kan få mig at se igen," sagde miss Brooke.

Alt, hvad hun havde set i det korte øjeblik, toget fo'r forbi, var en høj, kraftigt bygget mand, som spadserede langs linjen.

Hans hovedtøj var trykket ned over øjnene, og i hånden bar han en værktøjskasse.

Gunning syntes meget ked af det. "I stedet for at stige af ved Redhill," sagde han, "vil vi tage videre til Three Bridges og vente der, til Brighton-toget kan føre os tilbage; dette vil sætte Dem i stand til at nå Deres værelse i mørkningen, og jeg ønsker ikke, at De skal udspioneres, endnu før De har begyndt Deres arbejde."

Så gav de sig atter til at tale om søstrene i Redhill.

"De kalder sig 'barmhjertige søstre'," sagde Gunning, "og siger, at de ikke står i forbindelse med nogen som helst religiøs sekt, men besøger undertiden én kirke, undertiden en anden og undertiden slet ingen. De vægrer sig ved at opgive navnet på foreningens stifter, og i virkeligheden har ingen ret til at forlange det af dem, for, som De uden tvivl indser, er det hele foreløbig kun en mistanke, og det kan måske være ved et rent tilfælde, at indbrudstyverier har fulgt dem i hælene i nabolaget. A propos, jeg har hørt sige, at en mands ansigt var nok til at hænge ham, men indtil jeg fik søster Monicas at se, har jeg aldrig set en kvindes ansigt, der kunne gøre det samme for hende. Af alle de typiske forbryderansigter, jeg nogen sinde har set, tror jeg, at hendes er det mest typiske og frastødende."

Efter søstrene gav de sig til at tale om de vigtigste familier, som boede i nabolaget.

"Her," sagde Gunning, idet han tog et papir frem, "er et kort, som jeg særligt har tegnet til Dem. Det er over distriktet ti mile omkring Redhill, og hvert hus af nogen betydning er betegnet med rødt blæk. Her er desuden en fortegnelse over disse huse med bemærkninger af mig til hvert hus."

Loveday studerede kortet et øjeblik og henvendte så sin opmærksomhed på fortegnelsen.

"De fire huse, der er understreget, ser jeg, er dem, hvori der allerede er sket indbrud. Jeg tror ikke, jeg vil læse om dem, men jeg vil mærke dem med 'tvivlsom'; banden kunne nemlig – for naturligvis er det en bande – betragte disse huse som vort svage punkt. Her er et, jeg vil gennemgå: 'hus, tomt i vintermånederne', – det vil altså sige, at sølvtøj og juveler bliver sendt til bankerne. Ah! og dette kan vi lige så godt mærke med et kryds, 'fader og fire sønner, alle atleter og jægere', det vil sige, at de altid har bøsser parate – jeg antager det ikke for rimeligt, at indbrudstyve ville forulempe dem. Men nu kommer vi til et hus, der måtte mærkes 'fristende' i en indbrudstyvs fortegnelse. 'Wootton Hall, nylig skiftet ejer og ombygget med indviklede gange og korridorer. Glimrende familiesølvtøj dagligt i brug og fuldstændig betroet til butleren'. Jeg gad vide, om herren i huset stoler på, at hans indviklede gange kan beskytte sølvtøjet for ham? Et uærligt afskediget tyende ville levere et dusin kort over stedet for en halv sovereign. Hvad betyder disse bogstaver 'E. L.' ved det næste hus på listen, North-Cape?"

"Elektrisk lys. Jeg tror, at De helst må sætte et kryds ved dette hus også. Jeg anser elektrisk lys for det bedste værn mod indbrudstyve, en mand kan give sit hus."

"Ja, hvis han ikke stoler udelukkende på det; det kunne under visse omstændigheder blive en slem fælde. Jeg ser, at denne mand også har en mængde prægtigt sølvtøj."

"Ja. Mr. Jameson er en rig mand og meget afholdt i nabolaget. Hans bægre og opsatser er nok værd at se på."

"Er det det eneste hus i egnen, der er oplyst ved elektricitet?"

"Ja; og desværre, må jeg sige, miss Brooke, hvis elektrisk lys var mere almindeligt, ville det forskåne politiet for en hel del besvær i disse mørke vinternætter."

"Indbrudstyvene vil finde på en eller anden måde at overvinde denne vanskelighed på, kan De tro; de har nået en høj udvikling i vore dage. De spadserer ikke længere omkring som for halvtreds år siden med bøsse og knippel; de indgår komplotter, lægger planer og tager fantasi og kunst til hjælp. Det forekommer mig, at de populære politihistorier, der synes at være så stor efterspørgsel efter nutildags, til tider må være meget nyttige for forbryderne."

I Three Bridges måtte de vente så længe på et tog, at det næsten var mørkt, før Loveday kom tilbage til Redhill. Mr. Gunning fulgte ikke med hende derhen, men steg af ved en tidligere station. Loveday havde ladet sin rejsekuffert sende direkte til Laker's Hotel, hvor hun ved telegram fra Victoria station havde lejet et værelse. Hun kunne derfor straks begive sig fra Redhill station til manufakturbutikken i London Road, og hun havde ingen vanskelighed ved at finde den på grund af den nøje besked, inspektøren havde givet hende.

Gadelygter var ved at blive tændte i den dorske lille by, mens hun spadserede af sted, og da hun drejede ind i London Road, var de handlende ved at tænde lys i deres vinduer på begge sider af gaden. Men længere henne i denne gade viste et mørkt punkt mellem de oplyste butikker det sted, hvor Paved Court udgik fra hovedgaden. En yderdør til en af butikkerne på hjørnet af gyden syntes at tilbyde hende en observationspost, hvor hun kunne se uden at blive set, og her tog Loveday plads for at få et lille overblik over den lille gade og dens beboere, hun

fandt den, omtrent som den var blevet hende beskrevet, en række huse med fire værelser, af hvilke halvdelen ikke var udlejet. Nummer syv og otte for enden af gaden frembød et mindre øde udseende end de øvrige. Nummer syv var fuldstændig mørk, men i det øverste vindue i nummer otte brændte der et dunkelt lys, og heraf sluttede Loveday, at det måtte være det værelse, hvor de små krøblinge havde deres soveværelse.

Mens hun således stod og betragtede det mistænkelige søsterskabs hjem, kom søstrene selv – to af dem i alt fald – til syne med deres æselkærre og krøblinge i hovedgaden. Det var et pudsigt lille optog. En søster, klædt i en nonnedragt af mørkeblåt sars, ledte æslet ved bidslet; en anden søster, klædt på lignende måde, gik ved siden af den lave vogn, i hvilken der sad to sygeligt udseende børn. De vendte øjensynligt tilbage fra en af deres lange landudflugter, og hvis de ikke var faret vild eller blevet forsinket, syntes det unægteligt noget sent for de syge, små krøblinge at være ude.

Idet de passerede gaslygten på hjørnet af gaden, fik Loveday et glimt at se af søstrenes ansigter. Da hun erindrede inspektørens beskrivelse, var det let for hende at se, at den ældre, høje kvinde var søster Monica, og hun måtte tilstå for sig selv, at hun i lang tid ikke havde set et grovere eller mere frastødende ansigt. Den yngre søster derimod var en slående modsætning til hende. Loveday kunne kun kaste et forbigående blik på hende, men dette var nok til at give hende det indtryk, at hun var usædvanlig smuk og sørgmodig. Idet æslet standsede på hjørnet af gaden, hørte Loveday denne sørgmodigt udseende unge kvinde blive tiltalt som "søster Anna" af en af krøblingene,

der i en bedende tone spurgte hende, hvornår de skulle have noget at spise.

"Nu lige straks," svarede søster Anna, idet hun løftede den lille med stor omhu og forsigtighed ned af vognen og bar ham på sine arme ned ad gaden til døren i nummer otte, som blev åbnet for dem, da de nærmede sig. Den anden søster gjorde det samme med det andet barn; så vendte begge søstrene tilbage, tog adskillige pakker og kurve af vognen og trak derpå det gamle æsel med vognen ned ad gaden, måske til en nærboende gadesælgers stald.

En mand, som kom ridende på en cykel, vekslede *en passant* et par ord med søstrene, sprang så ned af cyklen på hjørnet af gaden og spadserede ad fortovet hen til nummer syv. Der åbnede han døren med en nøgle, skubbede cyklen ind, og trådte så selv ind i huset.

Loveday anså det for givet, at denne mand måtte være John Murray, som hun havde hørt tale om. Hun havde nøje betragtet ham, idet han passerede, og havde set, at det var en mørkladen mand på omkring halvtreds år.

Hun lykønskede sig selv til at have set så meget på så kort tid, og idet hun kom frem fra sit skjulested, begav hun sig i retning af manufakturbutikken på den anden side af gaden.

Det var let at finde den. "Golightly" var det mærkelige navn, der figurerede over butiksdøren. I butikken solgtes en mangfoldighed af forskellige slags varer, nærmest for tjenestefolk og de fattigere klasser i almindelighed. En høj, kraftigt bygget mand syntes at stå og se ind ad butikkens vindue. Lovedays fod var på dørtrinnet af manufakturhandlerens private indgang, og hun havde hånden

på dørhammeren, da hun opdagede, idet denne person pludselig vendte sig om, at det var den samme håndværkssvend, som før havde bragt mr. Gunnings sind ud af ligevægt. Han bar ganske vist nu en rund hat i stedet for en kasket, og han havde ikke længere nogen værktøjskasse; men der var ingen mulighed for, at et menneske med så skarpt et øje, som Loveday besad, ikke på holdningen af hoved og skuldre skulle kunne se, at det var den mand, hun havde set spadsere langs jernbanelinjen. Han gav hende ikke tid til en nøjere betragtning, men vendte sig hurtigt bort og forsvandt ned ad en sidegade.

Lovedays opgave syntes allerede at støde på umådelige vanskeligheder. Her var hun så at sige støvet op i sit eget skjul; for der kunne kun være liden tvivl om, at denne mand havde stået i skjul og udspioneret hende hele tiden, mens hun havde stået og betragtet søstrene.

Hun fandt, at mrs. Golightly var en venlig og forekommende dame. Hun anviste Loveday hendes værelse oven over butikken og bragte hende de breve, som inspektør Gunning havde været så forsigtig at adressere til hende i dagens løb. Så forsynede hun hende med pen og blæk og, på Lovedays opfordring, med meget stærk kaffe, der, som værtinden spøgende bemærkede, kunne få en syvsover til at holde øjnene åbne hele vinteren, uden at den så meget som blinkede.

Mens den forekommende værtinde havde travlt med at få værelset i stand, havde Loveday nogle spørgsmål at stille angående søstrene, som boede nede i gyden. Dette emne kunne mrs. Golightly imidlertid ikke sige hende mere om, end hun allerede vidste, når undtages, at de tog af sted på deres runde

hver formiddag klokken elleve præcis, og at de før den tid aldrig sås ude.

Lovedays vågen den nat skulle blive frugtesløs. Skønt hun sad uden lys og sikkert skjult mod iagttagelse indtil henimod midnat med øjnene ufravendt fæstede på nummer syv og otte i Paved Court, belønnedes hendes årvågenhed ikke med så meget som, at en dør blev åbnet eller lukket i noget af husene. Lysene flagrede uafbrudt frem og tilbage fra stuen til første sal i begge husene og forsvandt så omtrent klokken ni eller ti om aftenen. Efter den tid vistes der intet tegn til liv i noget af lokalerne.

Og under hele denne vågens lange timer syntes der stadig at flagre foran hendes indre øje, ligesom tegnet på nethinden, søster Annas yndige, melankolske ansigt.

Hvorfor dette ansigt således stod for hende, var noget vanskeligt at sige.

"Det har en sørgelig fortid og en sørgelig fremtid skrevet på sig – ligesom et håbløst hele," sagde hun til sig selv. "Det er en Andromedas ansigt! 'Her er jeg,' synes det at sige, 'tøjret til min pæl, hjælpeløs og håbløs.'"

Kirkeklokkerne slog midnatstimen, da Loveday begav sig gennem de mørke gader til sit hotel uden for byen.

Idet hun passerede under jernbanebroen og kom ud på den åbne landevej, hørte hun lyden af fodtrin i nærheden. Når hun standsede, standsede de, og når hun gik videre, gik de videre, og hun kom på det rene med, at hun atter blev udspioneret, skønt hun i mørket ikke kunne se skyggen af den mand, der således bevogtede hendes skridt.

Den næste morgen brød frem frostklar og bidende kold. Loveday studerede sit kort og sin liste over herresæder, mens

hun spiste sin frokost klokken syv, og spadserede så rask af sted hen ad landevejen. Uden tvivl var i London gaderne og husene indhyllede i en tæt tåge; men her legede det klare solskin i de bladløse træer og nøgne hegn med tusinder af frostgnister og forvandlede den makadamiserede vej til en spadseresti, passende for selve dronning Titania og hendes følge af nymfer.

Loveday vendte byen ryggen og gav sig til at følge vejen, der snoede sig over højen i retning af landsbyen Northfield. Skønt hun var tidligt på færde, skulle hun dog ikke have vejen for sig alene. Et spand stærke heste traskede af sted til deres arbejde i valkeværkerne. En cykel fo'r forbi i en frygtelig fart, når man tager vejens stejlhed i betragtning. Cyklisten så stift på hende, idet han passerede, mindskede derpå sin fart, steg af og afventede hendes komme lige ved bakkekammen.

"God morgen, miss Brooke," sagde han og tog til huen, idet hun kom tæt hen til ham. "Må jeg tale med Dem i fem minutter?"

Den unge mand, der således tiltalte hende, så ikke ud som en fin mand. Det var en køn, livligt udseende ung fyr på omkring toogtyve, den var klædt i den sædvanlige cyklistdragt; hans hue var skubbet tilbage fra panden over et tæt, krøllet, lyst hår, og han havde en vis lighed med en kavalerist, der lige skal til at angribe fjenden. Han førte sin maskine hen til gangstien.

"De er bedre stillet, end jeg er," sagde Loveday; "for jeg har ikke den fjerneste idé om, hvem De er."

"Nej," sagde han, "skønt jeg kender Dem, kan De umuligt kende mig. Jeg er fra det nordlige, og jeg var til stede for omtrent en måned siden ved forhøret over gamle Craven fra Troyte's Hill – jeg var nemlig referent for et af de lokale blade.

Jeg iagttog Dem så nøje, da De gav Deres vidneforklaring, at jeg ville kunne kende Dem hvor som helst blandt tusinder."

"Og Deres navn er –?"

"George White fra Grenfell. Min fader er medejer af et af bladene i Newcastle. Jeg er selv noget af en litterat og skriver undertiden ledere eller besørger referater for dette blad."

Her kastede han et blik til sin lomme, hvorfra et lille bind af Tennysons digte stak frem.

De oplysninger, han havde givet, syntes ikke at opfordre til at svare, og Loveday udbrød blot:

"Ja så!"

Den unge mand vendte tilbage til det emne, som åbenbart optog hans tanker. "Jeg har en særlig grund til at være glad ved at have truffet Dem i dag, miss Brooke," fortsatte han, idet han holdt skridt med hende. "Jeg er i stor forlegenhed, og jeg tror, at De er den eneste person i hele verden, som kan redde mig ud af denne forlegenhed."

"Jeg tvivler stærkt på min evne til at hjælpe nogen ud af deres forlegenheder og bryderier," sagde Loveday; "så vidt min erindring rækker, er vore bryderier lige så meget en del af os selv, som huden er en del af legemet."

"Ja, men ikke sådan en forlegenhed som min," sagde White ivrigt. Han standsede et øjeblik og fortalte hende derpå med en længere ordstrøm, hvori denne forlegenhed bestod. I det sidste år havde han været forlovet med en ung pige, der indtil for nylig havde været barnepige i et stort hus nær ved Redhill.

"Vil De være så god at sige mig navnet på dette hus?" afbrød Loveday ham.

"Ja gerne; Wootton Hall hedder stedet, og Annie Lee er min kærestes navn. Jeg har ikke noget imod, at folk får det at vide." Han kastede med nakken, idet han sagde dette, som om han gerne ville, at hele verden skulle vide det. "Annies moder," fortsatte han, "døde, da hun var et lille barn, og vi troede begge, at hendes fader var død også, da hun pludselig for omtrent fjorten dage siden fik at vide, at han i stedet for at være død udstod en straf i Portland for en forbrydelse, han havde begået for flere år siden."

"Ved De, hvorledes Annie fik dette at vide?"

"Slet ikke; jeg ved kun, at jeg pludselig fik et brev fra hende med denne oplysning, og samtidig hævede hun forlovelsen mellem os. Jeg rev brevet i tusinde stykker og skrev tilbage, at jeg ikke ville ophæve forlovelsen, men gifte mig med hende i morgen den dag, hvis hun ville have mig. På dette brev svarede hun mig ikke; der kom i stedet nogle få linjer fra mrs. Copeland, fruen på Wootton Hall, hvori hun meddelte, at Annie havde opsagt sin plads og sluttet sig til nogle barmhjertige søstre, og at hun, mrs. Copeland, havde givet Annie sit ord på ikke at åbenbare for nogen foreningens navn eller opholdssted."

"Og De mener da formodentlig, at jeg er i stand til at gøre, hvad mrs. Copeland har lovet ikke at gøre?"

"Netop det, miss Brooke!" udbrød den unge mand henrykt. "De udretter mærkelige ting; det ved enhver. Når man ønsker noget opdaget, ser det næsten ud, som om De bare behøver at tage ind på stedet, se Dem omkring, og så bliver alting klart som dagen."

"Jeg kan ikke tillægge mig selv sådanne vidunderlige evner. Men i det foreliggende tilfælde behøves der tilfældigvis ingen

særlig dygtighed for at finde ud af det, De ønsker at vide, for jeg tror allerede at være kommet på miss Annie Lees spor."

"Miss Brooke!"

"Naturligvis kan jeg ikke sige det bestemt, men det er noget, De selv kan afgøre – og afgøre det på en sådan måde, at De vil gøre mig en stor tjeneste."

"Det skulle glæde mig overordentligt, hvis jeg kunne gøre Dem endog blot den ringeste tjeneste!" råbte White, henrykt ligesom før.

"Tak. Jeg vil forklare mig nøjere. Jeg er kommet hertil udelukkende for at udspejde nogle barmhjertige søstre, som på en eller anden måde har vakt politiets mistanke. Nu ser jeg, at jeg, i stedet for at kunne gøre dette, selv nøje bliver udspioneret – måske af disse søstres medskyldige – så at jeg lige så gerne kan tage hjem igen, hvis jeg ikke kan få dette arbejde udført ved en stedfortræder."

"Åh! jeg forstår, De ønsker, at jeg skal være en sådan vikar."

"Ja, jeg ønsker, at De går til det værelse, jeg har lejet i Redhill, tager plads ved vinduet – naturligvis således, at ingen ser Dem – og afgiver rapport til mig på hotellet, hvor jeg vil være indelukket fra morgen til aften, for det er den eneste måde, jeg nu kan lede mine stadige spejdere på vildspor. Ved at gøre dette for mig, vil De også gøre Dem selv en tjeneste, da jeg ikke tvivler på, at De under en af søstrenes blå nonnekappe vil opdage miss Annie Lees smukke ansigt."

De havde gået, mens de havde talt sammen, og de stod nu på toppen af en bakke ved enden af en lille gade, der dannede hele landsbyen Northfield.

På deres venstre hånd lå kommuneskolen og inspektørens hus. Næsten lige overfor, på den modsatte side af vejen, var der to rækker små huse med haver foran, og i midten af disse små huse læste man på et skilt "Post- og Telegrafkontor".

"Nu, da vi er kommet til beboede egne igen," sagde Loveday, "tror jeg, det er bedst, at vi skilles. Det går ikke an, at De og jeg ses sammen, ellers vil mine spioner overføre deres opmærksomhed på Dem, og jeg må se at få en anden repræsentant. De må helst straks ride på Deres cykel til Redhill, og jeg vil følge langsomt efter. Kom til mig på mit hotel kl. et og sig mig, hvad De har udrettet. Jeg kan ikke love Dem nogen bestemt løn, men jeg kan kun sige Dem, at De vil få et rundeligt vederlag af mig og mine overordnede, hvis De nøjagtigt følger mine instrukser."

Der var endnu nogle småting at ordne. White sagde, at han kun havde været et døgn i nabolaget, og han måtte have nøjere oplysninger om de lokale forhold. Loveday rådede ham til ikke at vække opmærksomhed ved at gå til manufakturhandlerens private dør, men gå ind i butikken, som om han var en kunde, og sige til mrs. Golightly, som uden tvivl ville være bag sin disk, at han var broder til den miss Smith, som havde lejet hendes værelse, og bede om tilladelse til at gå til dette værelse gennem butikken, da han af søsteren havde fået det hverv at læse og besvare de breve, som måtte være ankommet til hende.

"Vis hende denne nøgle," sagde Loveday, "det vil være Deres legitimation, og sig hende, at De ikke holdt af at bruge den uden først at lade hende det vide."

Den unge mand tog nøglen, søgte at få den i sin vestelomme, men da han mærkede, at denne var optaget, puttede han den i

sin trøjelomme.

Alt imens stod Loveday og betragtede ham.

"De har en brillant maskine der," sagde hun, idet han atter sprang op på cyklen, "og jeg håber, den vil komme Dem til nytte, når De følger disse søstres udflugter omkring i nabolaget. Jeg føler mig overbevist om, at De vil kunne sige mig noget bestemt, allerede når De aflægger Deres første rapport kl. et."

White brød atter ud i en strøm af taksigelser, og idet han derpå tog hatten af for hende, fo'r han af sted på sin maskine.

Loveday fulgte ham med øjnene, til han kom ned af bakken, så i stedet for at følge efter ham, som hun havde sagt, hun ville, gik hun i modsat retning hen ad landsbyens gade.

Det var ikke absolut nogen type på en landsby. Net klædte, tykkindede børn, som nu var undervejs til skole, hilste høfligt, idet Loveday passerede forbi dem. Hver hytte var et billede på renhed og hygge, og, skønt det var sent på året, var haverne prydet med grupper af sent blomstrende planter.

I udkanten af landsbyen fik Loveday pludselig øje på et stort, smukt herresæde af røde mursten. Den brede facade vendte ud mod vejen, fra hvilken det lå lidt tilbage midt imellem udstrakte lystanlæg. På højre hånd, lidt længere tilbage end huset, lå der, hvad der syntes at være en stor og rummelig staldbygning, og lige ved denne lå et lavt skur, der øjensynligt var blevet opført for nylig.

Dette lave skur vakte Lovedays nysgerrighed.

"Hedder denne ejendom North-Cape?" spurgte hun en mand, som tilfældigt passerede forbi med en hakke og en skovl. Manden svarede bekræftende, og Loveday stillede ham da et

andet spørgsmål, om han kunne sige hende, hvad det var for et lille skur så tæt ved hovedbygningen, og hvad det blev brugt til.

Mandens ansigt opklaredes, som om det var et spørgsmål, han ønskede at blive udspurgt om. Han forklarede, at det var maskinhuset, hvor elektriciteten, der oplyste North-Cape, blev lavet. Så dvælede han med stolthed ved den kendsgerning, som om han var personlig interesseret i den, at North-Cape var det eneste hus vidt og bredt omkring, som oplystes med elektricitet.

"Jeg formoder, at trådene går under jorden til huset?" sagde Loveday, idet hun forgæves så sig omkring efter dem.

Manden blev glad ved at komme ind på enkelthederne ved sagen. Han havde hjulpet til med at lægge trådene ned, sagde han; der var to, en positiv og en negativ, og de var lagte tre fod under jorden i kasser, fyldte med beg. Trådene udgik fra batterier i maskinhuset, og de kom ind i herresædet under gulvet i den vestlige ende.

Loveday lyttede opmærksomt til disse enkeltheder, og så betragtede hun nøje og langsomt huset og dets omgivelser. Da hun var færdig med dette, gik hun tilbage gennem landsbyen, men gjorde ophold ved post- og telegrafkontoret for at afsende et telegram til inspektør Gunning.

Det var et, som fik inspektøren til at rådføre sig med sin chifferbog, og lød således:

"Stol kun på kemiker og kulhandler i dag.

L. B."

Derefter gik hun raskere til, og nåede i løbet af lidt over tre kvarter tilbage til sit hotel.

Der fandt hun mere liv, end da hun forlod det tidligt om morgenen. Der skulle være klapjagt på Surrey-hjortene et par mil borte, og en stor mængde jægere stod rundt omkring og talte om chancerne nu efter den sidste nats frost. Loveday gik langsomt gennem skaren, og der var ikke en mand, uden at han blev iagttaget af hendes skarpe øje. Men der var ingen grund til mistanke her; de var øjensynligt alle, hvad de gik for at være, en lystig skare, der glædede sig til dagens jagt; men – og her kastede Loveday blikket over hotelgården til den anden side af vejen – hvem var den mand, der med en krumkniv gik og skar af hækken, en mager, rundrygget gammel mand med en blød filthat? Det kunne måske være lige så rigtigt ikke at anse det for givet, at spionerne havde opgivet hende og overladt hende til at arbejde efter eget forgodtbefindende.

Hun gik op på sit værelse. Det lå på første sal til gaden, og der var følgelig god udsigt over landevejen fra vinduet. Hun stillede sig lidt tilbage i værelset, og fra en krog, hvor hun kunne ses uden at blive set, betragtede hun længe og ufravendt manden ved hegnet, og jo længere hun så på ham, desto mere følte hun sig overbevist om, at mandens egentlige bestilling var noget andet end det, krumkniven antydede. Han arbejdede så at sige med hovedet over skulderen, og da Loveday forstærkede sit syn med en jagtkikkert, kunne hun se, at han kastede mere end ét blik over skulderen hen imod hendes vindue.

Der kunne kun være lidt tvivl om det: hendes bevægelser skulle bevogtes i dag ligesom i går. Nu var det af vigtighed at

veksle nogle ord med inspektør Gunning i løbet af eftermiddagen; men spørgsmålet var, hvordan det skulle gå til?

Tilsyneladende besvarede Loveday dette spørgsmål på en mærkelig måde. Hun trak sine jalousier op, skubbede sine gardiner til side og satte sig ved et lille bord lige for vinduet. Så tog hun op af sin lomme et blækhus, en pen og en pakke korrespondance-kort og gav sig hastigt til at arbejde.

Omtrent halvanden time senere, da White efter løfte kom for at aflægge rapport, fandt han hende endnu siddende ved vinduet, dog ikke med skrivematerialer foran sig, men med nål og tråd i hånden, syende på sine handsker.

"Jeg vender tilbage til byen i morgen tidlig," sagde hun, idet han trådte ind, "og jeg ser, at disse handsker trænger til en god del sting. Men nu Deres melding."

White lod til at være i en meget opløftet sindsstemning.

"Jeg har set hende!" råbte han; "de har fået fat i min Annie, disse fordømte søstre, men de skal ikke få lov at beholde hende – nej, ikke om jeg så skal rive huset ned over dem for at få hende ud!"

"Nå, nu ved De jo, hvor hun er, så kan De få hende ud ved passende lejlighed. Jeg håber imidlertid, at De ikke har svigtet Deres løfte til mig og forrådt Dem selv ved at tale til hende, for hvis så er, må jeg se at finde en anden hjælper."

"Nej, på ære, miss Brooke!" svarede White stødt. "Jeg opfyldte min pligt, skønt det var drøjt for mig at se hende putte disse unger op på vognen og ikke sige et ord til hende, ikke så meget som vinke med hånden."

"Tog hun med æselkarren ud i dag?"

"Nej, hun løftede kun børnene op på vognen, gav dem et tæppe og gik så tilbage til huset. To gamle søstre, grimme som arvesynden, tog ud med dem. Jeg så dem fra vinduet jolle omkring hjørnet et godt stykke bort; så styrtede jeg ned ad trapperne, sprang op på min maskine og pilede efter dem. Det lykkedes mig at holde øje med dem over halvanden time."

"Hvor tog de hen i dag?"

"Til Wootton Hall."

"Ah, netop hvad jeg ventede."

"Netop hvad De ventede?" gentog White.

"Jeg huskede ikke på, at De ikke kender noget til den mistanke, man nærer til disse søstre, og til de grunde, jeg har til at tro, at Wootton Hall på den tid af året kunne have en særlig tiltrækning for dem."

White vedblev at stirre på hende. "Miss Brooke," sagde han straks efter i en forandret tone, "hvilken mistanke De end nærer til denne plejeforening, så tør jeg indestå for, at min Annie ingen som helst andel har haft i deres ondskab."

"Ganske rigtigt; det er mest sandsynligt, at Deres Annie på en eller anden måde er blevet lokket til at slutte sig til disse søstre, er så at sige blevet kapret af dem, ligesom de har kapret de små krøblinge."

"Sådan er det! sådan er det!" råbte han; "det var just den tanke, der slog mig, da De talte til mig om dem på bakken, ellers kan De være vis på –"

"Fik de nogen hjælp af nogen slags i Wootton Hall?" afbrød Loveday ham.

"Ja; en af de to grimme, gamle kvinder blev ved æselkærren uden for portnerboligen; mens den anden gik alene ind i huset.

Hun forblev der, tror jeg, omtrent et kvarter, og da hun kom tilbage, fulgtes hun af en tjenestepige med en pakke og en kurv."

"Åh, jeg tvivler ikke på, at de har medbragt noget andet end gamle klæder og madlevninger."

White stod foran hende og fikserede hende skarpt.

"Miss Brooke," sagde han lidt efter med en stemme, der passede til udtrykket i hans ansigt, "hvad tror De, disse kvinders egentlige hensigt var med at tage til Wootton Hall i morges?"

"Mr. White, hvis jeg ønskede at hjælpe en bande tyve med at bryde ind i Wootton Hall i nat, tror De så ikke, jeg ville være i høj grad interesseret i at skaffe dem at vide, at husets herre ikke er hjemme, at to af tjenerne, som boede i huset, er blevet afskediget og ikke erstattet, at hundene aldrig bliver slupper løs om natten, og at hundehusene ikke er på den side af huset, hvor butlerens anretningskammer er? Det er ting, jeg har fået at vide i dette hus uden at flytte mig fra min stol, og jeg er omtrent overbevist om, at de er sande. Endvidere, hvis jeg var en professionel indbrudstyv, ville jeg ikke lade mig nøje med en oplysning, som jeg omtrent var vis på var sand, men ville se at skaffe mig sådanne, som var upåtvivleligt pålidelige, og ville derfor sætte mine fæller i arbejde ved kilden. Forstår De nu?"

White lagde armene over kors og så på hende.

"Hvad vil De gøre?" spurgte han i en kort, brysk tone.

Loveday så ham forskende i ansigtet. "Straks forhandle med politiet," svarede hun; "og jeg vil være Dem meget taknemmelig, hvis De straks vil bringe brev fra mig til inspektør Gunning i Reigate."

"Og hvad bliver der så af Annie?"

"Jeg tror ikke, De behøver at nære nogen bekymring i den retning. Jeg nærer ingen tvivl om, at, når omstændighederne ved hendes optagelse i foreningen af barmhjertige søstre bliver bekendte, det da vil blive bevist, at hun er blevet lokket og narret ligesom denne John Murray, der var så ubesindig at leje sit hus ud til disse kvinder. Husk på, at Annie har mrs. Copelands attest for ærlighed."

White tav et øjeblik.

"Hvad for et brev vil De have mig til at bringe til inspektøren?" spurgte han lidt efter.

"De må læse det, mens jeg skriver det, hvis De har lyst," svarede Loveday. Hun tog et korrespondancekort fra sin brevmappe og skrev med en blækstift følgende:

> "Wootton Hall er truet i nat – henvend Deres opmærksomhed på det.
>
> *L. B.*"

White læste ordene, mens hun skrev dem, med et underligt udtryk i sit smukke ansigt.

"Ja," sagde han, kort for hovedet ligesom før; "jeg vil aflevere dette, det giver jeg Dem mit ord på, men jeg vil ikke bringe noget svar tilbage. Jeg vil ikke mere spionere for Dem; det er et håndværk, der ikke passer for mig. Der er en redelig måde at udføre redeligt arbejde på, og jeg vil kun bruge denne måde – ingen anden – til at få min Annie ud af denne hule."

Han tog brevet, som hun havde forseglet og leveret ham, og gik ud af værelset.

Fra sit vindue så Loveday ham springe op på cyklen. Var det en indbildning, eller veksledes der virkelig et hemmeligt blik mellem ham og manden ved hegnet på den anden side af vejen, idet han red ud af hotelgården?

Det lod til, at hun ville lette arbejdet for manden ved hækken. Den korte vinterdag var nu omtrent til ende, og hendes værelse måtte følgelig være blevet lidt dunkelt for iagttagelse udefra. Hun tændte da blussene i gaskronen, der hang ned fra loftet, og stadig med jalousier og gardiner fra vinduet tog hun sin gamle plads foran dette, lagde skrivematerialer foran sig og gav sig til at skrive en udførlig rapport til sin principal i Lynch Court.

Da hun omtrent en halv time senere kastede et flygtigt blik over vejen, så hun, at manden, der beskar hegnet, var forsvundet, men et par ilde udseende landstrygere sad og spiste smørrebrød bag hækken, som han havde gjort så lidt ved. Hensigten var åbenbart ikke at tabe hende af syne, så længe som hun forblev i Redhill.

Imidlertid havde White afleveret Lovedays brev til inspektøren i Reigate og var atter redet bort på sin cykel.

Gunning læste det uden at fortrække en mine. Så gik han over gulvet hen til kaminen og holdt kortet så tæt til ilden, som det var muligt uden at svide det.

"Jeg fik et telegram fra hende i morges," forklarede han sin fuldmægtig, "om at stole på kemikalier og kul i dag, og meningen med det var naturligvis, at hun ville skrive med usynligt blæk. Derimod betyder denne meddelelse om Wootton Hall åbenbart ingenting –"

Han afbrød pludselig sig selv og sagde: "Hvad er det?" Da han havde fjernet kortet fra ilden, kom Lovedays rigtige meddelelse

frem i tydelige, klare træk mellem skinlinjerne.

Den lød således:

> "Der vil blive gjort indbrud i North-Cape i nat – en fortvivlet bande – vær beredt til kamp. Fremfor alt, pas på de elektriske maskiner! Gør på ingen måde forsøg på at sætte Dem i forbindelse med mig; jeg bliver så nøje bevogtet, at ethvert forsøg, De måtte gøre i den henseende, ville ødelægge Deres chancer for at fange skurkene.
>
> *L. B."*

Den følgende nat, da månen gik ned bag Reigate Hill opførtes et spændende skuespil i North-Cape.

Surrey Gazette indeholdt den næste dag nedenstående beretning med overskriften "*Voldsom kamp med indbrudstyve*":

> "Sidste nat var North-Cape, en vis mr. Jamesons landsted, skuepladsen for en kamp mellem politiet og en bande indbrudstyve. North Cape er oplyst overalt ved elektricitet, og indbrudstyvene, fire i tallet, delte sig i to afdelinger, idet to mænd havde den opgave at bryde ind i og udplyndre huset, og to skulle forblive ved maskinhuset, hvorfra elektriciteten kommer, for at de i nødstilfælde på et givet tegn kunne afbryde den elektriske forbindelse og derved bringe husbeboerne i fuldstændigt mørke og forvirring, mens tyvene undslap. Mr. Jameson havde imidlertid modtaget

en betimelig advarsel fra politiet, og han tillige med to sønner sad i mørke i den indre korridor og ventede på tyvenes komme. Politiet havde post, nogle i stalden, nogle i tilbygninger nærmere ved huset, og andre i fjernere dele af lystanlæggene. Tyvene skaffede sig adgang ved hjælp af en stige, der var stillet op til et vindue på tjenerskabets trappegang, der går ned til butlerens fadebur og til jernpengeskabet, hvor sølvtøjet opbevares. Indbrudstyvene var imidlertid aldrig så snart kommet ind i huset, før to politibetjente trådte frem fra deres skjul udenfor, gik op ad trappen og således afskar dem tilbagetoget. Mr. Jameson og hans to sønner angreb dem samtidig forfra, og da skurkene således var underlegne i antal, fik man dem let overmandede. Det var ved maskinhuset, at den hårdeste kamp fandt sted. Tyvene havde straks ved deres ankomst brudt døren op med et brækjern, lige for de politibetjentes øjne, som lå på lur i stalden, og da det lykkedes en af mændene, som var pågrebet i huset, at gøre alarm med sin fløjte, styrtede disse ydre vagter hen imod de elektriske batterier. Derpå kastede betjentene sig over dem, og der opstod en heftig kamp. Hvis Jameson og hans sønner, som heldigvis sluttede, at deres nærværelse måske kunne være nyttig, ikke var kommet til stede, er det mere end sandsynligt, at en af indbrudstyvene, en kraftigt bygget mand, ville være undsluppet.

De anholdtes navne er John Murray, Arthur og George Lee (fader og søn) og en mand med så mange falske navne, at det er vanskeligt at afgøre, hvad han egentlig hedder. Planen til det hele var blevet meget snildt og forsigtigt lagt. Den ældre Lee, der for nylig var blevet løsladt af tugthuset for en lignende forseelse, synes at have været hovedmanden. Denne mand havde en søn og en datter, som ved venners godhed var kommet i gode livsstillinger, sønnen som elektriker i London, datteren som barnepige på Wootton Hall. Straks da denne mand blev løsladt fra Portland fængsel, synes han at have opsøgt sine børn og gjort sit bedste for at ruinere dem begge. Han kom stadig til Wootton Hall for at bevæge datteren til at hjælpe til med at plyndre huset. Dette pinte den unge pige i den grad, at hun opsagde sin plads og lod sig optage i en forening af barmhjertige søstre, der netop havde taget bopæl i nabolaget. Så vendte Lee sin opmærksomhed i en anden retning. Han bevægede sønnen, der havde sparet lidt penge sammen, til at opgive sit arbejde i London og blive hans medhjælper i tyvehåndværket. Sønnen er en smuk, ung fyr, men synes at have i sig anlæg for at blive en første klasses forbryder. Under sit arbejde som elektriker havde han stiftet bekendtskab med John Murray, som det efter sigende er gået stærkt ned ad bakke med i den senere tid. Murray var ejer af det hus, som de søstre havde lejet, miss Lee

havde sluttet sig. De omtalte tre skurke havde fået den tanke, at disse søstre, som man intet videre kendte til, kunne benyttes til at bortlede politiets opmærksomhed fra dem selv og fra det hus, som de havde foresat sig at bryde ind i. Med dette for øje anmodede Murray politiet om at udspionere søstrene, og for yderligere at forøge den mistanke, han havde bestræbt sig for at vække til dem, havde han og hans hjælpere gjort skinforsøg på indbrud i de ejendomme, som søstrene havde besøgt. Man kan ikke noksom lykønske politiet til, at det er lykkedes så fuldstændig at opdage og forpurre komplottet, og alle er enige om, at inspektør Gunning og hans dygtige hjælpere fortjener stor ros for den årvågenhed og resoluthed, de har udvist i denne sag."

Loveday læste, med fødderne på kamingitret, denne beretning højt på kontoret i Lynch Court.

"Rigtigt, så langt det rækker," sagde hun, idet hun lagde bladet fra sig.

"Men vi kunne ønske at vide lidt mere," sagde mr. Dyer. "For det første kunne jeg ønske at vide, hvad det var, der ledte Deres mistanke fra de stakkels søstre?"

"Måden, de behandlede børnene på," svarede Loveday uden betænkning. "Jeg har før set kvindelige forbrydere behandle børn, og jeg har lagt mærke til, at de lejlighedsvis kan behandle dem med en vis slags rå godmodighed, mens de er ude af stand til at vise virkelig ømhed. Jeg må tilstå, at søster Monica ikke er tiltalende at se på; men på samme tid var der noget ubetinget

smukt i den måde, hun behandlede den lille krøbling på, som hun bar ind i huset. Jeg kunne i grunden have stor lyst til at spørge en ivrig fysiognom om, hvorledes han vil forklare søster Monicas frastødende ansigt i modsætning til den unge Lees utvivlsomt smukke ydre – arvelighed forklarer i alle tilfælde ikke sagen."

"Et andet spørgsmål," sagde mr. Dyer uden at agte på Lovedays indskudte bemærkning; "er, hvorledes De fik Deres mistanke henledt på John Murray?"

"Det gjorde jeg ikke lige straks, skønt jeg nok fra først af fandt det lidt underligt, at han var så ivrig efter at hjælpe politiet. Det vigtigste, jeg lagde mærke til hos Murray den første gang, jeg så ham, var, at han havde haft et uheld med sin cykel, for i det højre hjørne af lygteglasset var der et lille knæk, og selve lygten havde en bule på samme side, havde mistet sin krog og var befæstet til maskinen ved et stykke elektrisk tråd. Den næste morgen, da jeg spadserede op ad bakken hen imod Northfield, blev jeg tiltalt af en ung mand, som red på den selvsamme cykel – det kunne der ingen tvivl være om – knæk i glasset, bule, elektrisk tråd, alt var der."

"Ah, det førte Dem på sporet og fik Dem til at sætte Murray og den unge Lee i forbindelse med hinanden."

"Ja naturligvis, og jeg kunne derved straks indse, at hans erklæring om at være fremmed på stedet var falsk; ligeledes bestyrkede det mig i min mening, at han ikke var fra det nordlige. Andre omstændigheder ved hans væsen og udseende vakte yderligere mistanke. Han kaldte sig f.eks. referent til et blad, men hans hænder var grove og snavsede ligesom en håndværkers. Han sagde, at han selv var noget af en litterat,

men bindet af Tennyson, der stak så iøjnefaldende frem af lommen, var nyt, uopskåret og viste intet tegn til at være læst. Endvidere, da han forgæves prøvede på at putte min nøgle i sin vestelomme, så jeg, at grunden til, at han ikke kunne få den ned, var, at der i forvejen fandtes et elektrisk brandrør, som stak frem. Nu var det urimeligt at antage, at en litterær person og referent skulle gå omkring med den slags ting, som netop hørte til en elektrikers fag."

"Ja, ja, rigtigt! Og det var uden tvivl dette elektriske brandrør, som ledte Deres tanker hen på huset i nabolaget, der oplystes ved elektricitet, og fik Dem til at tro, at nogle elektrikere ville gøre brug af deres fagkundskab på den måde. Men vil De så sige mig, hvad der på dette stadium bevægede Dem til at telegrafere til Gunning, at De ville bruge Deres usynlige blæk?"

"Det var simpelthen en forsigtighedsforholdsregel; det var ikke nødvendigt at bruge usynligt blæk, hvis jeg så noget andet sikkert meddelelsesmiddel. Jeg følte mig omgivet af spejdere på alle sider, og jeg kunne ikke sige, hvad forlegenhed jeg kunne komme i. Jeg tror aldrig, jeg har spillet et så vanskeligt spil. Da jeg fulgtes med den unge fyr op ad bakken, indså jeg, at jeg måtte dysse bandens mistanke i søvn og lade, som om jeg gik i dens fælde. Jeg forstod af den måde, min opmærksomhed blev henledt på Wootton Hall på, at man ønskede at lede min mistanke i den retning. Jeg lod da, som om jeg var ført på vildspor, og tillod fyrene at tro, at de havde mig til bedste."

"Ha! Ha! Udmærket godt gjort. Det var høg over høg, kan man da sige! Brillant tanke, at lade den unge skurk selv bringe brevet, der skulle besørge ham og hans kammerater i fængsel, og det alt imens han lo i skægget og troede rigtigt at tage Dem

ved næsen! Ha! Ha! Ha!" Dyer fik kontoret til at give genlyd med sin lattersalve.

"Den eneste, det kan gøre én ondt for i den sag, er stakkels søster Anna," sagde Loveday; "og dog, når alt kommer til alt, er hun måske efter sin sørgelige livserfaring ikke så galt anbragt i en forening, hvor praktisk kristendom, ikke hysterisk religiøsitet, er den eneste ledende tanke."

En prinsesses hævn

"Som De siger, var pigen altså en fremmed, var ung, smuk, uden venner og bekendte og forsvandt så pludseligt, som om jorden havde åbnet sig for at opsluge hende," sagde miss Brooke, idet hun opresumerede de meddelelser, som mr. Dyer havde givet hende. "Men vil De nu blot fortælle mig, hvorfor der hengik to dage, før politiet fik det at vide?"

"Mrs. Druce, den dame, Lucie Cunier arbejdede som en slags sekretær hos," svarede mr. Dyer, "tog i begyndelsen sagen meget roligt og sagde, at hun følte sig overbevist om, at pigen nok ville skrive til hende om et par dage og give hende en forklaring over sin temmelig mærkværdige opførsel. Major Druce, hendes søn, den herre, der var hos mig i morges, var borte fra hjemmet på besøg, da pigen flygtede. Straks efter sin hjemkomst gjorde han politiet bekendt med alle sagens enkeltheder."

"I Scotland Yard synes de ikke at have taget sagen videre alvorligt."

"Nej, de har næsten ganske lagt den til side. De rådede dér major Druce til at lægge sagen i min hånd, idet de sagde, at de betragtede den som noget, der nærmest hørte ind under privat undersøgelse."

"Jeg forstår ikke, hvorledes de er kommet til det resultat."

"Det tror jeg, at jeg kan fortælle Dem, skønt majoren lod til at være en smule i forlegenhed angående sagen. Det synes, som om han ejede et fotografi af den forsvundne pige, og at dette havde ligget i en skuffe i hans skrivebord. (Forresten tror jeg

egentlig, at den unge mand var en smule 'væk' i denne mlle. Cunier til trods for hans forlovelse med en anden dame). Nå, dette portræt troede han kunne hjælpe ham til at opspore pigen, og han gik da hen til skuffen for at hente det frem i den hensigt at tage det med til Scotland Yard. Til hans forundring var det ikke til at opdage nogetsteds, og skønt han søgte alle vegne og udspurgte både sin moder og tjenestepigerne på det nøjeste, var dog alt forgæves."

Loveday sad og betænkte sig et øjeblik. "Dette fotografi er naturligvis blevet stjålet af en eller anden i selve huset; ligeledes er der naturligvis én, der ved bedre besked om sagen, end vedkommende skøtter om at tilstå, og som har en eller anden interesse af at lægge hindringer i vejen for, at pigen findes. Samtidig er der jo stadig en mulighed til stede for, at der ligger en forbrydelse, og måske endog en meget graverende forbrydelse, til grund for pigens forsvinden."

"Majoren selv synes også at tro, at der er begået en forbrydelse; desuden er han meget oprørt i sindet og er blevet en del mere vaklende i sine udsagn."

"Hvorledes er majorens moder?"

"Mrs. Druce? Hun er en temmelig bekendt personlighed i visse kredse. Hendes mand døde for 10 år siden, og efter hans død har hun påtaget sig det hverv at være beskytterinde for alle mulige velgørenhedsforeninger, f.eks. *Foreningen for Teater-Forestillinger og Magiske Forestillinger til Bedste for Hedninge-Missionen*, *Foreningen for Anskaffelse af Musik for Fattige Syge*, *Foreningen til Forsyning af Droskekuske med Uldne Halstørklæder* og et hundrede andre lignende formål. Hendes hus er et samlingssted for alle mulige charlataner. Det sidste påfund

synes dog at være det værste; det er en plan til at formilde tilværelsen for "vore søstre i Østen", således hedder det i indbydelsen; altså med andre ord en slags haremsmission i en noget lignende, men lidt bredere stil end den gamle Zenana-mission. Denne haremsmission har vundet et antal tyrkiske og ægyptiske rigmænd for sig, der enten bor eller er på besøg her i London; den har ligeledes bragt en forlovelse i stand mellem mrs. Druces søn, major Druce og prinsesse Dullah-Veih. Denne prinsesse er en stor skønhed og rig arving, og til trods for sin tyrkiske herkomst er hun opdraget på europæisk i Cairo."

"Kender man noget til mlle. Cuniers foregående liv?"

"Meget lidt. Hun kom til mrs. Druce fra en vis lady Gwynne, der har bragt hende med sig til England fra et asyl for forældreløse døtre af juvelerere og urmagere i Echallets ved Genf. Lady Gwynne ville opdrage hende til at være guvernante for hendes små børn, men da hun opdagede, at pigens skønhed havde tiltrukket sig hendes mands opmærksomhed, foreslog hun mrs. Druce, at mademoisellen skulle overtage sidstnævnte dames fremmede korrespondance. Mrs. Druce engagerede altså formelig den unge dame som sin sekretær eller medhjælperske, og det synes i det hele taget, at hun var vel fornøjet med pigen og havde stået på en god og venskabelig fod med hende."

"Det er dog egentlig mærkværdigt, at prinsesse Dullah-Veih også stod på en lignende god fod med hende, da hun dog godt så den opmærksomhed, som mademoisellen var genstand for fra majorens side."

Mr. Dyer trak på skuldrene. "Majorens mistanke går langtfra i den retning til trods for det faktum, som jeg lokkede ud af

ham ved adskillige nærgående spørgsmål, at prinsessen har et heftigt og skinsygt temperament, der undertiden gør hans liv til en sand byrde for ham. Hans mistanke hviler særlig på en vis Hafiz Cassim, en søn af den tyrkisk-ægyptiske bankier af samme navn. Det var i hans hus, at majoren første gang havde set prinsessen, og mr. Druce fortalte, at hun og den unge Cassim var som broder og søster overfor hinanden. Majoren føjede endvidere til, at denne unge mand havde haft sin gang i hans moders hus i de sidste tre uger, ja lige siden den dag, da prinsessen kom til at bo hos mrs. Druce, hvor hun skulle indvies i hemmelighederne ved det engelske familieliv. Hafiz Cassim blev efter majorens sigende straks heftigt forelsket i den lille schweizerpige og plagede hende bestandig med sine opmærksomheder; undertiden kunne der også falde et heftigt ord mellem de to unge mænd."

"Man kunne vel også knapt vente, at en prinsesse med østerlandsk blod i sine årer skulle sidde som rolig og passiv tilskuer ved et drama af en så indviklet beskaffenhed."

"Næppe; men det synes, at majoren ikke tager prinsessen tilstrækkeligt med i sin beregning. Efter hvad han siger, er den unge Cassim en rigtig kvindeforfører, og han beder mig fæste min opmærksomhed alene på ham. Han påstår, at Cassim har stjålet fotografiet og lokket pigen ud af huset under et eller andet påskud – ja, måske ud af selve landet, og majoren mener, at det er lige så godt straks at sætte sig i forbindelse med politiet i Cairo."

"Og det er aldrig faldet ham ind, at hans prinsesse måske også har en lille hånd med i spillet?"

"Nej – ikke så vidt man kan skønne. Jeg tror, jeg fortalte Dem, at mademoisellen ikke har taget noget rejsegods med sig – ikke så meget som en håndkuffert; af hendes garderobe er intet borte med undtagelse af hendes kåbe og hat. Hendes skrivepult og alle hendes kasser og skuffer er blevet åbnet og gennemsøgt, men der er ikke fundet noget som helst brev eller andet nedskrevet, der kunne kaste lys over sagen."

"På hvilken tid af døgnet mener man, at pigen har forladt huset?"

"Det er der ingen, der kan sige med bestemthed. Det er fastslået, at det må have været noget ud på eftermiddagen den 2. i denne måned – i dag for en uge siden. Det var en af mrs. Druces store modtagelsesdage, hvor der går en masse folk både ud og ind, og man ville vist næppe have lagt mærke til en ung dame mere eller mindre."

"Jeg mener," sagde Loveday, "at denne prinsesse Dullah-Veih vistnok har en eller anden historie; man træffer ikke således hver dag en tyrkisk prinsesse i London."

"Ja, hun har virkelig en historie. Hun er kun fjernt ude beslægtet med det nu regerende dynasti i Tyrkiet, og jeg tør nok sige, at der gøres temmelig meget ud af hendes prinsessetitel. Alligevel har hun dog gjort en temmelig flot karriere af en orientalsk dame at være. Hun blev forældreløs i en tidlig alder, og blev af sine slægtninge sat under den ældre Cassims formynderskab; både den ældre og yngre Cassim synes stærkt at hylde europæiske anskuelser, og de lod hende derfor opdrage i Cairo på europæisk vis. Omtrent for et år siden førte de hende så til London, hvor hun blev bekendt med major Druce. Denne unge mand syntes at have været en smule vel hastig i sine

kærlighedserklæringer, for deres forlovelse blev deklareret seks uger efter, at han havde set hende første gang. Der er ingen tvivl om, at forlovelsen har mrs. Druces fuldkomne sympati; for hun, som kendte sin søns ekstravagante liv og hans umådelige gæld, må straks have indset, at en rig kone var en nødvendighed for ham. Jeg tror, at brylluppet skulle have fundet sted i denne sæson, men når man husker på den unge mands ilde anbragte opmærksomheder mod den lille schweizerpige og den iver, han viser for at finde hende, så mener jeg, at det er temmelig tvivlsomt, om – –"

"Major Druce ønsker at tale med Dem, sir," sagde en skriver, der i dette øjeblik åbnede den dør, som førte ind fra det ydre kontor.

"Godt, vis ham bare ind," sagde mr. Dyer; derpå vendte han sig atter til Loveday; "jeg har naturligvis talt til ham om Dem, og han ønsker gerne at tage Dem med til sin moders modtagelsesaften i dag, for at De kan se Dem om og – –" her standsede han og rejste sig for at sige goddag til major Druce, der i dette øjeblik trådte ind i værelset.

Han var en høj, smuk, ung mand i en alder af syv- eller otteogtyve år, vel soigneret fra hoved til fod, med vikset overskæg, en blomst i knaphullet, lyse handsker og lakerede støvler. Der var intet som helst i hans udseende, der kunne tyde på, at han havde ret i sin påstand om, at han ikke havde sovet et øjeblik sidste nat, og at fireogtyve timer endnu i en så frygtelig spænding ville være hans visse død.

Mr. Dyer forestillede miss Brooke for ham, og hun udtalte sin medfølelse med hensyn til den ubehagelige sag, der nu opfyldte alle hans tanker.

"Det er meget venligt af Dem," svarede han i en langsom, blid, lidt drævende tone, der ikke var synderlig behagelig at høre på. "Min moder har modtagelsesaften i dag fra halv fem til halv syv, og det skal være mig en sand fornøjelse at indføre Dem i vort hus, og forestille Dem for det undertiden lidt underlige selskab, som vi ser hos os."

"Underlige selskab?"

"Ja; jøder, tyrkere, både kættere og vantro – og så stadig ny tilstrømning; hver uge får vi en ny ladning fra Cairo."

"Ja, mrs. Druce er en godhjertet, kristelig kvinde," afbrød mr. Dyer ham; "alle nationaliteter finder et fristed inden for hendes mure."

"Var Deres moder da ikke også en godhjertet, kristelig kvinde?" spurgte den unge mand, idet han vendte sig om imod mr. Dyer; "nå, ikke det! Ja, vær så skæbnen taknemmelig, fordi hun ikke var det, og tilstå blot, at De ikke kender noget til det hele. – Miss Brooke," vedblev han, idet han henvendte sig til Loveday; "jeg har taget min vogn med for Deres skyld; klokken er snart halv fem, og der er over tyve minutters kørsel herfra til Portland Place. Hvis De er færdig, står jeg straks til Deres tjeneste."

Major Druces vogn var ligesom han selv i alle måder moderne, og gummiringene om hjulene tillod dem at passiare i ro med hinanden under den tyve minutters kørsel fra Lynch Court til Portland Place.

"Min moder," begyndte majoren, "gør sig altid til af at være kosmopolitisk i sin smag, og vi er virkelig også overordentlig kosmopolitiske hos os. Selv vore tjenere repræsenterer alle forskellige nationaliteter; butleren er franskmand, de to tjenere

italienere, pigerne er dels tyske, dels irske, og jeg tvivler ikke om, at hvis De gik ned i de nedre regioner, ville De der finde en stab, der dels består af skandinaver, dels af sydhavs-øboere. Den anden del af jordkloden vil De finde fuldstændig repræsenteret i selskabslokalerne."

Loveday rettede nu et mere direkte spørgsmål til ham: "Er De vis på, at mlle. Cunier ikke har venner i England?"

"Fuldkommen. Hun har ikke en eneste ven i hele verden udenfor min moders fire vægge, stakkels barn! Hun har mange gange fortalt mig, at hun var '*seule sur la terre*'." Han tav et øjeblik ligesom overvældet af erindringen, men vedblev så: "De kan være forvisset om, at jeg jager ham en kugle gennem hovedet, hvis hun ikke bliver fundet inden fireogtyve timer. For mit eget vedkommende ville jeg foretrække at behandle slynglen på denne måde fremfor at lade politiet tage fat på ham."

Hans ansigt blussede, og hans øjne lynede, men alligevel lod det, som om han ikke talte om noget mere alvorligt end at skyde agerhøns.

Der blev et øjebliks pause; derpå stillede Loveday ham et andet spørgsmål.

"Vil De sige mig, om mademoisellen er katolik eller protestant?"

Majoren tænkte sig om et øjeblik og sagde så:

"Jeg ved det virkelig ikke. Hun gik undertiden i kirke i South Saville Street – jeg har et par gange fulgt hende til kirkedøren – men om det skulle koste mig mit liv, ville det være mig umuligt at sige, om det var et katolsk, et protestantisk eller et hedensk tempel. Men – men De tænker dog vel ikke, at disse fordømte præster har – –"

"Nu er vi jo på Portland Place," afbrød Loveday ham; "mrs. Druces saloner må jo allerede være godt besatte, at dømme efter den lange række vogne!"

"Miss Brooke," sagde majoren pludselig, idet han kom i tanke om sine pligter som vært, "hvorledes skal jeg egentlig præsentere Dem? Hvilken rolle vil De spille i eftermiddag? Måske som en eller anden forrykt filantrop, hvis det er Dem om at gøre at vinde min moders hjerte? Hvad mener De om at fortælle, at De har fattet en plan til at forsyne hottentotterne og kafferne med briller? Min moder ville straks sværge Dem evigt venskab!"

"De skal ikke præsentere mig lige straks," svarede Loveday; "før mig blot hen i et eller andet roligt hjørne, hvor jeg kan se alt uden selv at blive set. Længere hen på eftermiddagen, når jeg har haft tid til at orientere mig en smule, så skal jeg sige Dem, om det vil være nødvendigt at præsentere mig eller ej."

"Der vil blive en babylonisk sprogforvirring her i eftermiddag," sagde major Druce, da de trådte ind i huset; "hørte De ikke denne snadren og klukken lige bagved os? Det var arabisk; man får det ind i små doser mellem småkvæk af fransk og tysk; det ægyptiske element synes også at være godt repræsenteret i eftermiddag. Jeg kan ikke opdage nogen choctaw-indianere, men der bliver nok præsenteret nogle stykker af dem lidt senere hen. Kom herind ad denne sidedør; så trænger vi os igennem hen til det store palmetræ; min moder er temmelig sikkert henne ved hovedindgangen."

Alle salene var propfulde fra ende til anden, og major Druce måtte, mens han førte Loveday gennem trængslen, stadig

standse for at trykke folk i hånden eller udveksle en eller anden høflighedsfrase med sin moders gæster.

Endelig nåede de den store palme, der stod i et hjørne i en stor kinesisk balje, og her satte han en stol hen til hende på et sted, hvor hun næsten var skjult for fremmede blikke af de nedhængende brede blade.

Fra dette rolige sted kunne Loveday overskue begge salene.

"De må ikke henlede opmærksomheden alt for meget på mig ved at stille Dem så nær ved mig," hviskede hun til majoren.

"Der ser De det uhyre – den kvindeforfører," hviskede han igen til hende, "kan De se ham? Han står for øjeblikket og taler med den smukke dame i den lysegrønne dragt og Rembrandt-hatten. Det er lady Gwynne. Og der er min moder, og der er Dolly – jeg mener prinsessen – henne i sofaen; ja, De kan nu ikke se hende for de mange mennesker. Nu går jeg, men ønsker De, jeg skal komme hen til Dem, så giv mig blot et vink, og jeg står da straks til Deres disposition."

Det var let at se, hvad der havde bragt alle disse fornemme folk til mrs. Druces salon i dag; for så snart enhver nyankommen gæst havde hilst på værtinden, gik han eller hun straks hen til prinsessens sofa og ventede tålmodigt, indtil der blev givet dem lejlighed til at blive præsenteret for den østerlandske højhed.

Loveday kunne ikke få mere end et lille glimt af hende at se, og hun rettede derfor sin opmærksomhed mod mr. Hafiz Cassim, der af major Druce var blevet omtalt på en så nedsættende måde.

Han var en mørkhudet, ganske smuk mand med sorte, kolde øjne; han havde den vane af og til at åbne læberne, ikke for at

smile, men tilsyneladende blot for at fremvise en dobbelt række glinsende hvide tænder. Den europæiske dragt, han bar, syntes ikke rigtig at passe ham. Loveday mente, at disse sorte øjne og disse skinnende hvide tænder ville være kommet langt mere til deres ret under en turban eller en fez.

Fra Cassim vandrede Lovedays blik til mrs. Druce – en høj svær dame i sort fløjlskjole. Hun bar en høj frisure, der så ud til enten at være gråsprængt eller let pudret. Loveday fik det indtryk af hende, at hun var en af disse nymodens fremtoninger på det moderne selskabslivs horisont – en kvinde, der i lige høj grad slider i filantropiens og i modens anstrengende tjeneste.

Da nu besøgene blev færre, forlod Loveday sin plads ved døren og begyndte at gøre en runde omkring i værelset. Ved at opsnappe enkelte sætninger af samtaler rundt omkring fik hun at vide, at den energiske mrs. Druce for nylig havde arrangeret en stor velgørenhedskoncert og samtidig agiteret for et stort bal, der om kort tid skulle gives af officererne ved hendes søns regiment.

Det var en meget varm dag i juni måned. Til trods for de nedrullede persienner og åbne vinduer var der forfærdelig varmt i værelserne. Butleren, en lille, mørk, spinkel franskmand, trængte sig igennem sværmen hen til et vindue tæt ved Loveday for at se at få lidt mere frisk luft ind i værelserne, og major Druce fulgte tæt bag efter ham.

"Vil De ikke komme ind i værelset her tæt ved siden af og få Dem en kop te?" spurgte han. "De bliver jo næsten kvalt i denne atmosfære." Han tilføjede i en sagtere tone: "Jeg håber, at De har

betragtet uhyret derhenne lidt nøjere; har De nogensinde set en mere frastødende fyr i Deres dage?"

Loveday besvarede hans spørgsmål i den orden, de fremkom:

"Nej, mange tak, jeg ønsker ikke te, men hvis De vil bede butleren bringe mig et glas vand – han er der lige ved siden af Dem. Ja, mr. Cassim har jeg jævnligt holdt øje med, og jeg må tilstå, at jeg ikke rigtigt kan lide hans kolde smil."

Butleren kom nu med vandet, og majoren blev til sin ærgrelse bortført af to damer, hvoraf den ene var meget nysgerrig efter at erfare, om han havde hørt noget om mlle. Cunier, og den anden ønskede umådelig gerne at vide, hvem der skulle være præsident for haremsmissionen.

Lidt efter seks begyndte salene efterhånden at tømmes, og da de, der ønskede at præsenteres for prinsessen, selvfølgelig ligeledes blev færre, var Loveday snart i stand til tydeligt at se hende.

Prinsessen så godt ud, som hun sad der lænet tilbage i sin sofa, mens to sorte ægyptiske kvinder i snehvid dragt havde deres plads bagved hende. Majoren kunne næppe have valgt et øgenavn, der passede dårligere end "Dolly" – dukke – til denne orientalske skønhed med den mørke hudfarve, de glitrende øjne og den rige, ekstravagante påklædning.

"Dronning af Saba ville have været et mere passende navn," tænkte Loveday; "den sofa, hun sidder i, er som en trone for hende, ja, jeg kunne næsten fristes til at sige, at alle disse damer her burde have en følelse af, at de var til en hoffest."

Loveday kunne fra sin plads ikke nøje se enkelthederne ved prinsessens dragt; hun så blot, at en mængde orangefarvet silketøj dækkede den øverste del af prinsessens arme og faldt

ned fra skuldrene ligesom et par sammenfoldede vinger, og at der hist og her funklede juveler i dragtens folder. Hendes svære, sorte hår var hæftet løst op og kun holdt på plads ved juvelbesatte nåle og et diadem af perler. Tilsvarende perlesmykker prydede hendes slanke hals og håndled.

"De sidder ganske hensunket i beundring," sagde majoren atter tæt ved hende i en let sarkastisk tone; "straks betages man jo ganske vist, men efter en kort tid – –" Han fuldførte ikke den påbegyndte sætning, men trak blot på skuldrene og gik atter bort.

Klokken slog halv syv på et lille ur over kaminen. Den ene vogn efter den anden rullede bort, og det var ved denne tid vanskeligt at passere trappen på grund af den stærke trængsel.

Klokken slog kvart i syv. Den sidste gæst havde taget afsked, og mrs. Druce, der så varm og anstrengt ud, var sunket ned i en stol ved prinsessens højre side og bøjede sig let forover for desto lettere at kunne konversere med hende.

Lady Gwynne havde taget plads ved prinsessens venstre side og sad i ivrig samtale med Hafiz Cassim, der stod ved siden af hende.

Disse fire mennesker stod tilsyneladende på en særlig god fod med hinanden. Lady Gwynne havde lagt sin store rembrandthat fra sig på en stol ved siden af og sad og viftede sig med et palmeblad. Mrs. Druce gav butleren et vink om, at han skulle bringe dem noget rødvin inde fra spisesalen. Ingen syntes at lægge mærke til, at Loveday endnu sad i sin krog under den store palme.

Hun gjorde et tegn til majoren, der stod og stirrede ud ad vinduet med et fortrædeligt ansigt.

"Det er en meget interessant gruppe," sagde hun sagte, "hvis De nu vil være så venlig, må De gerne præsentere mig for Deres moder."

"Med største fornøjelse – men under hvilket navn?"

"Under mit eget," svarede hun, "og De er nok så god at udtale det tydelig og klart, så at ethvert af disse mennesker kan høre det. De må også gerne sige, at jeg er her til stede efter Deres ønske for at undersøge de nærmere omstændigheder ved mlle. Cuniers forsvinden."

Major Druce så forundret på hende.

"Men – men," stammede han, "har De da set noget – opdaget noget? Hvis De ikke har det, tror De da ikke, at det var bedre at bevare Deres inkognito endnu lidt længere?"

"Det er ikke værd at spilde tiden med at stille så mange spørgsmål," sagde Loveday lidt skarpt; "De må gøre, hvad jeg beder Dem om, nu straks, ellers vil lejligheden let gå tabt."

Uden at gøre flere indvendinger førte majoren Loveday hen til gruppen. Samtalen mellem de fire intime venner var imidlertid blevet animeret, og han måtte derfor vente et øjeblik, før han kunne få lejlighed til at tiltale sin moder.

I denne mellemtid stod Loveday lidt bagved ham med lady Gwynne og Cassim på sin højre hånd.

"Jeg ville gerne præsentere en dame for dig, moder," sagde majoren, da en pause i samtalen gav ham lejlighed; "det er miss Loveday Brooke, kvindelig opdager, og hun er her på min opfordring for at undersøge de nærmere omstændigheder ved mlle. Cuniers forsvinden."

Han udtalte disse ord langsomt og meget tydeligt.

"Så!" sagde han fornøjet til sig selv, da han var færdig, "om jeg skulle have læst et stykke af Bibelen op i kirken, kunne jeg ikke have gjort det med mere eftertryk."

Hele selskabet blev på engang tavse som graven; ja, selv butleren, der netop kom ind med vinen, standsede som naglet til stedet. Mrs. Druce og lady Gwynne vekslede et megetsigende blik, og derpå fæstede begge damers blik ligesom efter aftale sig på den store rembrandthat, der lå på stolen.

Lady Gwynne rejste sig, greb sin hat og satte den på hovedet uden så meget som at kaste et blik ind i spejlet.

"Jeg må straks afsted," sagde hun; "jeg lovede Charlie, at jeg skulle være tilbage straks efter seks, og nu er den over syv. Mr. Cassim, vil De ikke ledsage mig ned til min vogn?" Og efter at have taget en meget hastig afsked med prinsessen og værtinden, skyndte hun sig ud af værelset, fulgt af mr. Cassim.

Butleren, der endnu stod ved døren, trak sig tilbage for at lade damen passere og gik derpå ud af værelset med vinen.

Mrs. Druce trak vejret dybt og hilste overmåde formelt på Loveday. "Jeg blev en smule forundret – –" begyndte hun.

Men nu rejste prinsessen sig pludselig op fra sin sofa. "*Moi, je suis fatigué*," sagde hun på udmærket fransk til mrs. Druce og forlod derpå værelset, idet hun tilkastede majoren et foragteligt blik – sådan forekom det i det mindste Loveday. Hendes to kammerpiger, hvoraf den ene bar viften, den anden de tyrkiske puder, fulgte efter hende.

Atter vendte mrs. Druce sig om imod Loveday. "Ja, jeg må tilstå, at jeg blev lidt overrasket," sagde hun i en lidt mildere tone; "jeg er ikke vant til at se opdagere i mit hus, men fortæl mig nu, hvad De har i sinde at gøre, og hvorledes De mener at

ville begynde Deres undersøgelse – ved at gå huset igennem og se efter i alle kroge eller ved at holde forhør over tjenerpersonalet? De må undskylde, at jeg stiller Dem disse spørgsmål, men jeg ved virkelig ikke besked om disse sager; jeg har ikke den fjerneste idé om, hvorledes sådanne undersøgelser sædvanligvis går for sig."

"Jeg har ikke tænkt at ville foretage nogen videre undersøgelse i aften," svarede Loveday lige så formelt, som hun var blevet spurgt, "for jeg har noget meget vigtigt at besørge inden klokken otte. Men jeg må måske bede Dem om at vise mig mlle. Cuniers værelse – blot i ti minutter – så tror jeg ikke, at jeg behøver at gøre Dem mere ulejlighed."

"Så gerne, med største fornøjelse," svarede mrs. Druce; "De vil finde værelset, ganske som Lucie har forladt det; der er intet rørt derinde."

Hun vendte sig nu om imod butleren, der imidlertid var vendt tilbage med vinen, og bød ham på fransk om at kalde på hendes kammerpige, for at hun kunne vise miss Brooke mlle. Cuniers værelse.

De ti minutter, som Loveday havde sagt var tilstrækkelige til at undersøge værelset, blev til femten, men de ekstra fem minutter gik ganske vist ikke med til at undersøge skabe og kasser. Pigen, en munter, meget talende ung kvinde, raslede med nøglerne, åbnede enhver lås og syntes ikke at have noget specielt imod at indlade sig på den passiar, som Loveday forstod at sætte i gang. Hun besvarede rask en hel række spørgsmål, som Loveday stillede hende angående mademoisellen og dennes daglige vaner, og fra mademoisellen

drejede hun behændigt talen hen på andre medlemmer af mrs. Druces husholdning.

Hvis Loveday, som hun havde påstået, havde vigtige forretninger at besørge samme aften, så udførte hun disse på en temmelig mærkelig måde. Efter at hun havde forladt mademoisellens værelse, begav hun sig nemlig bort uden at sige noget, hverken til mrs. Druce eller til majoren. Hun gik først langsomt hen over Portland Place, og efter at have overbevist sig om, at hun ikke blev eftersporet, kaldte hun på en droske og bad kusken køre hen til madame Celine, en bekendt modehandlerinde i Old Bond Street.

Der forblev hun omtrent en halv time og bestilte en hat, der ikke i fjerneste måde lignede nogen, hun tidligere havde haft på sit hoved. Fra madame Celines butik bragte drosken hende hen til en bedemand i South Savile Street, hvor hun tilbragte ti minutter i hemmelig samtale med bedemanden.

Fra bedemanden kørte hun hjem til sin lejlighed i Gower Street, og før hun lagde sin kåbe og hat fra sig, skrev hun et par ord til major Druce, hvori hun bad ham om at træffe sig den følgende morgen kl. 9 præcis i *Eglacé's*, et konditori i South Savile Street.

Hun gav droskekusken denne billet og bad ham aflevere den på Portland Place på sin vej tilbage til holdepladsen.

"Den slags folk har en ganske mærkværdig måde at bære sig ad på," sagde majoren, da han havde åbnet og læst billetten. "Jeg kan virkelig ikke indse, hvorledes hun ved at sidde roligt på én plet i et par timers tid kan have opdaget noget! Derimod er jeg overbevist om, at hun ikke har skænket denne Cassim nær den opmærksomhed, han fortjener."

Alligevel efterkom han hendes anmodning, og klokken ni næste morgen trykkede han miss Brookes hånd i Eglacé's konditori.

"Lad Deres droske køre hjem," sagde hun til ham; "jeg ønsker blot, at De skal gå med mig et par huse ned ad gaden, til den protestantiske kirke, som De et par gange har ledsaget mlle. Cunier til."

Ved kirkedøren standsede Loveday et øjeblik.

"Før vi træder ind," sagde hun, "skal De love mig, at hvad De så end ser gå for sig her, og hvor meget det end må forbavse Dem, må De hverken gøre støj eller åbne Deres mund, før vi kommer ud igen."

Skønt majoren fandt det hele lidt mærkværdigt, lovede han dog, hvad hun bad ham om, og de trådte nu ved hinandens side ind i kirken. Denne var i grunden ikke andet end en stor sal. I den fjernestliggende ende stod prædikestolen og bagved denne var der en lav platform, omgivet af et messinggitter. Bagved dette gitter stod præsten i sit protestantiske ornat, og foran ham knælede to personer, en mand og en kvinde, på en pude.

Disse to personer tilligemed en gammel mand, kirkebetjenten, var de eneste tilstedeværende foruden præsten, Loveday og majoren. Da kirken lå indesluttet mellem butikker og snævre baggårde, havde man været nødt til at sætte kulørt glas i alle vinduer, hvorfor der inde i kirken var så mørkt, når man kom ude fra solskinnet, at majoren i begyndelsen havde vanskelighed ved at se, hvad der gik for sig oppe i den anden ende af kirken.

Kirkebetjenten kom hen til dem og tilbød at skaffe dem en plads, men Loveday rystede på hovedet; de gik snart igen, sagde

hun, og ville foretrække at blive stående, hvor de stod.

Majoren begyndte nu at forstå situationen. "Hvad for noget – de er jo i færd med at blive viet!" udbrød han halvhøjt; "hvorfor pokker har De dog ført mig herind?"

Loveday lagde sin finger på læberne og tyssede på ham.

Vielsen fik omsider ende. Præsten hævede sine udstrakte arme som flagermusevinger og nedbad velsignelsen over parret, hvorpå de begge rejste sig og belavede sig på at følge ham ind i sakristiet.

Damen havde en smuk, cremefarvet rejsedragt på og bar en lille hat, hvortil der var fæstet et hvidt, tæt kniplingsslør, som fuldstændigt skjulte hendes ansigt. Herren var lille og mørk, og da han gik ind i sakristiet ved siden af sin brud, genkendte majoren i ham straks sin moders butler.

"Hvad pokker! Det er jo Lebrun!" sagde han endnu højere end før; "men hvorfor i alle guders navn har De dog ført mig herhen for at se denne fyr blive viet?"

"Det er vidst bedst, at vi går udenfor, da De ikke kan forholde Dem rolig," sagde Loveday i en skarp tone, og gik foran ham ud af kirken.

Udenfor i South Savile Street herskede der i morgenstunden den sædvanlige travlhed.

"Lad os hellere gå tilbage til Eglacé's," sagde Loveday, "og få os lidt kaffe; der vil jeg forklare Dem alt, hvad De ønsker at vide."

Men før kaffen blev bragt dem, havde majoren allerede stillet hende et dusin spørgsmål. Loveday besvarede intet af dem.

"Nå-nå, alt til sin tid," sagde hun; "De har endnu ikke spurgt om det allervigtigste. Er De slet ikke nysgerrig efter at erfare, hvem det er, Lebrun har giftet sig med?"

"Jeg antager ikke, at det i mindste måde angår mig," svarede han i en ligegyldig tone, "men da De netop ønsker, at jeg skal stille dette spørgsmål, så – hvem var hun da?"

"Lucie Cunier, den tidligere sekretær hos Deres moder."

"Den – –!" råbte majoren, idet han sprang op og udstødte en ed, som ikke skal gengives her.

"Tag den med ro," sagde Loveday; "gå ikke helt ud af Deres gode skind; sæt Dem nu blot ned, så skal jeg fortælle Dem det hele. Jeg vil først sige Dem, at Deres ven Cassim slet ikke har sin finger med i spillet, så De behøver ikke at true med at skyde ham. Pigen har af egen fri vilje giftet sig med Lebrun; der er ingen, der har tvunget hende til det."

"Lucie har giftet sig med Lebrun af sin egen fri vilje," gentog han ligbleg og satte sig overfor Loveday ved et lille bord.

"Vil De have sukker?" spurgte Loveday, idet hun rørte rundt i sin kaffe, som opvarteren i dette øjeblik havde sat på bordet.

"Ja, jeg gentager altså." Vedblev hun, "at Lucie har ægtet Lebrun af sin egen fri vilje, skønt jeg antager, at hun måske knapt havde været så villig til at gå ind på dette giftermål, hvis prinsesse Dullah-Veih ikke havde maget det således, at det lå i Lucies interesse at gifte sig med Lebrun."

"Så Dolly har altså også gjort noget til det?" spurgte majoren.

"Afbryd mig nu ikke så ofte med Deres spørgsmål; lad mig fortælle det hele på min egen måde, så kan De siden stille mig lige så mange spørgsmål, som De vil. Altså, for at begynde med begyndelsen, Lucie blev forlovet med Lebrun en månedstid efter, at hun var kommet i Deres moders hus; dog har hun omhyggeligt beholdt sin hemmelighed hos sig selv, indtil hun for en måned siden i al fortrolighed meddelte den til mrs.

Druce for at fri sig for den beskyldning, at hun skulle have søgt at tiltrække sig Deres beundring. Forresten er der ikke noget mærkværdigt i denne forbindelse; de var begge alene her i et fremmed land, talte det samme sprog og havde uden tvivl mange tilknytningspunkter; og skønt tilfældet havde hævet Lucie en smule over Lebrun, hørte hun alligevel til samme klasse som han. Deres forlovelsestid syntes at have været uden nogen videre forstyrrelse, indtil De kom hjem på besøg og pigens nydelige ansigt vakte Deres opmærksomhed. Deres åbenlyse beundring for hende forstyrrede for det første prinsessens sindsro, for hun så godt, at Deres kærlighed til hende kølnedes; dernæst indvirkede De stærkt på Lebrun, der mente, at Lucies opførsel mod ham også var forandret; og endelig også på Deres moder, der var stærkt optaget af, at De skulle gøre det fordelagtige parti. Deres opmærksomhed mod den lille schweizerpige fik også mr. Cassim til at lægge mærke til hende, og der var stor fare for, at I to unge mænd skulle optræde som rivaler. I dette kritiske øjeblik betroede Deres moder sig til lady Gwynne, som er hendes gode veninde, og som selv engang havde lidt for mademoisellens skyld. Disse tre damer besluttede da efter en hemmelig konference, at Lucie på en eller anden måde skulle bort, før det kom til et åbenbart brud mellem Dem og mr. Cassim, eller før De rent havde spoleret Deres udsigter til giftermålet med prinsessen."

Her gjorde majoren en utålmodig bevægelse.

Loveday vedblev: "Det var prinsessen, der endelig løste spørgsmålet om, hvorledes sagen skulle gribes an. Sådanne yndige 'Rosamunder' kan nu til dags ikke så let ryddes af vejen ved 'et glas kold gift' – guldstykker udretter i dag det samme på

en både mere uskyldig og mere bekvem måde. Prinsessen var villig til at udbetale Lucie et tusinde pund den dag, hun ægtede Lebrun, og desuden etablere hende som modehandlerinde i Paris. Efter at dette flotte tilbud var givet og modtaget, var alt det andet kun småting. Hovedsagen var nu blot at få mademoisellen af vejen, inden De var i stand til at opspore hende og måske indvirke på hendes følelser, så at hun i sidste øjeblik kastede vrag på Lebrun. Deres fraværelse hjemmefra gav de sammensvorne den forønskede lejlighed; lady Gwynne trak sin modehandlerinde med ind i hemmeligheden, og madame Celine samtykkede i at modtage Lucie i sit hus, lukke hende inde i et værelse ovenpå og på samme tid give hende undervisning i alt, hvad der hørte til den finere modehandel. Resten antager jeg, De ved. Lucie spadserede en eftermiddag ganske roligt ud, havde ingen bagage med, tog heller ingen droske og afskar på denne måde enhver udvej til at opspore hende. Madame Celine modtog og skjulte hende – noget der ikke er så vanskeligt i London, især hvis den, der skal skjules, er lidet kendt og sjældent ses udendørs."

"Jeg antager, det var Lebrun, der havde den frækhed at gå i mine skuffer og stjæle fotografiet. Jeg ville ønske, at det havde været Cassim – jeg skulle have pryglet ham, men – man føler sig dog egentlig lidt flov ved at høre, at man har rivaliseret med sin moders butler."

"Jeg tror, at De kan være glad over, at Lebrun ikke gjorde andet end at gå i Deres skuffer og nappe fotografiet; jeg har aldrig set et menneske tilkaste nogen et mere hadefuldt blik end det, han tilkastede Dem i går eftermiddags i Deres moders salon; det var dette hadefulde blik, der først gjorde mig

opmærksom på manden og ledte mig på det spor, som endte i den protestantiske kirke i morges."

"Å! Lad mig høre lidt mere om det – vis mig de forskellige led i den kæde af beviser, der førte Dem til målet."

Han var endnu en del bleg – næsten lige så bleg som det marmorbord, de sad ved, men hans stemme havde atter antaget sin sædvanlige klangfarve.

"Med fornøjelse! Altså det blik, som Lebrun tilkastede Dem, da han gik over gulvet for at åbne vinduet, var det første led. Så snart jeg bemærkede dette blik, sagde jeg til mig selv, at der må være en eller anden i dette hjørne af salen, som denne mand hader grundigt. Så kom De hen for at tale med mig, og jeg så da straks, at *De* var manden, som Lebrun ville myrde, hvis der tilbød sig en lejlighed. Jeg iagttog ham nu nærmere – ikke et træk i hans ansigt eller en fold i hans dragt undgik min opmærksomhed, og jeg lagde desuden mærke til, at han på den venstre hånds fjerde finger bar en gammeldags, mærkværdig sølvring, der sad halvt skjult af en kostbarere ring. Denne sølvring var det andet led i kæden."

"Jeg antager, at De bad om det glas vand for nærmere at kunne betragte ringen?"

"Det gjorde jeg ganske vist. Jeg så, at det var en genferring af meget gammel oprindelse, hvis mage jeg ikke havde set, siden jeg var barn og legede med en lignende, som min gamle schweizeramme plejede at bære. Nu er jeg nødt til at fortælle Dem en smule af Genfs historie, for at jeg kan bringe Dem til at forstå, hvor vigtigt et led i opdagelsen denne sølvring var for mig. Echallets, den by, hvor Lucie er født, og hvor hendes fader var urmager, har i lang tid været berømt for sine juveler og sine

ure. Disse to håndværk blev ikke forenet før for omtrent hundrede år siden, da byens råd udstedte den befaling, at de begge fremtidigt skulle forenes i et og samme laug til gensidig gavn for begge håndværk. For at højtideligholde denne sammensmeltning, forfærdigede juvelererne et vist antal sølvringe, hvorpå der fandtes to sammenlagte hænder i relief. Disse ringe uddeltes mellem laugets medlemmer, og med tiden er disse ringe blevet sjældnere og mere værdifulde som erindringer fra gammel tid. I visse familier er de gået i arv fra slægt til slægt og har undertiden gjort tjeneste som forlovelsesringe – de sammenfoldede hænder mentes vel at have været særligt passende til et sådant brug. Da jeg altså opdagede en sådan ring på Lebruns finger, sluttede jeg mig straks til, hvorfra han havde fået den; jeg forstod da tillige, at han havde fælles interesser med Deres moder og prinsessen, og jeg betragtede ham da nu som deres forbundsfælle."

"Hvad bevægede Dem til ikke at tage fyren Cassim med i Deres beregning?"

"Det gjorde jeg også straks; men jeg anså ham dog kun for 'tvivlsom'. Jeg besluttede derpå at foretage et eksperiment, som jeg aldrig tidligere har forsøgt; De ved, hvad det var for et eksperiment. Jeg så de fem personer: Mrs. Druce, prinsessen, lady Gwynne, mr. Cassim og Lebrun alle i et værelse nogle få alen fra hinanden, og jeg bad Dem nu om straks at sige dem mit navn og min profession, så at enhver af disse fem personer tydeligt kunne høre det."

"Ja, men jeg kunne ikke, om det så skulle gælde mit liv, regne ud, hvad hensigt de havde med det."

"Mit motiv var ganske simpelt det, at der figurlig talt skulle lyde et almindeligt skrig: Fjenden er over os! hvorved enhver af disse fem mennesker uvilkårligt ville vise, hvori deres svage punkt stak – hvis de da havde noget. Hvad blev så følgen af mit eksperiment? Mr. Cassim blev nonchalant stående; Deres moder og lady Gwynne vekslede blikke og kastede derpå begge et ængsteligt blik hen på lady Gwynnes hat, der lå på en stol. Mens jeg stod og ventede på at blive præsenteret for mrs. Druce, havde jeg tilfældigvis læst madame Celines navn på foderet i hatten og sluttede ganske rigtigt deraf, at madame Celine måtte være de to damers svage punkt, en slutning, som blev stadfæstet ved, at lady Gwynne i en fart greb denne hat og skyndte sig bort. Derpå rejste prinsessen sig lige så hurtigt og forlod også værelset. Lebrun, der netop kom ind, forsvandt også i en fart. Da den sidste efter fem minutters forløb atter vendte tilbage med vinen, havde han taget ringen af fingeren, hvoraf jeg sluttede, at her lå hans svage punkt."

"Det er mageløst; det lyder næsten som et eventyr," sagde majoren; "men jeg beder Dem, bliv ved."

"Herefter," fortsatte Loveday, "var mit arbejde ganske ligefremt. Jeg brød mig ikke en smule om at se mademoisellens værelse, men det interesserede mig langt mere at få en passiar med mrs. Druces kammerpige. Jeg fik lokket ud af hende, at Lebrun næste dag skulle forlade sin plads ganske pludseligt og uventet, og at hans tøj var blevet pakket sammen og mærket 'Paris'. Da jeg nu forlod Deres hus, kørte jeg straks hen til madame Celine, og for at have et ærinde bestilte jeg mig en meget fin hat. Jeg roste stærkt de hatte, man viste mig, og mens jeg nøje forklarede, hvorledes jeg ønskede, at min hat skulle

være, fik jeg den oplysning, at madam Celine nylig havde fået en medhjælperske, der havde en fortrinlig smag. Jeg bad da om at måtte se den nye medhjælperske for at give hende specielle anvisninger med hensyn til min hat. Min anmodning blev meddelt madame Celine, der syntes at blive bragt en del ud af fatning ved det. Hun underrettede mig om, at det ville være aldeles unyttigt for mig at se den nye medhjælperske, da hun ikke kunne udføre flere ordrer, eftersom hun næste dag skulle rejse til Paris, hvor hun tænkte på selv at åbne en lignende forretning. Nu kan De altså forstå, hvor langt jeg var kommet: Både Lebrun og den ny medhjælperske skulle rejse til Paris på en og samme dag; det var heller ikke usandsynligt at antage, at de ville rejse i hinandens selskab, og at det, før det kom så vidt, var rimeligt, at der ville foregå en lille ceremoni i den protestantiske kirke, som mademoisellen undertiden besøgte. Efter at være kommet til denne slutning gik jeg hen til bedemanden i South Savile Street, der jo også er kirkebetjent ved den lille kirke. Af ham fik jeg at vide, at der skulle være bryllup i kirken et kvarter over otte næste morgen, og at ægteparrets navne var Pierre Lebrun og Lucie Cuenin."

"Cuenin?"

"Ja, det var pigens rette navn; det synes, som om lady Gwynne havde døbt hende om til Cunier, fordi hun mente, at den engelske udtale af Cuenin skurrede i hendes øre. Hun indførte hende hos mrs. Druce under navn af Cunier, idet hun formodentlig enten havde glemt pigens virkelige navn eller ment, at hele sagen var temmelig ligegyldig. At hun gjorde det, hjalp uden tvivl meget til at formindske faren for opdagelse, da Lebrun skulle have papirerne i orden og aflevere dem til

præsten. Måske De forundrer Dem over, at jeg er så nøje inde i alle disse forhold, som jeg har omtalt, men jeg fik det meste at vide af Lebrun i morges. Klokken halv otte gik jeg ned til kirken, hvor han allerede stod og ventede på sin brud. Han blev meget ilde til mode ved at se mig, idet han troede, at jeg kom for at forråde ham til Dem, og i det sidste øjeblik forpurre hans giftermål; men jeg forsikrede ham om det modsatte, indlod mig i samtale med ham, og hvad jeg fik ud af ham, har jeg nu meddelt Dem. Hvis der er noget ved hele fortællingen, som De ikke rigtig forstår, så betvivler jeg ikke, at mrs. Druce eller prinsessen vil udfylde hullerne for Dem, nu da det jo ikke er nødvendigt at holde sagen hemmelig længere."

Majoren trak sine handsker på. Farven på hans kinder var atter vendt tilbage, ligesom han også havde fået sit venlige, behagelige væsen igen. "Jeg tror dog ikke, "sagde han langsomt, "at jeg vil plage hverken min moder eller prinsessen med denne sag; og det skulle glæde mig meget, hvis De ved lejlighed vil lade folk forstå, at min eneste bevæggrund til at blande mig i denne affære var – var godhed for den unge, venneløse fremmede."

Dolkene

"Jeg må ærligt tilstå, at den dolkehistorie forekommer mig noget gådefuld, men hvad den savnede halskæde angår, så forekommer det mig, at et barn må kunne forstå den," sagde mr. Dyer lidt pirrelig. "Når en ung dame mister et kostbart smykke og ønsker at dysse sagen ned, er forklaringen tydelig nok."

"Undertiden," svarede miss Brooke roligt, "er den forklaring, som er den mest iøjnefaldende, den, der må forkastes og ikke den, som kan antages."

Disse to havde kævledes en hel del denne morgenstund. Måske skyldtes det for en del den skarpe østenvind, som havde blæst en masse støv i øjnene på Loveday undervejs til Lynch Court, og som nu pustede røgen fra kaminen ind i ansigtet på mr. Dyer. Gnavne var de i alt fald. Om alle de forskellige ting, der havde været på tapetet den dag mellem Dyer og hans kvindelige kollega, havde de ligesom planmæssigt indtaget diametralt modsatte standpunkter.

Han var nu ligesom ved at tabe tålmodigheden.

"Hvis," sagde han, idet han slog hånden mod skrivebordet, "De vil fastslå det som en regel, at det åbenbare må forkastes til gunst for det dunkle, så vil De snart komme i den situation, at De bliver nødt til at bevise, at to og to ikke er fire. Men selv om De ikke vil se sagerne fra mit synspunkt, så er der i alt fald ingen anledning for Dem til at blive gnaven!"

"Mr. Hawke ville gerne tale med Dem, sir," sagde en kontorist, som i dette øjeblik kom ind.

Det var en heldig afbrydelse. Hvor megen meningsforskel der end kunne herske mellem de to, var de forsigtige nok til aldrig at lade deres klienter mærke noget til det.

Mr. Dyers pirrelighed forsvandt øjeblikkelig.

"Lad herren komme ind," sagde han til kontoristen; derpå vendte han sig til Loveday: "Det er den velærværdige mr. Anthony Hawke, den herre, i hvis hus jeg sagde Dem, at miss Monroe midlertidig opholder sig. Han er præst i den engelske statskirke, men opgav sit embede for omtrent tyve år siden, da han ægtede en rig dame. Miss Monroe er af faderen, sir George Monroe, blevet sendt over til ham fra Peking, for at få hende bort fra besværlige og uheldige tilbedere."

Den sidste sætning blev udtalt med en sagte, hurtig stemme, da mr. Hawke i samme øjeblik trådte ind i værelset.

Det var en mand på omtrent 60 år, hvidhåret, skægløs, med et bredt, velnæret ansigt, hvilket en lille næse gav et noget barnligt udtryk. Hans måde at hilse på var fin, men lidt nervøs og forfjamsket. På Loveday gjorde han indtryk af at være en sorgløs, tilfreds mand, der i øjeblikket var bragt ud af sin sindsligevægt.

Han kastede et forlegent blik på Loveday. Mr. Dyer skyndte sig at forklare, at det var den dame, ved hvis hjælp han håbede at komme til bunds i den sag, der nu forelå.

"I dette tilfælde kan der da ikke være noget til hinder for, at jeg viser Dem dette," sagde Hawke; "det kom med posten i morges. De ser, at min fjende stadig forfølger mig." I det

samme tog han frem fra sin lomme en stor, kvadratisk konvolut, som han tog et ark papir ud af.

På dette ark papir var der tegnet med blæk noget, der lignede to dolke, omtrent seks tommer lange med mærkværdigt spidse blade.

Dyer så med interesse på tegningen.

"Vi ville sammenligne denne tegning og dens konvolut med den, som De før har modtaget," sagde han, idet han åbnede en skuffe i sit skrivebord og derfra fremtog en ganske lignende konvolut. På det ark papir, som denne konvolut indeholdt, var der imidlertid kun tegnet én dolk.

Han lagde begge konvolutter og deres indhold side om side og sammenlignede dem i tavshed. Så rakte han dem uden at mæle et ord til miss Brooke, der tog et forstørrelsesglas op af lommen og underkastede dem en lige så nøje undersøgelse.

Begge konvolutter vare nøjagtigt af samme form og begge adresseret til Hawkes adresse i London, skrevet med den skoledrengeskrift, der et så vanskelig at identificere, fordi den mangler individualitet. Begge konvolutter bar ligeledes både Londons og Corks poststempel.

Loveday lagde sit forstørrelsesglas ned.

"Konvolutterne," sagde hun, "er uden al tvivl blevet adresseret af den samme person; men disse to dolke er ikke tegnet af den hånd, der har tegnet den første. Dolk nr. 1 er uden tvivl tegnet af en usikker, uøvet hånd – se, hvor linjerne bølger og er lappet hist og her. Den person, der har tegnet de andre dolke, har derimod kunnet gøre det bedre; omridsene er, skønt hårde, sikre og frie. Jeg kunne have lyst til at tage disse tegninger med hjem og sammenligne dem i ro og mag."

"Ah, tænkte jeg ikke nok, at De ville sige det!" sagde Dyer med velbehag.

Mr. Hawke syntes meget foruroliget.

"Du gode Gud!" udbrød han; "De mener da vel ikke, at jeg har to fjender, der forfølger mig på denne måde. Hvad skal det sige? Kan det være – er det muligt – tror De, at disse ting er blevet sendte mig af medlemmerne af en hemmelig forening i Irland, ved en fejltagelse naturligvis? De kan umuligt være bestemt for mig; jeg har aldrig i mine levedage haft med nogen som helst politisk agitation at bestille."

Mr. Dyer rystede på hovedet. "Medlemmer af hemmelige foreninger er i almindelighed meget sikre i deres sag, før de udsender den slags breve," sagde han. "Jeg har aldrig hørt tale om en sådan fejltagelse. Jeg tror overhovedet ikke, vi kan gøre megen regning på det irske poststempel; brevene er måske blevet adresseret fra Cork ene og alene for at lede opmærksomheden bort fra en anden kant."

"Vil De være så venlig at sige mig lidt om halskæden?" sagde Loveday, idet hun pludselig flyttede samtalen fra dolkene til diamantsmykket.

"Jeg tror," indskød Dyer, idet han vendte sig om imod hende, "at dolkene må betragtes for sig selv, uden forbindelse med tabet af kæden. Jeg er tilbøjelig til at tro, at vi, når vi kommer lidt længere frem i sagen, vil finde, at hver omstændighed tilhører en forskellig gruppe fakta. Det er meget muligt, at disse dolke er blevet sendt blot for spøg – en temmelig dårlig spøg, tilstår jeg – af en eller anden fløset person, der vil være morsom."

Mr. Hawkes ansigt opklaredes. "Ah, tror De det – tror De virkelig det?" udbrød han; "det ville løfte en sten fra mit hjerte, hvis De således ville kunne føre sagen tilbage til en eller anden spasmager. Der er en mængde af den slags fyre i verden. Jeg kommer netop til at tænke på, at min nevø Jack, der er en hel del hos os nu, og ikke slet så solid en fyr, som jeg kunne ønske ham at være, må have en hel del sådanne slubberter blandt sine bekendte."

"En hel del sådanne slubberter blandt sine bekendte," gentog Loveday; "dette gør unægtelig mr. Dyers formodning rimelig. På den anden side tror jeg også, vi bliver nødt til at tænke os muligheden af, at disse dolke er blevet sendt for ramme alvor af personer, der har haft med tyveriet at bestille, i den hensigt at gøre Dem bange og forhindre sagens nøjere undersøgelse. Hvis så er, har det ikke noget at sige, hvilken tråd vi tager op og følger. Hvis vi finder manden, der har sendt dolkene, er vi sikre på at træffe tyven; eller hvis vi forfølger og indhenter tyven, kan afsenderen af dolkene ikke være langt borte."

Mr. Hawke så igen nedslået ud.

"Det er en meget ubehagelig situation at være i," sagde han langsomt. "Jeg formoder, at de, hvem de så er, næste gang vil sende tre dolke, og så må jeg anse mig for dødsdømt. Jeg har aldrig tænkt på det før, men jeg husker nu, at jeg ikke modtog den første dolk, før jeg i tjenestefolkenes nærværelse havde talt til min hustru om at melde sagen til politiet, hvilket jeg anså for min pligt over for sir George, da halskæden var blevet borte i mit hus."

"Havde mrs. Hawke noget imod, at De tilkaldte politiets assistance?" spurgte Loveday.

"Ja; meget; hun var fuldstændig enig med miss Monroe i, at der ikke burde foretages noget i sagen. Jeg ville ikke være kommet hen til mr. Dyer i går aftes, hvis min kone ikke pludselig var blevet kaldt hen til sin søster, der er alvorligt syg. I alt fald ville det være blevet udsat lidt. Jeg håber nok, De forstår mig; De må ikke tro, at jeg ikke er herre i mit eget hus."

"Nej, naturligvis, naturligvis," svarede Dyer. "Gav mrs. Hawke eller miss Monroe nogen grund til, at de ikke ønskede noget foretaget i sagen?"

"I alt tror jeg næsten, de angav omtrent hundrede grunde, som jeg ikke kan huske alle sammen. Miss Monroe anførte, at hun da ville blive nødt til at møde i retten, hvilket hun ikke ville indlade sig på, og hun anså i det hele taget ikke kæden for at være alt det væsen værd, jeg gjorde af den. Men den kæde, sir, er blevet vurderet til over ni hundrede pund sterling, og den unge dame har arvet den efter sin moder."

"Hvad sagde så mrs. Hawke?"

"Mrs. Hawke støttede miss Monroe i hendes anskuelse, når hun var til stede; men privat til mig gav hun andre grunde for ikke at ønske politiets mellemkomst. Unge piger, sagde hun, er altid ligegyldige med deres smykker; hun havde måske tabt kæden i Peking, og den var vel slet ikke blevet bragt til England."

"Ganske rigtigt," sagde mr. Dyer. "Det forekommer mig, at De sagde, at ingen havde set kæden siden miss Monroes ankomst til England; og var det ikke også hende, som først savnede den?"

"Jo. Da sir George skrev til mig og underrettede mig om sin datters besøg, tilføjede han i et postscriptum, at hans datter bragte sin halskæde med sig, og at han ville være mig meget taknemmelig, hvis jeg snarest muligt ville deponere den hos

min bankier, hvor man let kunne få den, hvis man ønskede den. Jeg talte til miss Monroe om dette to-tre gange, men hun syntes ikke tilbøjelig til at tage hensyn til faderens ønske. Så tog min hustru sagen i sin hånd – jeg skal sige Dem, mrs. Hawke er en meget bestemt og myndig dame – hun sagde rent ud til miss Monroe, at hun ikke ville have ansvaret for at have diamantsmykket i huset og forlangte, at det straks skulle sendes til bankieren. Derpå gik miss Monroe straks op på sit værelse, men vendte kort efter tilbage med den besked, at smykket var forsvundet. Hun sagde, at hun selv havde lagt det i sit juvelskrin og anbragt juvelskrinet i sit skab, da hendes sager blev pakket ud. Juvelskrinet var ganske rigtigt i skabet, og intet andet smykke var rørt, men det lille forede rum, hvor kæden var blevet lagt, var tom. Min hustru og hendes pige gik straks op og undersøgte hver en krog, men jeg må desværre sige, at det var frugtesløst."

"Miss Monroe har formodentlig sin egen pige?"

"Nej, hun har ikke; pigen – det var en ældre indfødt kvinde – som fulgte med hende fra Peking, led så frygteligt af søsyge, at miss Monroe, da de nåede Malta, tillod hende at gå i land og forblive der, indtil hun med en postdamper kunne komme tilbage til Kina. Den stakkels kvinde troede, at hun skulle dø og var frygtelig ulykkelig over, at hun ikke havde taget sin kiste med sig. De ved måske, at kineserne nærer en sand skræk for at blive begravet i fremmed jord. Da hun havde forladt hende, antog miss Monroe en af mellemdækspassagererne til pige under resten af rejsen."

"Foretog miss Monroe den lange rejse fra Peking, kun ledsaget af denne indfødte kvinde?"

"Nej; nogle venner fulgte hende til Hong Kong, som er den besværligste del af rejsen. Fra Hong Kong sejlede hun med *Colombo*, kun ledsaget af sin pige. Jeg skrev til hendes fader, at jeg ville møde hende ved Londons dokker; men den unge dame foretrak at gå i land i Plymouth og telegraferede til mig derfra, at hun kom med jernbanen til Waterloo, hvor jeg, hvis det passede mig, kunne træffe hende."

"Hun synes at være en ung dame med en meget selvstændig karakter. – Er hun opdraget og uddannet i Kina?"

"Ja; af en fransk og en engelsk guvernante. Efter moderens død, mens hun endnu var et lille barn, kunne sir George ikke bære det over sit hjerte at skilles fra hende, da hun var hans eneste barn."

"De og sir George Monroe er formodentlig gamle venner?"

"Ja; han og jeg var meget intime, før han rejste til Kina – for omtrent tyve år siden – og det var ganske naturligt, da han ønskede at få sin datter bort fra den unge Danvers' nærgående opmærksomhed, at han da anmodede mig om at tage hende i pension, indtil han selv kunne vende tilbage til England."

"Hvad var hans vigtigste indvending mod Danvers' tilnærmelser?"

"Han er kun en dreng på enogtyve år og har oven i købet ingen penge. Han er af faderen blevet sendt til Peking for at studere sproget og derved blive kvalificeret for en plads ved toldvæsenet, og det kan måske vare tolv år, før han bliver i stand til at ernære en kone. Nu er miss Monroe velhavende; hun vil komme i besiddelse af sin moders store formue, når hun bliver myndig, og sir George ville naturligvis gerne have hende til at gøre et godt parti."

"Miss Monroe rejste vel meget mod sin vilje til England?"

"Det formoder jeg. Uden tvivl var det svært for hende at forlade hjem og venner på denne pludselige måde og komme til os, som alle er hende fuldstændig fremmede. Hun er meget stille og tilbageholdende. Hun går ingen steder og ser ingen. Da nogle af hendes faders venner fra Kina forleden dag kom for at besøge hende, sagde hun, at hun havde hovedpine og gik til sengs. Jeg tror næsten, hun kommer bedre ud af det med min nevø end med nogen anden."

"Vil De være så god at sige mig, hvor mange personer Deres husstand består af for øjeblikket?"

"For øjeblikket er vi et menneske mere end sædvanligt, for min nevø Jack er hjemme med sit regiment fra Indien og bor hos os. Som regel består min husstand af min kone og mig, butler, kokkepige, stuepige og min kones pige, der i denne tid tillige gør tjeneste som miss Monroes pige."

Mr. Dyer så på sit ur.

"Jeg har en vigtig ting at besørge om ti minutter," sagde han, "så jeg må overlade til Dem og miss Brooke at ordne det videre fornødne med hensyn til, hvorledes og hvornår hun skal begynde sit arbejde i Deres hus, for naturligvis må vi i et sådant tilfælde først koncentrere vor opmærksomhed indenfor de fire vægge."

"Jo mindre ophold, desto bedre," sagde Loveday. "Jeg kunne have lyst til at tage fat på denne gådefulde sag straks – endnu i eftermiddag."

Mr. Hawke tænkte sig om et øjeblik.

"Efter vor foreløbige aftale," sagde han efter nogen betænkning, "vil mrs. Hawke vende tilbage næste fredag, det vil

sige i overmorgen, så jeg tør kun bede Dem om at forblive i huset indtil denne dags morgen. Jeg er vis på, De forstår, at der ville være noget underligt i –"

"Ja, ganske rigtigt," afbrød Loveday ham. "Jeg indser heller ikke, at der for øjeblikket overhovedet er nogen nødvendighed for, at jeg sover i huset. Hvorledes ville det tage sig ud, hvis jeg spillede rollen som dekoratør, udsendt af et firma i West-End for at råde Dem med hensyn til lejlighedens dekoration? Alt, hvad jeg da har at gøre, er at gå rundt i værelserne med hovedet på skrå og blyant og notitsbog i hånden. Jeg behøver da ikke at have med nogen at bestille, Deres familieliv kan gå som sædvanlig, og jeg kan gøre mit arbejde kort og langt efter behag."

Mr. Hawke havde ikke noget at indvende imod dette. Idet han rejste sig for at gå, havde han imidlertid en anmodning, som han fremkom med i en lidt nervøs tone.

"Hvis," sagde han, "der tilfældigvis skulle komme et telegram fra mrs. Hawke med den meddelelse, at hun vil komme med et tidligere tog, så formoder jeg – håber jeg, De vil gøre hende en undskyldning og – og ikke gøre det for hedt for mig, mener jeg."

Herpå svarede Loveday undvigende, at hun håbede, der ikke ville komme et sådant telegram, men at han i alt fald kunne stole på hendes diskretion.

Klokken slog lige fire på en nærliggende kirkes tårn, da Loveday løftede den gammeldags messingdørhammer til mr. Hawkes hus i Tavistock Square. En ældre butler lukkede op og viste hende ind i salen ovenpå. Et eneste blik viste Loveday, at,

hvis hendes rolle havde været virkelig i stedet for påtaget, ville hun have fundet rigelig tumleplads for sit talent. Skønt huset var i alle henseender hyggeligt møbleret, bar det umiskendelige tegn på, at æstetiske omgivelser i den tidligste periode af dronning Victorias regering ikke blev anset for en nødvendighed; noget som ældre folk, der bliver mere og mere ligegyldige for livets biting, ikke bryde sig om at forandre.

"Ungdommelighed er her åbenbart en mangel, ikke en del af hjemmet; hvis en flok døtre kom ind i dette værelse, ville de hurtigt få en anden orden på tingene," tænkte Loveday, idet hun betragtede de falmede tapeter, gammeldags møbler og nipsgenstande fra en svunden generation.

Et gult damaskes forhæng skilte den bageste halvdel af salen fra den forreste, hvor hun sad. Fra den anden side af dette forhæng hørte man lyden af stemmer, en mands og en kvindes.

"Vær så god at tage af igen," sagde mandens stemme. "Tak. Der skal De se igen – hjerter dame, omgivet af rudere og med ryggen til en knægt. Miss Monroe, De kan ikke gøre bedre end at lade dette blive til virkelighed. Vend den mand ryggen, som lod Dem rejse uden at sige et ord og –"

"Tys!" afbrød den unge pige ham leende. "Jeg hørte døren blive åbnet – jeg er vis på, at der kom nogen ind."

I hendes latter syntes Loveday fuldstændig at savne den smerte, som man efter omstændighederne kunne have ventet.

I dette øjeblik kom mr. Hawke ind, og næsten samtidig kom de to unge frem fra det gule forhæng og gik hen imod døren.

Loveday betragtede dem, idet de passerede.

Den unge mand – åbenbart "min nevø Jack" – var en køn, ung fyr med mørke øjne og mørkt hår. Den unge pige var lille,

spinkel og lys, hun var åbenbart mindre fortrolig med Jacks onkel end med Jack, for hendes væsen forandredes og blev tilbageholdende og ceremonielt, da hun stod ansigt til ansigt med ham.

"Vi skal ned og have os et parti billard," sagde Jack til mr. Hawke, idet han kastede et nysgerrigt blik på Loveday.

"Jack," sagde den gamle herre, "hvad ville du sige, hvis jeg sagde dig, at jeg skal til at have huset dekoreret fra ende til anden, og at denne dame er kommet for at give mig råd i denne sag?"

Dette var at gå så nær til en usandhed, som Hawke på nogen måde kunne indlade sig på.

"Jeg ville sige," svarede Jack rask, "ikke lige nu for tiden. Det vil koste en hel del."

De to unge gik ud sammen.

Loveday skred rask til værket.

"Jeg vil begynde med at tage første sal i øjesyn med det samme," sagde hun. "Vil De være så god at sige til en af Deres piger om at vise mig soveværelserne. Hvis det er muligt, lad det så blive den pige, som gør tjeneste hos miss Monroe og mrs. Hawke."

Den pige, som svarede på mr. Hawkes kalden, var i fuldstændig harmoni med hele husets almindelige udseende; men foruden at hun var ældre og falmet, så hun mærkeligt gnaven ud og optrådte i det hele taget, som om hun mente, at mr. Hawke havde taget sig en stor frihed ved således at kommandere hende.

Under værdig tavshed viste hun Loveday omkring i tjenestefolkenes soveværelser og så med et noget overlegent

ansigtsudtryk på, at hun gjorde sine forskellige optegnelser i sin notesbog.

Under værdig tavshed førte hun hende også ned og viste hende herskabets soveværelser.

"Dette er miss Monroes værelse," sagde hun, idet hun skubbede døren op til et af soveværelserne, og smækkede så læberne i, som om de aldrig mere skulle åbnes.

Værelset, som Loveday trådte ind i, var ligesom den øvrige del af huset møbleret på den i begyndelsen af dronning Victorias tid almindelige stil. Men det, som navnlig tiltrak sig Lovedays opmærksomhed, var den overordentlige nethed, der fandtes overalt i værelset, en nethed, der var gennemført med et så skarpt øje for hygge og bekvemmelighed, at den syntes at vidne om en første klasses kammerpiges hånd. Alting var yderst sirligt ordnet. Slåbrokken, som lå på ryggen af en stol, havde tøffel og skammel ved siden af sig. Foran toiletbordet stod der en stol, og på et lille japansk bord lige ved var der anbragt kam, børste, hårnåleæske og toiletspejl.

"Dette værelse vil koste penge at få i stand," sagde Loveday, idet hun kastede et kritisk blik i alle retninger. "Men hvilken fortrinlig pige må miss Monroe ikke have! Jeg har aldrig før set et værelse så ordentligt og på samme tid så hyggeligt."

Dette var en så direkte opfordring til konversation, at den gnavne pige følte sig nødsaget til at åbne munden.

"Jeg opvarter miss Monroe for øjeblikket," sagde hun fortrædeligt; "men sandt at sige, så behøver hun knap nogen pige. Jeg har aldrig i mine dage haft med sådan en ung dame at gøre."

"Hun udretter så meget selv, mener De – afslår så megen hjælp?"

"Hun er sådan, som jeg aldrig har kendt mage til." (Dette blev sagt i en endnu mere arrig tone end før.) "Hun vil ikke blot ikke have hjælp med påklædningen, men hun gør sit værelse i stand hver dag, før hun forlader det, og stiller endog stolen frem foran spejlet."

"Ja, og åbner låget på hårnåleæsken, så at hun kan have hårnålene på rede hånd," tilføjede Loveday, idet hun et øjeblik bøjede sig over det japanske bord med toiletsagerne.

Fem minutter til var alt, hvad Loveday endnu ofrede på at efterse dette værelse. Så erklærede hun, til den værdige piges store forbavselse, som sin hensigt at fuldende eftersynet af soveværelserne en anden gang og sendte hende bort ved dagligstuedøren, idet hun bad hende sige til mr. Hawke, at hun gerne ville tale med ham, før hun forlod huset.

Mr. Hawke så meget urolig ud, da han hurtigt kom ind med et telegram i hånden.

"Det er fra min kone for at lade mig vide, at hun vil komme tilbage i aften. Hun vil være på Waterloo om en halv times tid," sagde han, idet han holdt en brun konvolut frem. "Nå, miss Brooke, hvad skal vi gøre? Jeg sagde Dem jo, hvor meget mrs. Hawke havde imod, at sagen blev undersøgt, og hun er – er – meget bestemt, når hun siger noget, og – og –"

"Slå Dem kun til ro," afbrød Loveday ham; "jeg har udrettet alt, hvad jeg ønskede, i Deres hus, og resten af undersøgelsen kan jeg lige så godt besørge fra Lynch Court eller fra min egen bopæl."

"Udrettet alt, hvad De ønskede?" gentog mr. Hawke forbavset; "De har jo ikke været en time i huset, og vil De så fortælle mig, at De har opdaget noget om kæden eller dolkene?"

"Stil mig ingen spørgsmål endnu; jeg vil hellere stille Dem et i stedet. Kan De sige mig noget om de breve, som miss Monroe har skrevet eller modtaget, siden hun er kommet i huset?"

"Ja. Sir George skrev til mig og bad mig indstændigt om at holde et skarpt øje med hendes korrespondance for at kvæle i fødslen ethvert forsøg på at holde forbindelse med Danvers vedlige. Men hun synes ikke at have gjort noget sådant forsøg. Hun er meget åbenhjertig i så henseende. Hun har vist alle sine breve enten til mig eller min hustru, og de har været fra gamle venner af hendes fader, som ønskede at gøre hendes bekendtskab nu, da hun er i England. Med hensyn til at skrive breve må jeg desværre sige, at hun er meget efterladende. Min kone siger, at hun endnu ikke har besvaret et eneste af de breve, hun har modtaget. Siden hun kom i huset, har man slet ikke set hende have pen i hånden, og hvis hun har skrevet i hemmelighed, kan jeg ikke forstå, hvorledes hun skulle få brevene afsendt – hun går aldrig uden for døren alene, og hun kan ikke give dem til nogen af tjenestefolkene til besørgelse undtagen til mrs. Hawkes pige; men hun er hævet over al mistanke, for dels er hun blevet advaret, og dels er hun ikke af den slags, der ville hjælpe en ung dame til at føre en hemmelig korrespondance."

"Det tænker jeg også. Miss Monroe har formodentlig været til stede ved morgenbordet begge gange, De har modtaget Deres dolke med posten – jeg tror, De sagde mig, at de kom med den første post om morgenen?"

"Ja; miss Monroe er meget punktlig til sine måltider og har hver gang været til stede. Da jeg modtog disse ubehagelige sendebreve, kom jeg ganske naturligt med et eller andet udbrud og lod så tingen gå rundt ved bordet til eftersyn, og miss Monroe var meget ivrig efter at få at vide, hvem min hemmelige fjende kunne være."

"Ja, vist så. Men nu, mr. Hawke, har jeg en særlig anmodning til Dem, som jeg håber, De vil opfylde til punkt og prikke."

"Det kan De stole på."

"Tak. Hvis De da med posten i morgen tidlig skulle modtage en af disse store konvolutter, som De allerede kender, og skulle finde, at den indeholder en tegning af tre, ikke to, dragne dolke –"

"Gud bevare mig! Hvad får Dem til at anse sådan noget for sandsynligt?" udbrød mr. Hawke højligt forskrækket. "Hvorfor skal jeg forfølges på denne måde? Skal jeg da anse det for givet, at jeg er dødsdømt?"

Han begyndte at gå op og ned ad gulvet i en meget eksalteret stemning.

"Det tror jeg nu ikke, jeg ville, hvis jeg var i Deres sted," svarede Loveday roligt. "Men vær så god at lade mig tale ud. Jeg beder Dem om at åbne den store konvolut, som måske kommer til Dem i morgen tidlig, ligesom De åbnede de andre – i hele Deres husstands nærværelse ved frokostbordet – og lade tegningen, som den måske indeholder, gå rundt til Deres hustru, nevø og miss Monroe. Vil De love mig at gøre det?"

"Ja; jeg ville sandsynligvis også have gjort det uden at love det. Men – men – jeg vil håbe, De vil indrømme, at jeg befinder mig i en meget ubehagelig situation, og jeg vil være Dem meget

taknemmelig, hvis De vil sige mig – hvis De vil give mig lidt nøjere forklaring."

Loveday så på sit ur. "Jeg tænker, at mrs. Hawke netop nu kommer til Waterloo, og jeg er vis på, at De gerne ser mig gå min vej. Vær så god at komme til mig i min bopæl i Gower Street i morgen kl. 12 – her er mit kort. Jeg håber da at kunne give Dem nøjere forklaring. Farvel."

Den gamle herre fulgte hende meget høfligt til døren, og da han trykkede hende i hånden, spurgte han med eftertryk, om hun ikke anså ham for at være i en "meget ubehagelig situation".

Disse hans afskedsord var også de første, han hilste på hende med den følgende dag, da han mødte i hendes bopæl i Gower Street; men de blev ytret på en langt mere nervøs måde.

"Har et menneske nogen sinde været i en mere ulykkelig stilling!" udbrød han, idet han tog plads på den stol, som Loveday anviste ham. "Jeg har ikke blot modtaget, de tre dolke, på hvilke De forberedte mig; men jeg har fået en ny ærgrelse, som jeg var helt uforberedt på. I morges lige efter frokost gik miss Monroe ud ganske alene, og ingen ved, hvor hun er gået hen. Den unge pige har aldrig før været ude alene. Det lader til, at tjenestefolkene har set hende gå ud, men anså det ikke for nødvendigt at sige det hverken til mig eller min hustru, da de betragtede det som givet, at vi vidste besked om det."

"Så er altså mrs. Hawke vendt tilbage?" sagde Loveday. "Jeg kan tænke, at De vil blive meget forbavset, når jeg siger Dem, at den unge dame, der så ugenert har forladt Deres hus, for øjeblikket kan findes på Charing Cross Hotel, hvor hun har lejet et værelse under sit virkelige navn Mary O'Grady."

"Hvad behager! Lejet et værelse! Virkelige navn Mary O'Grady! Jeg bliver helt fortumlet!"

"Det er næsten også til at blive fortumlet over; men lad mig forklare Dem det. Den unge dame, som De modtog i Deres hus i egenskab af Deres gamle vens datter, var i virkeligheden den person, som miss Monroe antog til pige om bord på skibet, efter at hendes indfødte tjenerinde var blevet landsat på Malta. Hendes virkelige navn er, som jeg har sagt Dem, Mary O'Grady, og hun har vist sig at være en udmærket hjælperske til at udføre en plan, som miss Monroe åbenbart må have lagt med sin kæreste, mr. Danvers, før hun forlod Peking."

"Hvad behager!" udbrød mr. Hawke igen, "hvorledes ved De alt dette? Fortæl mig hele historien!"

"Jeg skal først fortælle Dem hele historien og dernæst forklare Dem, hvorledes jeg fik den at vide. Efter hvad der er sket, synes det mig, at miss Monroe må have ordnet det således med Danvers, at han skulle forlade Peking ti dage efter hende, rejse den samme vej, og gå i land i Plymouth, hvor han skulle modtage et brev fra hende med oplysning om, hvor hun opholdt sig. Så snart miss Monroe var kommet om bord, synes hun med stor energi at have arbejdet på at bortrydde hindringerne for sin plan. Det første skridt var at blive den indfødte pige kvit, som måske ville være sin herre tro og være til gene. Jeg tvivler ikke på, at kvinden led meget af søsyge, da det var hendes første sørejse, men jeg tvivler heller ikke på, at miss Monroe har søgt at forøge hendes skræk og overtalt hende til at gå i land på Malta for at vende tilbage til Kina med næste postdamper. Det næste skridt var at finde en passende person, der mod en godtgørelse var villig til at spille den unge dames rolle mellem

hendes venner i England, mens hun selv ordnede sine private sager efter behag. Denne person fandtes hurtigt blandt mellemdækspassagererne på *Colombo* i miss Mary O'Grady, der var kommet om bord med sin moder på Ceylon, og som, efter hvad jeg kunne se, må have været mange år borte fra sit fødeland. De ved, hvor dygtigt denne unge dame har spillet sin rolle i Deres hus – hvorledes hun, uden at vække mistanke, har skyet sir George Monroes gamle bekendte fra Kina, der måske kunne indvikle hende i en pinlig konversation, hvorledes hun har undgået brugen af pen og blæk, for at ikke –"

"Ja, ja; men kære miss Brooke," afbrød Hawke hende; "men ville det ikke være lige så godt for Dem og mig straks at tage til Charing Cross Hotel og skaffe os al den oplysning, vi kan få, om miss O'Grady og om, hvad hun foretager sig – hun kunne jo måske smutte bort?"

"Det tror jeg ikke, hun vil. Hun venter meget tålmodigt på et svar på et telegram, hun har afsendt for mere end to timer siden til sin moder, mrs. O'Grady, Woburn Place nr. 14, Cork."

"Men bevare mig dog! Hvorledes er det muligt, at De kan vide alt dette?"

"Åh, det sidste er blot et resultat af en lille list af den mand, som jeg har sat til at bevogte den unge dames bevægelser i dag. De andre oplysninger i denne noget indviklede sag har været meget vanskeligere at få fat i, kan jeg forsikre Dem. Jeg tror, jeg må takke disse tegnede dolke, som forskrækkede Dem så meget, for at jeg fra først af er kommet på det rette spor."

"Uh," sagde Hawke, idet han trak vejret dybt; "nu kommer vi til dolkene! Jeg håber, at De nu vil kunne berolige mig i den retning."

"Jeg tænker det. Vil det forbavse Dem at høre, at det var mig, som sendte Dem de tre dolke i morges?"

"Dem! Er det muligt?"

"Ja! De blev sendte af mig, og jeg skal straks sige Dem grunden. Men lad mig begynde ved begyndelsen. Disse groft skitserede dolke, der indgav Dem forestillinger om vold og blodsudgydelse, forekom mig at kunne forklares på en mere fredelig og almindelig måde. De forekom mig snarere at ligne et symbol i et våbenskjold end dolken, som medlemmerne af hemmelige selskaber truer deres genstridige medmennesker med. Hvis De nu vil se på skitserne igen, vil De forstå, hvad jeg mener." Her fremtog Loveday fra sit skrivebord sendebrevene, som i så høj grad havde forstyrret mr. Hawkes sjælefred. "For det første er bladet af en almindelig dolk i det mindste to tredjedele af hele våbnets længde; men på tegningen er det, som De vil kalde bladet, ikke længere end fæstet. For det andet vil De lægge mærke til, at der mangler håndbeskytter, og for det tredje vil jeg henlede Deres opmærksomhed på fæstets kantethed, som fik mig til at tænke på korsfarernes symbol. Ingen hånd kunne gribe om et sådant fæste, som er aftegnet her. Efter Deres bortgang i går kørte jeg til British Museum og rådførte mig der med et udmærket heraldisk værk, der ofte har hjulpet mig. Der fandt jeg min formodning bekræftet på en overraskende måde. Blandt illustrationerne af forskellige kors på våbenskjolde fandt jeg et, som af Henri d'Anvers var blevet antaget til hjelmmærke, da han sluttede sig til korsfarerne under Edward I, og som siden er gået i arv til hans efterkommere som deres hjelmmærke. Dette var en vigtig oplysning for mig. Et menneske i Cork havde to gange sendt

Anvers-familiens hjelmmærke; det ville være vanskeligt at sige i hvilken hensigt, hvis det ikke var en slags meddelelse til en eller anden i Deres hus. I den tanke kørte jeg til *Colombo*s rederi og bad om en liste over passagererne, der var kommet med skibet. Jeg fandt denne liste mærkeligt lille; jeg formoder, at folk helst undgå at sejle over det biscayiske hav i jævndøgnstiden. De eneste passagerer, som gik i land i Plymouth foruden miss Monroe, var mrs. og miss O'Grady, mellemdækspassagerer, der var kommet om bord på Ceylon undervejs hjem fra Australien. Deres navn tilligemed deres landgang i Plymouth tydede på, at de muligvis skulle til Cork. Jeg bad derfor om at se listen over passagererne, som ankom med postdamperen efter *Colombo*, idet jeg sagde til kontoristen, at jeg ventede en vens ankomst. På denne liste fandt jeg hurtigt – William Wentworth Danvers."

"Nej dog! Hvilken frækhed! Hvorledes turde han! Med sit rigtige navn oven i købet!"

"Ja, ser De, han kunne let finde på et rimeligt påskud til at forlade Peking – en slægtnings død, faderens eller moderens sygdom – og sir George var aldeles ude af stand til at forhindre den unge mand i at rejse til England, om han end nok så meget misbilligede hans afrejse så hurtigt efter miss Monroe. Også han gik i land i Plymouth. Længere var jeg ikke kommet i mine undersøgelser, da jeg kom til Dem i går eftermiddags. Mens jeg ventede nogle minutter i Deres værelse, fik jeg en anden vigtig oplysning. Jeg hørte et brudstykke af en samtale mellem den foregivne miss Monroe og Deres nevø, og ét ord, som udtaltes af den unge dame, overbeviste mig om hendes nationalitet. Dette var enstavelsesordet 'hush' Note 1)."

"Nej dog! Det forbavser mig!"

"Har De aldrig lagt mærke til forskellen mellem en englænders og en irlænders 'hush'? Den første begynder sit 'hush' med en tydelig H-lyd, mens den sidstnævnte udtaler det som et tydeligt W. Dette W er et kendetegn på hans nationalitet, som han altid beholder, og miss O'Grady udtalte så tydeligt ordet 'whush', som det overhovedet er muligt."

"Og heraf sluttede De, at Mary O'Grady spillede miss Monroes rolle i mit hus?"

"Ikke lige straks; men min mistanke var vakt, og da jeg sammen med mrs. Hawkes pige beså hendes værelse, blev min mistanke bestyrket. Den i værelset herskende orden var påfaldende. Der er nemlig en væsentlig forskel på en dames måde at gøre et værelse i stand og en piges. En dame, som ikke har nogen pige, men sans for orden, lægger sagerne til side, når hun er færdig med dem, og giver således værelset et ordentligt udseende; men jeg tror ikke, det ville falde hende ind at anbringe tingene således, at de står bekvemt til brug næste gang, hun påklæder sig i dette værelse. Dette ville derimod en pige gøre rent mekanisk, når hun er vant til at gøre et værelse i stand til sin herskerinde. Nu var den orden, der herskede i den foregivne miss Monroes værelse, ligesom tilvejebragt af en pige, og mrs. Hawkes pige forsikrede, at værelset var ordnet af frøkenens egne hænder. Mens jeg stod der og betragtede værelset, kom hele bedrageriet lidt efter lidt til at stå klart for mig. Mulighederne blev pludselig til sandsynligheder, og disse bragte andre formodninger i deres følge. Under forudsætning altså af, at miss Monroe og Mary O'Grady havde byttet rolle, og den rige dame fra Kina boede i Mary O'Gradys tarvelige hjem i Cork og *vice versa*, hvilket meddelelsesmiddel havde de da aftalt?

En forbindelse mellem dem var selvfølgelig en nødvendighed, og vanskeligheden derved må have stået klart for dem begge. Jeg tror, vi må indrømme, at de har udfundet en snild måde til at komme over disse vanskeligheder på. Et anonymt og overraskende brev til Dem ville nødvendigvis blive omtalt i huset, og på denne måde kunne der laves et helt tegnsystem mellem dem, uden at der vaktes mistanke til dem. Som følge heraf kom de ganske naturligt til at tænke på Danvers' hjelmmærke, som miss Monroe uden tvivl havde set mange aftryk på sin kærestes breve. Ved at tænke nærmere over disse ting faldt det mig ind, at dolk eller kors nummer ét måske var sendt for at melde miss Monroes og mrs. O'Gradys ankomst til Cork. De to dolke eller kors, som De senere modtog, blev afsendte den dag, da mr. Danvers ankom til Plymouth, og var rimeligvis tegnet af ham. Kunne der nu ikke være nogen rimelighed for, at miss Monroes giftermål og den dermed følgende befrielse for Mary O'Grady fra at spille den besværlige rolle, hun havde, kunne meldes hende ved afsendelse af tre kors eller dolke til Dem? Den tanke var aldrig så snart faldet mig ind, før jeg besluttede at følge den ved at foregribe denne sidste meddelelse og se resultatet. Følgelig lod jeg, efter at jeg havde forladt Deres hus i går, en skitse tegne af tre dolke eller kors, nøjagtigt ligesom dem, De før havde modtaget, og afsendte brevet til Dem, således at De kunne få dem med den første post. Jeg lod en mand af vor stab i Lynch Court holde øje med Deres hus og gav ham ordre til at følge og meddele mig miss O'Gradys bevægelser i dagens løb. Det, jeg ventede mig, skete snart. Omtrent klokken halv ni i morges telegraferede manden til mig, at han havde fulgt Mary O'Grady fra Deres hus til Charing

Cross Hotel og endydermere fået at vide, at hun havde afsendt et telegram, som han (formodentlig ved at følge buddet til telegrafkontoret) havde hørt var adresseret til mrs. O'Grady, Woburn Place, Cork. Siden jeg modtog denne oplysning, er der så at sige sket en krydsning af telegrammer frem og tilbage fra Cork."

"En krydsning af telegrammer! Jeg forstår Dem ikke."

"Nu skal De høre. Så snart jeg fik mrs. O'Gradys adresse at vide, telegraferede jeg til hende i datterens navn og bad hende adressere sit svar til Gower Street 15 A, ikke til Charing Cross Hotel. Omtrent tre kvarter senere modtog jeg til svar dette telegram, som jeg er vis på vil interessere Dem."

Her rakte Loveday mr. Hawke et telegram – et af flere, som lå på hendes skrivebord.

Han læste følgende:

> "Er overrasket. Hvorfor sådant hastværk? Vielsen fandt sted i morges. Du vil modtage det aftalte tegn i morgen. Vend hellere tilbage til Tavistock Square for natten."

"Vielsen fandt sted i morges!" gentog mr. Hawke forfærdet. "Min stakkels gamle ven! Det vil knuse hans hjerte."

"Nu, da det én gang er sket, må vi håbe, han vil gøre gode miner til slet spil," sagde Loveday. "Til svar på dette telegram," fortsatte hun, "sendte jeg et andet og spurgte om, hvor de nygifte ville tage hen. Det fik jeg følgende svar på."

Hun læste dette højt:

"'De vil komme til Plymouth i morgen aften, til Charing Cross Hotel den næste dag, som aftalt.' – Altså, mr. Hawke," tilføjede hun, "hvis De ønsker at se Deres gamle vens datter og sige

hende, hvad De mener om den intrige, hun har spillet, behøver De kun at være til stede ved Plymouth-togenes ankomst."

"Miss O'Grady anmoder om at tale med en dame og en herre," sagde en pige, som i dette øjeblik trådte ind.

"Miss O'Grady!" gentog mr. Hawke forbavset.

"Ja; jeg telegraferede til hende, lige før De kom, om at komme her for at træffe en dame og en herre, og hun, som uden tvivl venter her at træffe de nygifte, har, som De ser, uopholdeligt taget anmodningen til følge. Vil De vise damen herind."

"Det er alt sammen så indviklet – så forbløffende," sagde mr. Hawke, idet han lænede sig tilbage på stolen. "Jeg kan næsten ikke få det ind i mit hoved."

Hans forvirring var imidlertid for intet at regne i sammenligning med miss Mary O'Gradys, da hun kom ind og befandt sig ansigt til ansigt med sin tidligere formynder i stedet for den glade brudgom og brud, som hun havde ventet at træffe.

Hun stod tavs midt i værelset og var et fuldstændigt billede på forbavselse og forlegenhed.

Også mr. Hawke syntes at være i tvivl om, hvad han skulle sige. Så gjorde Loveday begyndelsen.

"Vær så god at sidde ned," sagde hun, idet hun satte en stol hen til den unge pige. "Mr. Hawke og jeg har ladet Dem kalde for at stille Dem nogle spørgsmål. Lad mig imidlertid sige Dem, før jeg gør dette, at hele Deres og miss Monroes intrige er bragt for lyset, og det bedste, De kan gøre, hvis De vil have Deres andel i den mildt bedømt, er at besvare vore spørgsmål så fuldstændigt og sandt som muligt."

Den unge pige brast i tårer. "Det var alt sammen miss Monroes skyld fra begyndelse til ende," hulkede hun. "Moder ønskede det ikke – jeg ønskede ikke, at – at tage ind i en mands hus og give mig ud for noget, som jeg ikke er og vi brød os ikke om hendes hundrede pund –"

Her kvalte en hulken hendes stemme.

"Åh," sagde Loveday hånligt, "så De skulle have hundrede pund for Deres andel i dette bedrageri?"

"Vi ville ikke modtage dem," sagde den unge pige under vedvarende krampagtig hulken; "men miss Monroe sagde, at hvis vi ikke hjalp hende, så ville en anden, og så gik jeg ind på at –"

"Jeg tænker," afbrød Loveday hende, "at De kun kan sige os meget lidt, som vi ikke allerede ved besked med. Vi ønsker kun at få at vide, hvad der er blevet af miss Monroes diamant-halskæde, og hvem der er i besiddelse af den nu?"

Pigen gav sig til at græde og hulke dobbelt så stærkt.

"Jeg har ikke haft noget at gøre med halskæden – den har aldrig været i min besiddelse," hulkede hun. "Miss Monroe gav den til mr. Danvers, to-tre måneder før hun rejste fra Peking, og han sendte den til en juveler i Hongkong, som lånte ham nogle penge på den. Decastro, sagde miss Monroe, var firmaets navn."

"Decastro, juveler i Hongkong, det må vel være en tilstrækkelig adresse," sagde Loveday, idet hun skrev i sin notesbog; "og jeg formoder, at Danvers beholdt en del af disse penge til sit eget forbrug og til rejseudgifter, men har overgivet miss Monroe resten til at købe sådanne personer som Dem og

Deres moder med til en intrige, der i grunden burde skaffe jer begge under lås og lukke."

Pigen blev ligbleg. "Åh, gør dog ikke det – lad os dog ikke komme i fængsel!" bad hun og vred sine hænder. "Vi har endnu ikke rørt en skilling af miss Monroes penge, og vi agter ikke at røre en skilling, hvis De vil lade os slippe! Åh, skån os, skån os!"

Loveday så hen på mr. Hawke.

Han rejste sig. "Jeg tror, det bedste, De kan gøre," sagde han, "vil være hurtigst muligt at rejse hjem til Deres moder i Cork og råde hende til aldrig mere at spille et så farligt spil. Har De nogle penge i Deres pung? Nej – godt, så har De her nogle, og skynd Dem så at rejse hjem. Det vil være bedst for miss Monroe – mrs. Danvers mener jeg – at komme til mig og forlange sine ejendele. I alle tilfælde vil de forblive i mit hus, til hun kommer efter dem."

Da den unge pige under usammenhængende taknemmelighedsudbrud havde forladt værelset, vendte Hawke sig til Loveday.

"Jeg kunne have ønsket at rådføre mig med mrs. Hawke, før jeg ordnede sagerne på denne måde," sagde han lidt betænkelig, "men jeg indser ikke, at jeg kunne have handlet anderledes."

"Jeg føler mig overbevist om, at mrs. Hawke vil bifalde, hvad De har gjort, når hun hører alle sagens omstændigheder," sagde Loveday.

"Og," fortsatte den gamle præst, "når jeg skriver til sir George, hvilket jeg naturligvis må gøre straks, vil jeg råde ham til at gøre gode miner til slet spil nu, da det ikke kan være anderledes. Gjort gerning står ikke til at ændre, ikke sandt miss Brooke? Og tænk, hvor nær min nevø Jack var gået i fælden!"

Note 1: **Hush:** Dansk "tys".

Spøgelset i Fountain Lane

"Vil De være så god at oplyse mig om, hvordan De har skaffet Dem min adresse?" sagde miss Brooke, en smule irriteret. "Jeg har givet strenge ordrer om, at den ikke må udleveret til nogen."

"Det var også kun med stor vanskelighed, at jeg fik den ud af mr. Dyer; jeg var skam nødt til at telegrafere ham tre gange, før det lykkedes," svarede mr. Clampe, den person, som hun havde tiltalt. "Jeg er virkelig forfærdelig ked af, at jeg sådan afbryder Deres ferie på denne måde, men – ja, tillad mig at bemærke, at det ser ud, som om det kun er af navn, der er tale om en sådan." Han kastede betydende blik i retning af den mængde aviser, notater og opslagsbøger, som lå spredt ud over bordet, foran miss Loveday.

Hun udstødte et lille suk.

"De har vistnok ret," svarede hun; "det er næsten kun af navn, der er tale om ferie. Jeg tror i virkeligheden, at vi, der er vant til at arbejde hårdt hele tiden, efterhånden mister evnen til at holde ferie. Jeg troede, jeg længtes efter en uges driverliv og frisk søluft, og derfor låste jeg mit skrivebord og flygtede. Men aldrig så snart som jeg befandt mig med udsigt til dette storslåede billede af hav og himmel, før jeg lukkede øjnene for det, og i stedet begyndte at studere de lokale aviser efter noget, der kunne beskæftige min hjerne – sådan nærmest *con amore* – en eller anden tåbelig sag, som næppe nogensinde ellers ville ende i mine hænder."

Det "storslåede billede af hav og himmel" var indrammet af vinduet i et værelse på femte sal i Metropol-hotellet i Brighton, hvortil Loveday, overanstrengt på både krop og sjæl, var flygtet for et kortvarigt pusterum fra det hårde arbejde. Hertil havde inspektør Clampe fra den lokale politistyrke sporet hende for at overtale hende til at medvirke ved løsningen af, hvad der forekom ham at være en vigtig sag. Han var en nydelig, velklædt mand på henved de halvtreds, og med en optræden som var mindre brysk og forretningsmæssig, end man ellers ser det hos de fleste af hans profession.

"Å, vil De ikke nok lade den dumme sag ligge," sagde han alvorligt, "og i stedet gå i gang med en anden, som er langt fra tåbelig; ja, i virkeligheden højst interessant – *con amore*, naturligvis."

"Jeg er ikke sikker på, om den ville interessere mig særlig meget mere end den tåbelige."

"Det skal De ikke sige, før De har hørt dens enkeltheder. Hør her." Inspektøren tog et avisudklip ud af sin tegnebog og læste højt:

> "En check, tilhørende pastor Charles Turner, sognepræst i East Downes, er blevet meldt stjålet under temmelig mærkelige omstændigheder. Det lader til, at hr. pastoren pludselig blev kaldt fra sit hjem på grund af en slægtnings død, og da han mente, det kunne blive nødvendigt for ham at være borte i nogen tid, efterlod han fire blanke checks hos sin hustru, underskrevne, således at hun kunne udfylde beløbene efter behov. De var betalbare til ham selv eller til ihændehaveren, og

trukne på West Sussex Bank. Mrs. Turner erklærede, da hun første gang blev udspurgt om affæren, at hun, så snart hendes mand var taget afsted, havde låst disse checks nede i sit skrivebord. Efterfølgende rettede hun imidlertid sit udsagn, og indrømmede, at hun havde ladet dem ligge frit på bordet, mens hun var gået ud i haven for at hente nogle blomster. Efter hvad hun siger, var hun højst fraværende fra stuen i omkring ti minutter. Da hun kom ind med sin buket, lagde hun straks checkene af vejen. Hun havde ikke talt dem, dengang hun modtog dem af sin mand, og da hun, idet hun låste dem ned i sin skuffe, så at der kun var tre, antog hun, at det var dette antal, han havde givet hende. Tabet af den ene check blev således ikke opdaget, før hendes mand vendte tilbage en uges tid senere. Så snart han fik kendskab til manglen, telegraferede han til West Sussex Bank for at spærre udbetalingen, kun for at gøre den ubehagelige opdagelse, at checken, som havde været udfyldt med et beløb af seks hundrede pund, var blevet indløst i guld to dage tidligere. Den fuldmægtig, som havde indløst den, havde ikke lagt særligt mærke til den person, som havde præsenteret den, bortset fra at han var af et almindelig gentlemanmæssigt udseende; og erklærede, at han næppe ville være i stand til at identificere den pågældende. Beløbets størrelse havde ikke vakt fuldmægtigens mistanke, da mr.

> Turner er en udmærket velaflagt mand, som efter at han for omkring et halvt år siden var blevet gift, havde været i færd med at sætte præstegården i stand, og havde betalt flere større summer for gamle egemøbler og malerier."

"Værsågod, miss Brooke," sagde inspektøren, da han var færdig med at læse, "og hvis jeg nu til disse oplysninger tilføjer, at der har vist sig et par omstændigheder, der synes at rette mistanken i retning af den unge kone, er jeg sikker på, at De vil indrømme mig, at en mere interessant sag eller en sag, der er Deres talent mere værdig, vil man vist kun vanskeligt kunne finde."

Lovedays svar bestod i at tage en avis op, som lå ved siden af hende på bordet. "Ja ja, det var så Deres *interessante* sag," sagde hun; "hør nu min *latterlige*." Og derpå læste hun følgende højt:

> **"Autentisk spøgelseshistorie.**
>
> Beboerne i Fountain Lane, en lille gyde, der munder ud i Ship Street, er blevet stærkt forstyrret ved den pludselige tilsynekomst af et spøgelse i deres midte. Sidste tirsdag aften, mellem ti og elleve, løb en lille pige ved navn Martha Watts, som hjælper til i huset hos en skomager og hans hustru i nr. 5 i gyden, ud på gaden i det bare nattøj i en tilstand af stor rædsel, idet hun påstod, at der var kommet et spøgelse ind til hende. Barnet nægtede at vende tilbage til huset for at sove, og blev derfor taget ind hos nogle naboer. Skomageren, som hedder Freer, og hans hustru, indrømmede

modstræbende, da de blev udspurgt af naboerne om episoden, at de også havde set genfærdet, som de beskrev som værende af soldatermæssigt udseende, med en bred, hvid pande og hænderne foldede over brystet. Beskrivelsen blev i alle henseender bekræftet af barnet Martha Watts, som påstår, at det spøgelse, hun så, mindede hende om nogle billeder, hun havde set af den store Napoleon. Ægteparret Freer siger, at det første gang havde vist sig under et bønnemøde, som var blevet afholdt nogle dage tidligere i deres hus, hvorunder mr. Freer ganske tydeligt havde set det. Senere var hustruen vågnet pludseligt midt om natten og havde set genfærdet stå ved fodenden af sengen. De har ingen som helst forklaring på, hvad fænomenet skyldes. Affæren har afstedkommet en hel del opsigt i området, og ved redaktionens slutning er gyden så opfyldt af håbefulde spøgelsesentusiaster, at dens beboere har stort besvær med at komme ind og ud af deres huse."

"Å, det er vel blot en eller anden spøgefugl, der vil sætte en skræk i dem, ikke andet," sagde inspektøren, da Loveday lagde avisen fra sig. "Nu spørger jeg Dem, miss Brooke, om De helt alvorligt mener, at det ville gøre noget for Deres ry, hvis De skulle have held til at komme til bunds i sådan et tåbeligt, almindeligt bedrageri som det?"

"Og hvis jeg skulle komme til bunds i et sådant tåbeligt, almindeligt bedrageri som en stjålen check, hvor meget –

spørger jeg – hvor meget ville *det* så bidrage til mit ry?"

"Nå, men så se på det fra en anden vinkel og tillad en smule almindelig kristen medfølelse at få overhånden. Tænk på, hvilken sorg der må herske i denne herres hus, så længe hans unge kone er under mistanke i stedet for den virkelige forbryder."

"Tænk på, hvilken sorg det vil være for ejeren af husene i Fountain Lane, hvis alle hans lejere pludselig opsiger deres lejemål og forsvinder, som de uden tvivl vil gøre det, hvis ikke dette spøgelsesmysterium bliver opklaret."

Inspektøren sukkede. "Nuvel, jeg må vel så antage, at De ikke vil have noget at gøre med min sag," sagde han. "Jeg har checken med mig; jeg tænkte, De måske ville have lyst til at se den."

"Jeg tænker, den nok ligner de fleste andre checks temmelig meget?" sagde Loveday ligegyldigt, idet hun vendte sig mod sine notater, som om hun ville til at tage fat på sit spøgelse igen.

"Jo-oh," sagde mr. Clampe, idet han tog checken ud af sin tegnebog og så ned på den. "Jeg tror nok, at denne check ligner andre checks ret meget. De små tal, der er kradset ned med blyant på bagsiden – 144.000 – kan jo næppe kaldes noget særligt kendetegn."

"Hvad er det, mr. Clampe?" spurgte Loveday og skubbede sine notater til side. "Sagde De 144.000?"

Hele hendes attitude havde pludselig forandret sig fra ligegyldighed til en voldsom interesse.

Mr. Clampe bøjede sig henrykt ind over bordet og foldede checken ud på bordet foran hende.

"Den skrift, der er benyttet til ordene 'seks hundrede pund'," sagde han, "ligner mr. Turners egen signatur så meget, at han selv har fortalt mig, at han ville have troet, det var hans egen håndskrift, hvis han ikke var fuldstændig sikker på, at han ikke havde trukket en check på dette beløb den omtalte dato. Men som De kan se, er det en rund og regelmæssig hånd som man finder hos enhver skoledreng; jeg ville selv kunne efterligne den i løbet af en halv time: der er ingen krøller eller uregelmæssigheder, intet særpræg ved den."

Loveday svarede ikke. Hun havde vendt checken om, og undersøgte nu nøje blyantsskriften på bagsiden.

Inspektøren vedblev: "Naturligvis er disse tal ikke skrevet af den samme person, som skrev på forsiden af checken. Det betyder imidlertid ikke så meget. Jeg tror virkelig ikke, at de er af den ringeste betydning for sagen. De kan være kradset ned af en eller anden, som ville beregne, hvor mange pennies, der går på seks hundrede pund – nemlig, som De sikkert allerede har regnet ud, præcis 144.000."

"Hvem har bedt om Deres assistance i denne sag, banken eller mr. Turner?"

"Mr. Turner. Da tabet af checken først blev opdaget, var han meget ophidset og vred, og da han henvendte sig til mig i forgårs, havde jeg det største besvær med at forklare ham, at der ikke var grund til at telegrafere til London efter et halvt dusin opdagere, da vi ville kunne opklare sagen lige så godt som Londonpolitiet. Men da jeg tog ud til East Downes i går for at se mig lidt om og stille et par spørgsmål, fandt jeg, at hans indstilling var fuldstændig forandret. Han var overordentlig modvillig til at besvare nogen som helst spørgsmål, tabte

ganske hovedet, da jeg pressede lidt på, og fortalte mig i rene ord, at han ville ønske, han aldrig havde anmeldt sagen. Det var denne pludselige forandring af hans opførsel, som fik mig til at tænke i retning af mrs. Turner som den skyldige. En mand må have meget stærke grunde for at ønske at forholde sig ligegyldig over for et tab på seks hundrede pund – banken vil jo naturligvis ikke bære tabet."

"Han kan jo også have andre motiver, fx. hensyn til et gammelt tyende eller et ønske om at undgå skandale."

"Bestemt. Hvis det stod alene, ville det ikke være grund nok til at nære mistanke, men det kommer til at se grimt ud, når man holder det sammen med en anden kendsgerning, som jeg senere har fået bekræftet, nemlig at mrs. Turner under sin mands fravær har betalt nogle gældsposter, som hun havde pådraget sig i Brighton før sit ægteskab, og som beløb sig til næsten 500 pund. Og hun havde tilmed betalt dem i guld. Jeg nævnte vistnok for Dem før, at den herre, som havde indløst checken i banken, havde ønsket beløbet udbetalt i guld."

"De antager altså, at der ikke alene skulle findes en medsammensvoren, men også ikke ringe grad af både snedighed og dumhed hos fruen."

"Ja. Tre dele snedighed og en del dumhed er præcis, hvad disse kvindelige forbrydere er sammensat af. Og som regel er det denne ene del dumhed, som afslører dem og leder til deres opdagelse."

"Hvilken slags kvinde er mrs. Turner ellers?"

"Hun er ung, køn og af god familie, men næppe hvad man vil kalde for ligefrem velegnet til stillingen som præstekone i et landsogn. Hun har bevæget sig en del i selskabelige kredse, og

holder meget munterhed og bevægelse; hun er desuden romersk katolik, og efter hvad jeg har hørt, så ignorerer hun sin mands kirke fuldstændigt og kører hver søndag ind til Brighton for at gå til messe."

"Hvad med tyendet i huset? Synes de at være stabile og respektable?"

"Overfladisk set fandt jeg ikke noget, som kunne rejse mistanke mod nogen af dem. Men det er netop på det område, Deres tjenester ville være uvurderlige. Men det vil være helt umuligt at skaffe Dem indenfor selve præstegårdens vægge. Jeg er sikker på, at mr. Turner i sin nuværende stemning aldrig ville åbne sine døre for Dem."

"Hvad vil De da foreslå?"

"Jeg kan vist ikke komme på noget bedre end landsbyens skoleholderskes hus, eller rettere, mrs. Brown, hendes moders. Det er kun et stenkast fra præstegården; der er faktisk udsigt over præstegårdshaven fra hendes vinduer. Det er en fireværelsers *cottage*, og mrs. Brown, som er en højst respektabel kone, har en lille ekstraindtægt om sommeren fra udlejning af værelser til damer, som ønsker at få en mundfuld landluft. Det vil ikke være noget besvær at skaffe Dem ind der; hendes ekstra soveværelse er netop ledigt i øjeblikket."

"Jeg ville ganske vist have foretrukket at være i selve præstegården, men siden det ikke er muligt, må jeg jo se at få så meget, jeg kan, ud af et ophold hos mrs. Brown. Hvordan kommer man derhen?"

"Jeg kørte fra East Downes hertil i en lille gig, jeg lejede på landsbykroen, hvor jeg lå over i går nat, og hvor jeg igen vil tage ind i aften. Jeg vil køre Dem derud, hvis De tillader; det er kun

syv miles. Det er en smuk dag til at køre; det blæser kun lidt, og vejen er ikke alt for støvet. Ville De kunne være klar i løbet af – skal vi sige – en halv times tid?"

Dette mente Loveday imidlertid ikke, hun kunne. Hun havde en særlig aftale om eftermiddagen, hvor hun meget ønskede at deltage i en religiøs begivenhed i Brighton. Den ville ikke være forbi før omkring klokken tre, og den ville derfor blive halv fire, før hun kunne være klar til at køre med ham til East Downes.

Skønt mr. Clampe så uudsigelig forbløffet ud ved hendes påstand om at sætte en religiøs ceremoni højere end hendes professionelle pligter, gjorde han ingen ophævelser, og følgelig kunne man klokken halv fire se Loveday og inspektøren i en højhjulet gig på vej ud ad strandvejen fra Brighton i retning af East Downes.

Loveday gjorde ingen yderligere hentydninger til sin spøgelseshistorie, hvorfor mr. Clampe af ren og skær høflighed følte sig forpligtet til at forhøre sig om den.

"De fortalte mig jo tidligere en del detaljer angående Deres sag med spøgelset i Fountain Lane," sagde han, "og det forekom mig med al respekt, at det var en alt for hverdagsagtig sag for Dem, miss Brooke – en sag af den slags, som finder sin forklaring i en tung middagsret eller et glas øl eller to for meget."

"Der er et par punkter i denne spøgelseshistorie, som adskiller den fra de mere hverdagsagtige af den art," svarede Loveday. "For eksempel ville man have forventet, at sådanne religiøst følsomme folk, som jeg har fundet Freers at være, ville have haft en vision af engle, eller dog i det mindste en enkelt helgen. Men nej – de ser en soldat. Og tilmed en soldat, som

ligger ethvert religiøst sind så fjernt som den Napoleon den Store."

"Hvilken trosretning tilhører disse Freers?"

"De er metodister. Deres fædre og mødre før dem var metodister; deres slægt og venner er metodister alle som én, siger de; og vigtigst af alt, så finder mandens skomagervirksomhed udelukkende sine kunder blandt metodistkirkens prædikanter. Det er, fortalte han mig, den sikreste indtægt, en beskeden skomager som han kan have. Et halvt dusin metodistprædikanter betaler bedre end tre gange så mange af statskirkens gejstlige, for hvor metodistpræsten er på evig vandring blandt sin kirkes tilhængere, så har andre gejstlige, især i landsognene, som regel rådighed over en hest, eller de lægger sig efter et studium, hvor de kan lukke sig inde i deres studerekammer."

"Ha, ha! Fabelagtigt," lo mr. Clampe; "det skal jeg huske at sige videre til mine bekendte indenfor præstestanden. Men er det dog ikke en udmærket lille hest? Om ti minutter vil vi kunne se East Downes."

Den lange, støvede vej, de havde kørt ad, endte nu i et smalt, nedadgående spor, på begge sider indhegnet af havtorn og vilde blommetræer. Gennem grenene af disse kastede den synkende augustsol sine skrå stråler, og fra en fjern skov anede man et kor af fuglefløjt og -sang, som om solsortene allerede var ved at stemme næbbene til aftensang.

En pludselig, skarp drejning af sporet viste dem East Downes, en lille landsby på omkring en tredive hytter, over hvilke hævede sig et klokketårn og en kirke i tidlig engelsk stil. Ved siden af kirken lå præstegården, et ret stort hus med

tilhørende have, og overfor denne, på den anden side af en smal vej, lå landsbyskolen og skoleholderskens hus. Denne sidste var i al sin enkelhed en hytte med fire værelser, som lå i en køn lille have med buskroser og kaprifolier i deres smukkeste augustflor, klatrende op langs muren helt til tagskægget.

Ud for denne hytte holdt mr. Clampe hesten an.

"Hvis De vil give mig fem minutter," sagde han, "så går jeg ind og siger den gode kone, at jeg har bragt hende en af mine venner til logerende, som gerne vil væk fra Brightons støjende liv og lys et par dage. Historien om den stjålne check er naturligvis ude over hele landsbyen, men jeg tror ikke, at der endnu er nogen, som har sat mig i forbindelse med den. Man antager mig for at være en herre fra Brighton, som gerne vil købe en hest, præsten har til salg, og som ikke helt kan komme overens med ham om handelen."

Mens Loveday ventede udenfor i giggen, kørte en åben vogn forbi og drejede ind i præstegården. I vognen sad en herre og en dame, som hun efter de ærbødige hilsener, de modtog fra landsbyens børn, antog måtte være den ærværdige Charles Turner og hans frue. Mr. Turner var rødhåret og rødmosset med et noget bekymret ansigtsudtryk. Hvad mrs. Turners udseende angik, gav det ikke Loveday noget synderligt gunstigt indtryk. Skønt hun var en udmærket smuk kvinde, var hendes træk hårde, og overlæben var krummet i en hånlig bue. Hun var klædt efter den seneste londonermode.

De kastede begge et spørgende blik på Loveday, idet de passerede, og hun var sikker på, at der snart ville være forespørgsler ude i hele landsbyen angående denne seneste tilføjelse til mrs. Browns husstand.

Mr. Clampe kom snart efter ud igen og sagde, at mrs. Brown kun var alt for henrykt for at få en lejer til sit overskydende værelse. Mens de gik ad stien, som var kantet med brede bede af reseda og andre stauder, ind til hyttens dør, gav han hende hviskende et råd:

"Stil hende ikke nogen spørgsmål, for så trækker hun sig tilbage og bliver stram og tillukket og fortæller Dem, at hun virkelig ikke lytter til sladder af nogen art. Bare lad hende være, og så kører munden på hende så glat som en mølleå, og hun vil fortælle Dem alt, hvad De kan ønske Dem om alt og alle. Hun og damen på postkontoret er gode venner, og tilsammen ved de to så temmelig nær alt, hvad der går for sig i hvert eneste hus her på stedet."

Mrs. Brown var en kraftig, rosenkindet kvinde på et halvt hundrede år, nydeligt klædt i en sort kjole og et hvidt forklæde, og med en stor hvid kappe på hovedet. Hun hilste høfligt på Loveday, og præsenterede med lidt stolthed i stemmen sin datter, landsbyens skoleholderske, en ung kvinde på omkring de otteogtyve.

Mr. Clampe satte sig derpå op i giggen og forsvandt i retning af landsbyens værtshus, idet han højt meddelte, at han ville besøge Loveday i hytten den følgende morgen, inden han tog tilbage til Brighton.

Miss Brown forlod hende ligeledes for at lave te. Da mrs. Brown nu var alene med Loveday, fik hun omgående gang i mundtøjet. Hun havde en mængde spørgsmål angående mr. Clampe og hans ærinde i landsbyen. Var det for eksempel sandt, at han var kommet til East Downes med det eneste formål at købe en af pastorens heste? Hun havde hørt nogle

hviske om, at han vist var udsendt af politiet for at holde øje med tyendet i præstegården. Hun håbede sandelig, at det ikke var sandt, for mere respektable folk end dem traf man skam ikke, hverken nær eller fjern. Om miss Brooke havde hørt om denne hersens forsvundne check? Uh, det var en frygtelig affære! Hun havde hørt, at historien var nået helt London. Havde miss Brooke måske læst en fremstilling af sagen i London-bladene?

Loveday fik indført, at det havde hun ikke, og dette gav mrs. Brown anledning til at fortælle om affæren om den stjålne check i udpenslede detaljer. Men bortset fra alle detaljerne adskilte hendes beretning sig ikke særligt fra den, Loveday allerede havde hørt af mr. Clampe.

Hun erindrede sig mr. Clampes råd og lyttede tålmodigt til mrs. Browns talestrøm uden at stille nogen spørgsmål. Og da miss Brown et kvarters tid senere kom ind med tebakken i hænderne, ville Loveday have været i stand til at underkaste sig en grundig eksaminering i alt, hvad der vedrørte dagliglivet i præstegården. Hun ville have kunnet besvare spørgsmål om det nygifte pars dårlige økonomi; hun vidste, at de skændtes fra tidlig morgen til sen aften; at de vigtigste emner for deres uenigheder var religion og penge; at præsten var en hidsig mand, som sagde sin mening lige ud uden at skåne nogen; at den smukke unge kone, som ganske vist var knap så rapmundet som han, godt kunne være både ondskabsfuld og sarkastisk; desuden var hun over al måde ekstravagant og smed om sig med penge i alle retninger.

Foruden alle disse interessante fakta kunne Loveday også give oplysninger om antallet af tyende i præstegården, samt

deres navn, alder, og hvad de hver for sig bestilte.

Mens de drak te, blev konversationen lidt mere dæmpet; miss Browns tilstedeværelse virkede tilsyneladende hæmmende på hendes moder, og det var derfor først, da de var færdige med teen og mrs. Brown viste Loveday hendes værelse, at hun fandt lejlighed til at genoptage sin talestrøm.

Loveday åbnede ballet ved at bemærke, at der vistnok ikke fandtes noget dissenter-kapel der i landsbyen?

"Som regel findes der jo i enhver nok så lille samling af hytter en kirke i den ene ende og et kapel i den anden," sagde hun, "men her er man henvist til kirken, hvordan man så end vender det."

"Er De da dissenter, frøken?" spurgte mrs. Brown. "Gamle mrs. Turner, præstens moder, som døde for over et år siden, var så lavkirkelig, at hun nærmest var dissenter, og hun kørte ofte ind til Brighton for at høre messe i grevinden af Huntingdons kirke. Folk heromkring mente dengang, at det var slemt med præstens moder; men det var intet i forhold til det, der går for sig nu – jeg mener, med præstens hustru, som hver søndag kører til Brighton for at sige sine bønner for lys og billeder i en katolsk kirke. Jeg er glad for, at De synes om værelset, frøken. Dundyner og dunpuder, frøken! Jeg har ikke noget uld i nogen af mine senge til at give folk hovedpine." For at understrege sine ord klappede mrs. Brown det velfyldte sengetøj og det hvide, pletfrie sengetæppe.

Loveday havde stillet sig hen foran det åbne vindue og inddrak den friske landluft, som var tung af duften fra nelliker og jasminer. På den modsatte side af vejen, fra præstegården,

hørtes den høje lyd fra en gongong, der kaldte til middag, og samtidig slog kirkeuret syv.

"Hvem er det, som kommer der?" spurgte Loveday, da hendes opmærksomhed pludselig blev fanget af en høj, mager skikkelse, klædt i falmet sort, med en ungpigeagtig kyse på hovedet og en kurv i hånden, som om hun var på vej tilbage fra et eller andet ærinde. Mrs. Brown kiggede ud over Lovedays skulder.

"Ah, det er den sære unge kvinde, jeg fortalte Dem om, frøken – Maria Lisle, som var den gamle mrs. Turners kammerpige. Ja, hun er jo ikke så ung endda mere; hun er næppe en dag under femogtredive. Præsten beholdt hende, for at hun kunne blive hans kones kammerpige, men den unge mrs. Turner vil ikke have noget at gøre med hende og siger, at hun ikke er dygtig nok; så mr. Turner betaler hende tredive pund om året for at lave ingenting. Og hvad Maria gør ved alle de penge er ikke godt at vide. Hun bruger dem i hvert ikke på sit tøj, så meget er sikkert, og hun har hverken slægt eller venner, som hun kunne forære en penny eller to."

"Måske giver hun noget til velgørenhed inde i Brighton? Der er masser af muligheder for at komme af med sine penge dér."

"Måske," sagde mrs. Brown i en tvivlende tone; "hun tager i hvert fald ind til Brighton, så snart hun ser sit snit. Hun var metodist i gamle mrs. Turners tid, og gik regelmæssigt til deres møder overalt i miles omkreds; hvad hun er nu, er ikke så ligetil at sige. Hvilken kirke hun besøger i Brighton, er der ingen som ved. Hun kører ind med mrs. Turner hver søndag, men alle og enhver ved, at der ikke findes nogen magt på jorden, som ville kunne bringe hende i nærheden af alle disse lys og

helgenbilleder, som mrs. Turner holder så meget af. Thomas – ja, det er kusken – siger, at han sætter hende af ved hjørnet af en snavset lille gyde midt inde i Brighton, og henter hende der igen, når han har hentet mrs. Turner ved hendes kirke. Nej, der er nu noget meget underligt ved hende."

Maria var nu kommet gennem lågen ind til præstegården. Hun gik med bøjet hoved og blikket vendt mod jorden.

"Ja, noget meget underligt ved hende er der sandelig," gentog mrs. Brown. "Hun siger aldrig et ord til nogen, hvis hun ikke bliver tiltalt først, og holder sig for selv, så meget som hun kan komme afsted med det. Kan De se det gamle havehus derovre ved præstegården – mellem frugttræerne og køkkenhaven – nå, men hver aften ved solnedgang kommer Maria ud og forsvinder derind, og hun bliver derinde i over en time hver gang. Og hvad hun foretager sig derinde, ved kun Gud og hende selv."

"Måske har hun bøger der, og læser eller studerer."

"Studerer! Min datter viste hende nogle nye bøger forleden, der skulle bruges til at undervise femte klasse med, og Maria stirrede stift på hende og sagde meget skarpt, at der var kun én bog i hele verden, som folk burde læse i, og den bog var Bibelen."

"Hvor er sådan en præstegårdshave dog smuk!" bemærkede Loveday pludselig. "Giver præsten nogensinde almindelige mennesker lov til at komme ind og se den?"

"Å ja, miss; han har bestemt intet imod, at folk spadserer en tur derinde. Så sent som i går sagde han til mig: 'Mrs. Brown, hvis De nogensinde skulle føle Dem inklineret' – ja, inklineret var netop det ord, han brugte – 'så skal De blot bevæge Dem ud gennem Deres havelåge og ind gennem min, og nyde en tur

blandt mine frugttræer, ganske som De lyster!' Ikke at jeg ville benytte mig af hans venlighed og tage mig friheder, men hvis De skulle have lyst til at spadsere en lille tur derovre, så gør det endelig. Der er en vidunderlig gammel ceder ved havedammen, som folk kommer langvejs fra for at se."

"Ja, det lille havehus og frugthaven interesserer mig skam meget," sagde Loveday og tog sin hat på.

"Vi kommer nok til at skræmme livet af Maria, hvis hun får øje på os så tæt på hendes skjulested," sagde mrs. Brown, idet hun gik forrest ned ad den smalle trappe. "Denne vej, lille frøken, hvis vi går lige gennem køkkenhaven, så kommer vi straks ind i frugthaven."

Tusmørket var nu hastigt ved at gå over i nat. Fuglesangen var forstummet, og insekternes summen og en fjern kvækken af en frø var de eneste lyde, som brød aftenstilheden.

Idet mrs. Brown skød lågen op, som adskilte præstegårdens køkkenhave fra frugthaven, så de den magre, sorte skikkelse af Maria Lisle nærme sig fra den modsatte side.

"Nå ja, jeg kan virkelig ikke se, hvorfor hun skulle kunne forvente at have frugthaven helt for sig selv hver evige eneste aften," sagde mrs. Brown og gjorde et lille kast med hovedet. "Pas på stikkelsbærbuskene, frøken, de kan godt finde på at hænge fast i Deres tøj. Jeg skal da ellers nok love for, at præsten har en fin frugthøst i år! Jeg har aldrig set pæretræerne så tyngede!"

De var nu inde i "den smule frugthave", som kunne ses fra vinduerne i mrs. Browns hytte. Samtidig med at de drejede om hjørnet af stien til det gamle havehus, gjorde Maria Lisle det samme fra sin side, og stod pludselig ansigt til ansigt med dem.

Hvis hendes blik ikke havde været så uforanderligt fæstede til jorden, ville hun have bemærket de indtrængende samtidig med, at de havde set hende. Da hun nu første gang opdagede dem, gav det et sæt i hende; hun standsede et øjeblik ubeslutsom, og drejede så om på hælen og gik hastigt bort i den modsatte retning.

"Maria, Maria!" råbte mrs. Brown, "De behøver ikke at løbe væk; vi bliver her kun et øjeblik."

Hendes ord havde ingen virkning. Kvinden ikke så meget som vendte hovedet.

Loveday havde nået døren til det gamle havehus. Det var temmelig forfaldent, og der kom sandsynligvis aldrig andre end Maria Lisle; der var hverken fejet eller støvet af, hvilket antydede, at der sikkert var en del edderkoppekolonier og andre kryb derinde.

Loveday satte sig uden at tage hensyn til dem på en bænk, der løb rundt langs væggene i det lille hus i to halvcirkler.

"Vil De ikke nok prøve at få fat i pigen og sige hende, at vi lige straks er væk igen," sagde hun til mrs. Brown. "Jeg venter her imens. Jeg er virkelig ked af, at vi fik hende skræmt bort på den måde."

Mrs. Brown protesterede, men satte alligevel afsted efter Maria med en arrig bemærkning angående folks tåbelighed, når "de ikke var i stand til at se andre mennesker i øjnene".

Det var ved at blive dunkelt inde i havehuset. Der var imidlertid endnu lys nok til, at Loveday var i stand til at opdage en lille stak bøger, som lå for enden af den bænk, hun sad på.

En efter en tog hun dem op i hånden og studerede dem nøje. Den første var en meget slidt og forlæst Bibel med en mænge

blyantsmarkeringer; de øvrige var henholdsvis en metodistisk salmebog, en bog i papiromslag, hvorpå var trykt billedet af en flammespyende rød og gul engel, som hældte blod og ild ud af en stor flaske, og med titlen "*Verdens Ende*", og en mindre bog, også i papiromslag, hvorpå var afbildet en vældig sort hest, som sprudede ild og svovl ud af næseborene på baggrund af nogle brunlige skyer. Denne bog bar titlen "*Helgenes Tidebog*", og var ganske simpelt en linjeret dagbog med en opbyggelig sentens for hver dag af året. Denne dagbog var til dels udfyldt med en stor og temmelig uregelmæssig håndskrift.

Disse bøger måtte være forklaringen på Maria Lisles forkærlighed for at være alene om aftenen og for det ensomme gamle havehus.

Mrs. Brown forfulgte Maria helt til tyendeindgangen i stuehuset, men indhentede hende ikke, og pigen nåede derfor at komme i sikkerhed indenfor.

Hun vendte tilbage til Loveday let svedig, noget åndeløs og i temmelig dårligt humør. Det var virkelig alt sammen så absurd, sagde hun; hvorfor kunne kvindemennesket ikke blot være blevet der, så de kunne have fået en lille sladder? Det var jo ikke sådan, at hun ville tage skade af at tale med dem; hun vidste jo lige så godt som enhver anden i landsbyen, at hun (mrs. Brown) ikke var nogen sladdertaske, som fortalte til højre og venstre om andre folks sager.

Men her afbrød Loveday, en smule skarpt, hendes ordstrøm.

"Mrs. Brown," sagde hun, og det forekom mrs. Brown, at hendes stemme og manerer var ganske forandrede fra den venlige, snaksomme dame, hun havde haft for sig for en halv time siden, "jeg er ked af at skulle sige, at det vil være helt

umuligt for mig at blive så meget som én nat i Deres hyggelige hjem. Jeg er netop kommet i tanker om noget meget vigtigt, som jeg er nødt til at få ordnet inde i Brighton endnu i aften. Jeg har ikke pakket min taske ud, så hvis De ville være så venlig at få den bragt ud til havelågen, så jeg kan tage den med, når vi kører forbi – jeg går med det samme hen til værtshuset og ser, om mr. Clampe kan køre mig tilbage til Brighton med det samme."

Mrs. Brown havde ikke ord på rede hånd, som kunne udtrykke hendes forbløffelse, og Loveday gav hende bestemt heller ikke tid til at søge efter nogen. Ti minutter senere forstyrrede hun mr. Clampe midt i den gode middag, han netop havde sat sig til bords til, med den overraskende meddelelse, at hun måtte tilbage til Brighton så hurtigt som muligt; om han måske ville være så god at køre hende derind?

"Vi må have et tospand, hvis vi kan få fat i det," tilføjede hun. "Vejen er god; månen står op om et kvarters tid; vi burde kunne gøre det på under halvdelen af den tid, det tog os at komme herud."

Mens en phaeton og to heste blev gjort klar, fik Loveday tid til at komme med et par forklarende ord til mr. Clampe.

Maria Lisles dagbog i det gamle sommerhus havde givet hende de sidste led i en kæde af beviser, som ville afsløre tyven i sagen om den forsvundne check.

"Det vil være bedst, hvis vi kører direkte til politistationen," sagde hun; "de skal udstede tre arrestordrer, den ene på Maria Lisle, de to andre på henholdsvis Richard Steele, tidligere prædikant i metodistkapellet i Gordon Street, Brighton, og John Rogers, tidligere ældste ved det samme kapel. Og lad mig

tilføje," sagde hun med et lille smil, "at disse tre ærværdige personer sandsynligvis frit ville have kunnet drive deres spil en rum tid endnu, hvis det ikke havde været for den latterlige lille sag om spøgelset i Fountain Lane."

Der var ikke tid til at sige mere, og da de nogle få minutter senere hastede ud af landevejen til Brighton, havde de selskab af en mand, de havde været tvunget til at tage med, for at han kunne bringe vognen og hestene tilbage til East Downes, hvilket forhindrede Loveday i at give nogen længere og mere detaljeret forklaring.

"Jeg befrygter for øvrigt, at John Rogers allerede er stukket af," hviskede Loveday dog på et tidspunkt.

Og lidt efter, på et stykke, hvor vejen var jævn og vognens raslen tillod dæmpet samtale, sagde hun:

"Vi kan ikke vente på arrestordren på Steele; politiet må følge efter os hen til Draycott Street nr. 15."

"Men jeg ville gerne høre noget om spøgelset," sagde mr. Clampe; "jeg er meget interesseret i dette 'latterlige spøgelse'."

"Vent, til vi kommer til Draycott Street," var Lovedays svar; "når du har været der, er jeg sikker på, at du vil forstå det alt sammen."

Kirkeurene slog kvart i ni, da de kørte igennem Kemp Town med en fart, som fik forbipasserende til at tænke, at de da vist var ude i et ærinde, som handlede om liv og død.

Loveday steg ikke ud ved politistationen, og fem minutters samtale med den vagthavende inspektør var alt, hvad mr. Clampe skulle bruge for at sætte folkene der i bevægelse for at arrestere de tre forbrydere.

Det havde åbenbart været "udflugtsdag" i Brighton. Gaderne, som førte til banegården, var fyldte med folk, og selv i de mindre sidegader var der så stor trængsel, at de blev forhindret i at komme frem med phaetonen.

"Vi kommer hurtigere afsted til fods; Draycott Street er kun et stenkast herfra," sagde Loveday; "der er en gyde ud til nordsiden af Western Road, som fører direkte derhen."

De forlod vognen, og med Loveday som vejviser ilede de gennem en mængde snævre smågyder til den del af byen, der – halvt by, halvt land – ligger langs landevejen til Devil's Dyke.

Det var ikke svært at finde Draycott Street. Den bestod af to rækker nybyggede huse af den otteværelsers variant, som sædvanligvis deles op og udlejes som lejligheder. Et svagt lys skinnede ud af vinduerne på første sal i nummer femten, men vinduerne i stueetagen var mørke og uden gardiner. Der hang et bræt på verandagelænderet, som proklamerede, at den var "Til leje. Umøbleret." Hoveddøren stod på klem; Loveday skubbede den op og gik forrest op ad trappen til første salen. Trappegangen var oplyst af en paraffinlampe på afsatsen.

"Jeg kender vejen. Jeg var her i eftermiddags," hviskede hun til sin ledsager. "Det er den sidste prædiken, han giver her, før han drager afsted til Judæa; eller med andre ord: stikker af med de penge, han har haft held til at trylle ud af andre menneskers punge og ned i sin egen."

Døren til det rum, de var på vej op til, stod åben, muligvis på grund af heden derinde. Da de åbnede den, kunne de se to rækker bænke, hvorpå der sad en otte-ti mennesker med en holdning, som om de var dybt optaget af at lytte. Deres ansigter var opadvendte, med blikket fast vendt mod en taler i den

fjerneste ende af værelset, og havde dette udtryk af henrykt, smertelig interesse, som man af og til ser hos en forsamling af anabaptister, lige før den ulmende spænding bryder ud i ekstase. Loveday og hendes ledsager kunne høre prædikantens dybe, gribende, klangfulde stemme ude fra afsatsen, hvor de stod, og gennem sprækken i døren kunne de se et glimt af ham.

Det var en høj, værdigt udseende mand på omkring de femogfyrre med et tæt, hvidt hår, sorte øjenbryn og bemærkelsesværdigt lysende og udtryksfulde øjne. I det hele taget passede hans udseende godt til stemmen: Det var helt igennem en mand, som var født til at føre, forføre, lede mængden.

En dreng kom ud fra et sideværelse og spurgte ærbødigt Loveday, om hun ikke havde lyst til at gå ind og høre prædikenen. Hun rystede på hovedet.

"Jeg ville ikke kunne holde varmen ud," sagde hun. "Du ville måske være så god at bringe os et par stole herud?"

Prædikenen var tilsyneladende ved at være slut, og Loveday og mr. Clampe kunne ikke lade være med, fra deres pladser ude på afsatsen, fra tid til anden at beundre den mesterlige måde, hvorpå prædikanten ledte sine tilhørere fra det ene retoriske højdepunkt til det næste, indtil det oratoriske klimaks blev nået.

"Den mand er en født taler," hviskede Loveday; "og ud over talens magt besidder han også blikkets. Tilhørerne er fuldstændig hypnotiserede af ham; præcis som havde de overladt sig til en professionel magnetisør."

Efter den del af hans tale, der nåede deres øren, hørte prædikanten til en sekt, som kaldes millenarister. Emnet for

hans prædiken var Apollyon og den store kamp før Armageddon. Denne beskrev han så levende, som om den blev udkæmpet for øjnene af ham, og det ville næppe være overdrevent at sige, at han fik kanonerne til at brage og de såredes smertefulde skrig til at lyde for ørene af hans tilhørere. Han tegnede et forfærdeligt billede af slagmarkens blodbad, af blodet, der flød som en virkelig flod over sletten, af de mishandlede mænd og heste, som lå spredt overalt, mens rovfugle faldt over dem fra alle verdenshjørner og tigere og leoparder kom krybende fra deres skjul i bjergene. "Og under alt dette," sagde han, idet han pludselig hævede stemmen fra en hvisken til dens fulde, klangfulde omfang, "skuer den kejserlige Apollyon ned over slagmarken med rynkede bryn og korslagte arme. Sagde jeg Apollyon? Nej, jeg skal nævne ham ved hans rette navn; det navn, han vil blive nævnt ved på den rædsomme dag: Napoleon! En Napoleon vil det være, som på den dag står som Hans Sataniske Majestæts legemliggørelse. Af tågerne vil han stige frem, en høj, mørk skikkelse med rynkede bryn og sammenpressede læber. En mand, som hersker, fremdriver, dræber! Den mægtige Apollyon, den kejserlige Napoleon, de er én og den samme – –"

Her afbrød en hulken og et halvkvalt skrig fra en af kvinderne på den første række talen, og fik den lille dreng, der åbenbart virkede som en slags medhjælper, til at ile ind med et glas vand.

"Den prædiken har man hørt før," sagde Loveday. "Forstår De nu, hvor spøgelset i Fountain Lane stammer fra?"

"Hysteriet derinde griber om sig, nu er der en kvinde til, som er i gang," sagde mr. Clampe; "det er på høje tid, der bliver sat

en stopper for det her. Pearson burde være her lige straks med sin arrestordre."

Næppe var disse ord kommet over hans læber, før tunge skridt på vej op af trappen bekendtgjorde, at Pearson og arrestordren var kommet.

"Jeg kan vist ikke være til mere nytte her," sagde Loveday, idet hun rejste sig for at gå. "Hvis De vil komme hen til mig på mit hotel i morgen formiddag ved ti-tiden, skal jeg fortælle Dem, hvordan jeg skridt for skridt nåede frem til at forbinde en stjålen check med et 'latterligt spøgelse'."

"Vi kom i klammeri – han ville ligefrem slås, til at begynde med," sagde mr. Clampe, da han præcis klokken ti den næste morgen indfandt sig hos miss Brooke på Metropol-hotellet. "Hvis han havde fået tid til at samle sig og havde fået hjælp fra nogle af mændene i forsamlingen, så havde vi været ilde farne, og han ville være sluppet bort mellem fingrene på os. Det er forunderligt, hvilken magt disse 'fødte talere', som De kalder dem, har over visse menneskers sjæle."

"Å ja," svarede Loveday eftertænksomt; "man taler rask hen om 'magnetisk indflydelse', men ved i virkeligheden næppe, hvor sand denne frase er. Det er min faste overbevisning, at disse 'folkeførere', som nogle kalder dem, har en lige så fuldstændig og virkelig hypnotisk magt over andre mennesker som en hvilken som helst nymodens fransk ekspert, skønt den måske ikke bliver udfoldet lige så bevidst. Fortælle mig nu om, hvordan det gik med Rogers og Maria Lisle."

"Ja, Rogers var jo stukket af, som De sagde, vi kunne forvente, med de seks hundrede pund, som han havde været så venlig at

hæve på vegne af sin velærværdige kollega. Efter sit eget udsagn ville han drage til Judæa for at samle de udvalgte – det var den frase, han brugte – under én fane. I virkeligheden var han afsejlet til New York, hvor han, takket være telegrafen, vil blive arresteret ved sin ankomst og sendt retur med den næste båd. Maria Lisle blev arresteret her til morgen under anklage for at have stjålet checken fra mrs. Turner. For resten, miss Brooke, synes jeg, at det næsten var en skam, at De ikke satte Dem i besiddelse af hendes dagbog, dengang De havde muligheden. Den ville have været et uvurderligt bevis mod hende og hendes slyngelagtige venner."

"Jeg kunne ikke se, at der var den mindste nødvendighed for at gøre det. Husk på, at hun ikke hører til den kriminelle klasse, men er en religiøs sværmer, og når hun hører anklagen vil hun straks tilstå og plædere for, at hendes religiøse overbevisning er en formildende omstændighed – eller det vil hun i hvert fald, hvis hendes forsvarer er noget værd. Jeg har aldrig læst noget, som tydeligere end denne dagbog afslørede den skadelige virkning, de millenaristiske sekters indflydelse har i samfundet nu for tiden. Men jeg skal ikke bruge Deres tid på at holde moralske foredrag. Jeg ved, at De meget gerne vil have at vide, hvad der fra først af ledte mig til at mene, at en millenaristisk prædikant skulle være modtageren af stjålen ejendom."

"Ja, det er rigtigt; og jeg vil især gerne høre om spøgelset – det er det punkt, som interesserer mig mest."

"Udmærket. Som jeg fortalte Dem i går eftermiddags, var det første, som slog mig ved denne spøgelseshistorie var genfærdets soldatermæssige fremtoning. Man kan forvente, at religiøse mennesker som Freer og hans kone har syner, men

man vil også forvente, at disse syner tager farve af deres religiøse følelser, og at de er af en mørk og ekstatisk karakter. Det forekom mig at være sikkert, at dette napoleoniske genfærd måtte have en eller anden form for religiøs betydning for disse mennesker. Det var den overbevisning, som fik mine tanker til at gå i retning af millenaristerne, som har forlenet en religiøs – ganske vist ikke synderlig høflig – betydning til Napoleons navn ved at legemliggøre den onde Apollyon, eller Satan, i en efterkommer af den store kejser, og udstyre ham med alle hans berømmelige forfaders evner. Jeg besøgte Freers og bestilte et par støvler, og mens manden tog mål til dem, stillede jeg ham et par spørgsmål angående hans millenaristiske tro. Manden prøvede først at undgå noget klart svar, men måtte til sidst indrømme, at han og hans kone var millenarister, og at det bønnemøde, hvor det napoleoniske genfærd først havde vist sig, var millenaristisk, og havde været ledet af en mand, som engang havde været prædikant ved det metodistiske kapel i Gordon Street, men som var blevet afskediget fra sit embede, da menighedens ledelse fandt hans lære usund. Freer fortalte endvidere, at denne mand havde været så afholdt af mange af menighedens medlemmer, at de benyttede enhver lejlighed til at deltage i hans møder, nogle åbenlyst, andre – som Freer selv og hans kone – i al hemmelighed, da de ikke ønskede at fornærme de ældste og prædikanterne ved deres sædvanlige kapel."

"Eller at risikere, at deres skomagerforretning mistede kunder," lo mr. Clampe.

"Netop. Et besøg i dissenterkapellet i Gordon Street og en samtale med kapellanen gjorde mig i stand til at

fuldstændiggøre historien om denne faldne prædikant, den ærværdige mr. Richard Steele. Fra den samme kilde erfarede jeg, at en vis ældste fra kapellet ved navn John Rogers havde adskilt sig fra deres samfund og slået sig sammen med Richard Steele; og at disse to sammen drog rundt i omegnen og prædikede, at verden ville gå under torsdag den ellevte april 1901, og at fem år før denne dato, dvs. den femte marts 1896, et hundrede og fireogfyrre tusinde levende helgener vil blive hentet op til Himlen. De mente desuden, at denne forvandling skulle finde sted i Judæa, hvortil helgener fra alle egne af jorden om kort tid ville ile hen, samt at man under indtryk af den kommende begivenhed havde dannet et selskab, som skulle sørge for, at denne mængde mennesker, som ellers ville stå uden tag over hovedet, skulle kunne huses dernede. Bidrag til dette selskabs virksomhed ville med glæde blive modtaget af begge de to herrer. Så langt var jeg nået i min spøgelses-undersøgelse, da De kom og viste mig den stjålne check med dens blyantsnote: 144.000."

"Ah, nu begynder jeg at forstå det," mumlede mr. Clampe.

"Det faldt mig straks ind, at en mand, som var i stand til at få andre mennesker til efter forgodtbefindende at se sine legemliggjorte tanker, næppe ville have noget besvær med at påvirke andre, lige så modtagelige sjæle, til at begå brud på et eller flere af de ti bud. Det forekommer mig af og til, at verden er befolket af mennesker, som ikke er meget andet eller mere end tomme papirark, hvorpå en kraftig hånd kan skrive hvad den har lyst til – lægerne vil kalde dem hysteriske, andre for hypnotiske medier, men den grænse, som adskiller hysteri og hypnose, er temmelig tåget. Da jeg altså så Deres stjålne check,

sagde jeg til mig selv: 'Der findes et ubeskrevet ark et sted i denne landlige præstegård; det er blot et spørgsmål om at finde det'."

"Å, og den gode mrs. Browns sladder gjorde Deres arbejde let."

"Det gjorde den. Hun gav mig ikke blot en fuldstændig gennemgang af præstegårdsfolkenes historie, men hun føjede så mange detaljer til sin beretning, at de alle sammen stod fuldstændig levende for mig. For eksempel fortalte hun mig, at Maria Lisle havde for vane at omtale mrs. Turner som 'et barn af den store skøge', en 'datter af Babylon' og en del andre enkeltheder, som gjorde, at jeg så for mig Maria Lisle, som hun til daglig passede sine pligter som et modstræbende tyende for sin herskerinde, mens hun i sit inderste hjerte hadede hende som tilhørende en falsk tro; og hun mente sikkert, at hun gjorde Gud en tjeneste ved at skille hende af med nogle af hendes rigdomme og overgive dem til, hvad der syntes hende at være et helligt formål. Jeg vil gerne her læse et par linjer højt, som jeg skrev af fra hendes dagbog under henholdsvis den 3. august – den dag, checken blev stjålet – og den 7. august – den følgende søndag, hvor Maria uden tvivl havde anledning til at træffe Steele ved et bønnemøde i Brighton."

Loveday tog sin notesbog frem og læste:

"'I dag har jeg ødelagt ægypterne! Jeg har taget fra Babylons datter, hvad der skal tjene til at øge Dyrets magt!'

Og videre under den 7. august, skriver hun:

'Jeg har overgivet til min elskede hyrde dét, jeg har berøvet Babylons datter. Den var ikke udfyldt, men han sagde mig, at han ville skrive på den, så at de 144.000 udvalgte hver ville blive

en penny rigere. Velsignede tanke! at dette er min uværdige hånds gerning!'

Et vidunderligt misk-mask, denne dagbog, så fuld af forvredne bibelske fraser og vilde ekloger over den elskede hyrde – ekstatiske udladninger, som man ellers skulle tro kun kunne stamme fra en syg hjerne. Jeg vil tro, at Portland eller Broadmoor og den daglige indflydelse af en ædrueligt tænkende fængselspræst er så nogenlunde det lykkeligste, der kunne hænde Maria Lisle på dette punkt af hendes liv. Jeg tror, at jeg i denne sammenhæng bør nævne, at da jeg hørte Steele ved den religiøse sammenkomst, som var grunden til, at jeg udsatte min tur til East Downes en smule, udtale en dybtfølt hyldest til de, som havde styrket hans hånd til den kamp, han vidste, han om kort tid skulle udstå mod Apollyon, undrede det mig ikke, at svage sjæle som Maria Lisle under en sådan veltalenheds indflydelse satte ny og anderledes grænser op for deres syn på ret og vrang."

"Miss Brooke, endnu et par spørgsmål, hvis De tillader. Er De i stand til at forklare den pludselige afregning af mrs. Turners gæld – det var en omstændighed, som ledte mig lidt på afveje til at begynde med?"

"Det havde mrs. Brown en god forklaring på. Hun sagde, at en dag eller to tidligere, mens hun gik og passede sit på den anden side af hækken til præstegårdshaven, og manden og konen derinde som sædvanlig gik og skændtes om pengesager, hørte hun mr. Turner sige i en indigneret tone: 'Det er ikke to uger siden, jeg gav dig næsten fem hundrede pund til at betale din gæld i Brighton, og her kommer allerede en ny regning.'"

"Å ja, det er jo meget ligetil. Så kun ét spørgsmål mere: Jeg er ikke i tvivl om, at der kan være noget i Deres teorier om ubevidst hypnotisk indflydelse, sådan som det praktiseres af mænd som Richard Steele. På samme tid forekommer det mig, at en sådan tanke er en smule usandsynlig og fantasifuld. Men selv da kan jeg ikke se, hvordan De forklarer, at pigen Martha Watts så spøgelset. Hun var ikke til stede ved det bønnemøde, hvor spøgelset blev fremmanet, og tilsyneladende har hun aldrig været i kontakt med den ærværdige mr. Richard Steele."

"Mon ikke spøgelsessyner er lige så smitsomme som skarlagensfeber eller mæslinger?" svarede Loveday med et lille smil. "Lad blot ét medlem af en familie se et meget tydeligt og let beskrevet spøgelse, således som det, disse gode folk så, og ti andre i huset vil have set det, før ugen er omme. Vi har alle for vane at sige, 'at se er at tro'. Men tror De ikke, at det modsatte lige så godt kan være sandt, og 'at tro er at se'?"

Savnet!

"Nå, miss Brooke, hvis dette ikke kan inspirere Dem, så ved jeg ikke, hvad der kan," sagde mr. Dyer, og, idet han tog en seddel op, som lå på hans skrivebord, læste han følgende højt:

> **"Fem hundrede punds belønning.**
>
> – Irené, eneste datter af Richard Golding, Langford Hall, Langford Cross, Leicestershire, har været savnet siden mandag d. 20. september. Alder: 18 år; højde: 5 fod og 7 tommer; mørkt hår og øjne; brunlig teint, fine træk; var, da hun forlod hjemmet, klædt i en mørkeblå sars-spadseredragt, og havde en hvid stråhat på med cremefarvet bånd. Af smykker bar hun: almindelig guldbroche, læderarmbånd med et lille guldur, og på den venstre hånds lange finger havde hun en ring, bestående af én større diamant og tolv rubiner. Er sidst set om morgenen den tyvende på vejen fra Langford Hall Park til Langford Cross. Den ovennævnte belønning vil blive udbetalt til enhver, der giver sådanne oplysninger, som kan føre til, at den unge dame kommer tilbage til sit hjem; eller dele af belønningen efter værdien af de givne oplysninger.

Alle oplysninger må tilstilles politiinspektøren i Langford Cross."

"Blev sidst set den 20. september!" udbrød Loveday, da Dyer var færdig med at læse. "Men det er jo allerede ti dage siden! De mener da vel ikke, at denne belønning ikke har ansporet det lokale politi og for længe siden bragt det på den savnede unge piges spor?"

"Det har ansporet det, det er sikkert, for de lokale blade er fulde af beretninger om, hvorledes hele egnen omkring Langford er blevet gennemsøgt. I enhver flod vidt og bredt er der blevet trukket vod; hver skov er blevet gennemsøgt, hver jernbanefunktionær ved alle stationerne milevidt omkring er næsten blevet halvtosset ved stadige krydsforhør. Men alt sammen til ingen nytte. Det hele forbliver en uløselig gåde. Den unge pige er, som løbesedlen siger, af nogle børn, der tilfældigt passerede forbi, set gående fra parken til hovedlandevejen; men efter den tid synes hun at være forsvundet så fuldstændigt, som om jorden havde opslugt hende."

"Kan hendes familie ikke give nogen rimelig grund for, at hun således pludselig har forladt hjemmet?"

"Det lader ikke til det; de synes aldeles ude af stand til at give nogen som helst grund for hendes mærkelige opførsel. I morges fik jeg et brev fra inspektør Ramsay med anmodning om at lade Dem tage sagen op. Mr. Golding har ikke noget imod, at De tager ophold på herresædet og undersøger sagen grundigt. Ramsay skriver, at det er meget muligt, at de har skænket eftersøgelsen uden for huset for megen opmærksomhed, og at der inde i huset kan være en god mark for undersøgelser."

"Det skulle han have tænkt på før," sagde Loveday skarpt. "Jeg håber, De har afvist sagen. Her har vi rigtig en type på en politiinspektør i provinserne! Han beholder sagen i sin egen hånd, så længe der er nogen mulighed for opdagelse; så, når sagen i virkeligheden er håbløs, overgiver han den til Dem, bare for at det skal hedde sig, at De heller ikke har kunnet opdage det."

"Ja-a," sagde Dyer langsomt. "Jeg tror nok, det omtrent passer. Men alligevel, det har været lidt sløjt med forretninger i den senere tid, udgifterne er store, og hvis De tror, der er den mindste chance, så –"

"Efter ti dages forløb!" afbrød miss Brooke ham, "efter at huset er kommet i ro, og alle detaljerne er blevet nøje gennemgået eller udvisket? Det er med kriminelle sager ligesom med febere; de må tages under behandling inden fire og tyve timer."

"Ja, jeg ved det nok," sagde mr. Dyer fortrædeligt, "men, som jeg sagde, det går lidt småt med forretningerne –"

"Nå, ja, hvis jeg skal tage mig det på, så skal jeg tage mig det på; der er ikke andet ved det at gøre," sagde Loveday resigneret. "Jeg siger Dem blot, at det ville have været bedre for kontorets renommé, hvis De ikke havde påtaget Dem denne håbløse sag. Sig mig lidt om denne Richard Golding, hvem og hvad han er."

"Det er en meget rig mand," svarede han, "en købmand fra Australien; kom her til England for omtrent tolv år siden og tog bopæl i Langford Hall. Han havde imidlertid boet i Italien seks-syv år i forvejen. På vejen hjem fra Australien gik han i land i Italien, ligesom så mange australiere gør, blev forelsket i en smuk, ung pige, som han traf i Neapel, ægtede hende og havde

med hende det ene barn Irené, der for øjeblikket vækker så megen sensation."

"Lever denne italienske hustru?"

"Nej, hun døde, lige før Golding kom til England. Han har endnu ikke giftet sig igen, men jeg hører, han står i begreb med at gøre det. Den dame, som han tænker på at gøre til den anden mrs. Golding, er en enke, mrs. Greenhow, som i det sidste år har været en slags guvernante for hans datter og husholderske for ham selv."

"Er det tænkeligt, at miss Irené ikke var helt vel fornøjet med at skulle have en stedmoder?"

"Ja, det er en kendsgerning. Alle er enige om, at hun og hendes fremtidige stedmoder ikke kom godt ud af det. Miss Irené har et meget hidsigt, selvrådigt sind, og mrs. Greenhow synes at have haft vanskelighed ved at bevare sin myndighed overfor hende. Hun ville have rejst bort i denne måned for at træffe forberedelser til sit bryllup; men den unge dames forsvinden har ganske naturligt kuldkastet denne plan."

"Ved De, om miss Golding har taget nogle penge med sig?"

"Ingen synes at vide noget bestemt. Mr. Golding synes ikke at have været karrig imod hende, og han forlangte intet regnskab. Undertiden havde hun rigeligt med penge i slutningen af måneden, og undertiden var de gået inden en uges forløb. Jeg er bange for, at De ikke vil få nogen videre oplysning om dette vigtige punkt."

"Hun havde naturligvis tilbedere?"

"Ja, til trods for sit hidsige sind synes hun at have været en elskværdig og vindende ung pige, der måske på grund af sin halvt australske og halvt italienske herkomst har forskruet

hovedet på alle de unge mænd i nabolaget. Men kun to synes at have vundet en vis ringe begunstigelse i hendes øjne – en vis lord Guilleroy, som ejer alle jorderne milevidt omkring Langford, og en ung fyr ved navn Gordon Cleve, eneste søn af en rig baronet, sir Gordon Cleve. Den unge pige synes at have koketteret omtrent lige meget med dem begge; men så lader hun pludselig af en eller anden grund Cleve forstå, at hans kur er hende ubehagelig, og giver samtidig lord Guilleroy iøjnefaldende opmuntring. Gordon Cleve sidder ikke roligt og finder sig i denne behandling. Han truer med at skyde først sin rival, så sig selv og endelig miss Golding. Han gør imidlertid intet af dette, men tager af sted på en rejse omkring jorden."

"Truer med at skyde hende, tager af sted på en rejse omkring jorden," gentog Loveday; "ved De, hvad dag han rejste fra Langford?"

"Ja, det var den nittende, dagen før miss Golding forsvandt. Men Ramsay har allerede sporet ham til Brindisi, fået at vide, at han tog med *Buckingham* til Alexandria, og har tænkt sig, at han muligvis har med sagen at gøre. Jeg vil derfor råde Dem til at søge i den retning efter et spor."

"Jeg venter mig intet fra den kant," sagde Loveday, idet hun rejste sig for at gå.

Hun var ikke i videre godt humør og lidt gnaven over at have fået med en sag at gøre, der næsten var blevet hende påtvunget under så ugunstige forhold.

Hendes sidste ord til Dyer vare omtrent de første, hun ytrede til inspektør Ramsay, da hun henad aften traf ham ved Langford Cross station. Ramsay var en høj, knoklet skotte med blondt hår og sindig i sin tale.

"Vi sætter vor lid til Dem og håber, at De ikke vil skuffe os," sagde han, idet han hilste.

Hans brug af flertallet fik Loveday til at vende sig mod en høj, smuk mand med et åbent, frimodigt ansigtsudtryk, som stod ved inspektørens side.

"Jeg er lord Guilleroy," sagde denne herre, idet han trådte frem. "Vil De tillade mig at køre Dem til Langford Hall? Min vogn venter udenfor."

"Tak, om et øjeblik," svarede Loveday, idet hun igen vendte sig til Ramsay og spurgte: "Ønsker De ellers at sige mig noget udover, hvad De allerede har meddelt mr. Dyer?"

"Nej," svarede inspektøren langsomt og eftertænksomt. "Jeg vil ikke gerne lede Deres tanker i nogen retning ved en udtalelse af mig." ("Det ville vist også være tidsspilde," tænkte Loveday.) "Det eneste, jeg vil tilføje, er noget, De selv vil kunne se, så snart De ankommer til Langford Hall, nemlig, at Golding har det meget dårligt og i virkeligheden er døden nær. Han har ikke fået en halv times søvn, siden datteren forlod hjemmet – en meget alvorlig ting for en mand i hans alder."

Loveday fik et godt indtryk af lord Guilleroy. Han syntes at være en meget forstandig og energisk mand, der var lidt tilbageholdende i sin optræden. Men skønt han ikke var åbenhjertig, var det let at forstå, at hans liv ville være forspildt, hvis eftersøgningen efter miss Golding viste sig frugtesløs.

Han ønskede ikke, sådan som inspektør Ramsay, at undgå at lede Lovedays tanker i en bestemt retning, ved at fremsætte sin egen en teori.

"Hvis jeg havde fundet et spor, skulle De øjeblikkelig få det at vide," sagde han, idet han gav sin hest af pisken og kørte rask

hen ad landevejen; "men jeg må tilstå, at jeg i øjeblikket står fuldstændig blank i den retning. Jeg har haft et dusin teorier, men jeg har måttet give slip på dem alle, én for én. Jeg har skiftevis mistænkt næsten alle, Cleve, hendes egen fader – Gud forlade mig det –, hendes vordende stedmoder, tjenestefolkene i huset, men omstændighederne synes mig at frifinde dem alle sammen. Det er til at blive fortumlet – ja rasende over! Og mest til at blive rasende over er det at sidde her ørkesløs, mens jeg ville rejse jorden rundt for at søge efter hende!"

Landet omkring Langford Hall var ligesom de fleste jagtdistrikter i Leicestershire så fladt, som om en vældig tromle var gået over det. Selve herresædet var en imponerende bygning i gotisk stil, bygget af utilhugne kampesten. Meget gråt og trist tog det sig ud i efterårslandskabet, da Loveday kørte ind gennem parkens port og fik det første glimt af det mellem de næsten bladløse elmetræer, som stod ved siden af kørevejen. Jævndøgnsstormene var begyndt tidligt dette år, og stærke regnskyl havde hjulpet dem med ødelæggelsesarbejdet. Græsplænen i parken lignede næsten en sump, og åen, der løb igennem den, var opsvulmet lige til bredderne. Himlen var blyfarvet med store skymasser; en sværm råger, som fløj lavt og skreg og baskede med deres sorte vinger, fuldstændiggjorde scenens uhygge.

"Et billede af forladthed," tænkte Loveday, "ligesom det, der må herske i et hus, hvor man intet aner om den eneste datters skæbne."

Idet hun steg af ved herresædets dør, kom en prægtig newfoundlandshund springende frem. Lord Guilleroy klappede den.

"Det var hendes hund," forklarede han. "Vi have forgæves prøvet på at sætte den på sin herskerindes spor – disse hunde har ikke samme sporsans som jagthunde."

Han gjorde undskyldning for, at han ikke gik ind i huset med Loveday.

"Det er ligesom i en gravhvælving – en katakombe; jeg kan ikke holde det ud," sagde han. "Nej, jeg vil selv køre hesten tilbage," sagde han til karlen, som stod og ventede. "Sig til mr. Golding, at han sikkert skal se mig i morgen tidlig."

Loveday blev vist ind i biblioteket, hvor mr. Golding modtog hende. Under de givne omstændigheder havde man ikke anset det for nødvendigt at skjule hendes navn eller stilling, og hun blev meldt simpelthen som miss Brooke fra Lynch Court.

Mr. Golding hilste hjerteligt på hende. Et eneste blik på ham overbeviste hende om, at inspektør Ramsay ikke havde overdrevet den dybt sørgende faders tilstand. Hans ansigt så gustent og blegt ud; hans hoved var foroverbøjet, og hans stemme lød overanstrengt og svag. Han syntes ude af stand til at tale om andet end det emne, der opfyldte hans tanker.

"Vi fæster vor lid til Dem, miss Brooke," sagde han; "De er vort sidste håb. Sig mig nu, at De ikke har opgivet håbet om at gøre ende på denne skrækkelige spænding enten på den ene eller den anden måde. En dag eller to til på denne måde vil lægge mig i graven!"

"Miss Brooke ønsker måske en kop te og lidt hvile oven på den lange rejse, før De begynder at tale?" sagde en dame, som i dette øjeblik kom ind og trådte hen foran hende. Loveday kunne kun slutte sig til, at det måtte være mrs. Greenhow, for mr.

Golding var alt for åndsfraværende til at tænke på en præsentation.

Mrs. Greenhow var en lille, klejn kvinde med dunagtigt hår og grønliggrå øjne, noget lignende en kats, og hendes stemme indgav tanken om en kat, der spinder.

"Af katteracen!" tænkte Loveday; "de skjulte kløer i fløjlspoten – en skarp modsætning til miss Goldings temperament, kan jeg tro."

Mr. Golding vendte tilbage til det emne, som lå ham på hjerte.

"De har uden tvivl fået et fotografi af min datter," sagde han; "men dette, tror jeg, ligner meget bedre." Her pegede han på et portræt, der hang over hans skrivebord. Det var af en smuk attenårig pige med store øjne og et yndigt udtryk omkring munden.

Mrs. Greenhow lagde sig igen imellem. "Jeg tror, hvis De ikke har noget imod, at jeg siger det," sagde hun, "at De ville vildlede miss Brooke lidt, hvis De lod hende tro, at dette ligner den kære René fuldstændigt. Hvor meget jeg end elsker den kære pige," henvendte hun til Loveday, "må jeg dog tilstå, at man sjældent eller aldrig så hende med et så yndigt ansigtsudtryk."

Mr. Golding rynkede panden og skiftede brat samtaleemne. "Sig mig, miss Brooke," sagde han, "hvad var Deres første indtryk, da De fik sagens omstændigheder at vide? Man har sagt mig, at Deres første indtryk næsten altid passer."

"Jeg er for øjeblikket ikke vis på, at jeg kender alle omstændighederne," svarede hun undvigende. "Der er et par spørgsmål, som jeg særlig gerne ville gøre, og De må undskylde, hvis disse måtte forekomme Dem at være sagen

uvedkommende. Først og fremmest ønsker jeg at vide, om Deres datter sagde farvel til mr. Gordon Cleve?"

"Det tror jeg ikke. En pludselig kulde opstod imellem dem, og den unge mand rejste bort uden så meget som at tage afsked med mig."

"Jeg frygter for, at der er sket et uopretteligt brud imellem Dem og familien Cleve på grund af den kære Renés mærkelige optræden overfor Gordon," sagde mrs. Greenhow indsmigrende.

"Der var ingen mærkelig optræden," sagde mr. Golding nu næsten vredt. "Min datter og Cleve var gode venner – intet mere, forsikrer jeg Dem – indtil René en dag så ham prygle en af sine hunde, og efter den tid ville hun ikke mere have noget med ham at gøre!"

"Maddalena fortalte inspektør Ramsay," sagde mrs. Greenhow stadig indsmigrende, "at om aftenen, før Gordon Cleve forlod Langford, modtog den kære René et brev fra ham –"

"Som hun kastede i ilden uåbnet," afbrød Golding hende.

"Hvem er Maddalena?" spurgte Loveday.

"Min datters pige. Jeg tog hende med hertil som barnepige fra Neapel for tolv år siden, og da René blev ældre, gik hun ganske naturligt over til at blive hendes kammerpige. Hun er en kær, tro skabning; hendes tante var barnepige for Renés moder."

"Kunne Maddalena få lov til at opvarte mig, så længe jeg er her i huset?" spurgte Loveday mrs. Greenhow.

"Ja, gerne, hvis De ønsker det. Jeg vil med det samme lade Dem vide, at hun ikke er i godt humør for øjeblikket og sandsynligvis vil være vranten og frastødende," svarede fruen.

"Maddalena plejer i almindelighed ikke at være nogen af delene," svarede mr. Golding undskyldende, "men lige nu er hun lidt forandret. Sagen er den, at tjenestefolkene er blevet ret strengt krydsforhørt af politiet om sager, som de absolut ikke kendte noget til, og Ramsay var så hård mod Lena, at hun følte sig fornærmet, blev vranten og vægrede sig ved at åbne sin mund."

"Hun må behandles varsomt. Jeg kan tænke, at hun var sønderknust, da miss Golding ikke vendte tilbage fra sin morgentur?"

Svaret på dette spørgsmål udeblev, fordi en pige kom ind med et telegram i hånden.

Mr. Golding åbnede det hurtigt, og med skælvende stemme læste han højt følgende:

> "En dame, på hvem beskrivelsen af Deres datter passer, blev set i går i Champs-Élysées, men forsvandt, før hun kunne tilbageholdes. Pas på de ankommende til Folkestone og Dover."

Telegrammet, der var dateret fra Paris, var fra monsieur Dulau af Paris' politi.

"Men Gud! er det muligt?" udbrød Golding, idet han trykkede hånden mod panden. "Jeg vil rejse til Dover – nej Paris, tror jeg, straks." Han rejste sig og så sig omkring med et forstyrret blik. Han kunne lige så godt have talt om at rejse til Månen eller Nordstjernen.

"Undskyld," sagde Loveday, "men inspektør Ramsay er den rigtige mand til at benytte dette telegram. Det burde sendes til ham straks."

Mr. Golding sank tilbage på stolen, skælvende fra hoved til fod.

"Jeg tror, De har ret," sagde han mat. "Jeg vil følge Deres råd."

Så vendte han sig til karlen, som stod og ventede på ordre, og bad ham tage den raskeste hest i stalden og straks ride med telegrammet til inspektøren.

"Og," tilføjede han, "rid på hjemvejen om til lord Guilleroy og fortæl ham nyheden." Han vendte sig til Loveday med en ængstelig mine. "Det er gode efterretninger – De betragter det som gode efterretninger, ikke sandt?" spurgte han ivrigt.

"Det – går vist ikke an at stole for meget på det, vel?" sagde mrs. Greenhow. "Der har været så megen falsk alarm – om jeg må bruge dette udtryk." – Dette var henvendt til Loveday – "Tre gange i forrige uge fik vi telegram fra forskellige dele af landet, at den kære René var blevet set snart her, snart der. Jeg må antage, at der er en hel del unge piger, der ligner hende."

"Klædedragten har uden tvivl noget at gøre med det," svarede Loveday; "den er ikke meget ejendommelig. Dog må vi håbe det bedste. Det er naturligvis meget muligt, at den unge dame i dette øjeblik er undervejs hjem med en fuldstændig forklaring af, hvad der synes os mærkeligt. Nu vil jeg, hvis De ikke har noget imod det, gå til mit værelse. Vil De være så god at give ordre til, at Maddalena kommer til mig så snart som muligt?"

Lovedays tanker havde travlt, da hun i sit værelse satte sig i en lænestol ved siden af kaminen. Den sag, som hun så meget imod sin vilje havde skænket sin opmærksomhed, begyndte at frembyde interessante forviklinger. Hun lod personerne i det lille skuespil, som hun håbede ikke skulle blive til et drama, passere revue. Den sønderknuste fader, stedmoderen *in spe*

med det katteagtige væsen, den trofaste pige, den rå tilbeder og den ærlige og udholdende ditto måtte alle passere forbi hendes indre øje.

"Den mand vil man kunne stole på i en snæver vending," sagde hun til sig selv, idet hun lod sine tanker dvæle lidt længere ved lord Guilleroy. "Han har, tror jeg, et godt hoved på sine skuldre og –"

Her blev hun afbrudt i sin grublen ved en let banken, og på hendes "Kom ind" blev døren åbnet, og pigen Lena trådte ind.

Det var en høj, mørk kvinde på omkring de tredive og klædt i en net, sort ulden kjole. Tolv års ophold i et engelsk hus havde udslettet de fleste ydre tegn på hendes nationalitet; en gulddaggert, der holdt en svær hårfletning på dens plads, og en romersk caméring på den højre hånds lange finger var omtrent de eneste ting, der tydede på hendes sydlandske herkomst. Måske havde hun sædvanligvis et livligt, smilende ansigtsudtryk, men i øjeblikket var ansigtet præget af et mørkt udtryk, der sagde lige så tydeligt som ord: "Jeg er her meget imod min vilje og agter kun højst modstræbende at udføre mine pligter."

Loveday følte, at hun måtte tage fat på hende straks.

"De er miss Goldings pige, kan jeg tænke?"

"Ja, madame," svarede hun mut.

"Godt. Vil De være så god at pakke den rejsekuffert ud og åbne min toiletæske. Jeg er glad ved, at De skal opvarte mig, mens jeg er her. Jeg tænker ikke, at De nogen sinde før har opvartet politiet."

"Aldrig, madame," lød svaret, endnu mere mut end før.

"Ah! De vil gøre ny erfaringer og, det håber jeg, gavnlige tillige. Sig mig, sparer De penge sammen, til De skal giftes?"

Lena, som lå på knæ og var ved at åbne rejsekufferten, studsede.

"Hvorledes ved madame det?" spurgte hun.

Loveday pegede på ringen og svarede: "Jeg gættede det kun. Men hør nu, Lena, jeg vil give Dem et tilbud. Jeg vil give Dem halvtreds pund – halvtreds, husker De, i engelsk guld – hvis De vil skaffe mig en oplysning, som jeg behøver til forfølgelse af min opgave."

Lena så vedvarende mut ud.

"Jeg er tyende her i huset," svarede hun, idet hun bøjede sig dybere ned over kufferten; "og jeg vil ikke sælge dets hemmeligheder for engelsk guld."

"Men det er ikke hemmeligheder i Deres herres hus, jeg ønsker at købe af Dem; jeg ønsker kun en bestemt oplysning, som jeg let kunne have skaffet mig selv, hvis jeg var kommet lidt tidligere hertil. Og den oplysning, jeg ønsker, er ikke om nogen inde i huset, men om en mand uden for det – mr. Gordon Cleve."

Det gnavne udtryk i Lenas ansigt gav plads for et udtryk af usigelig glæde.

"Mr. Gordon Cleve!" gentog hun. "Ja, for halvtreds pund vil jeg påtage mig at skaffe en hel del oplysninger om ham; jeg kender nogle af folkene i sir Gordons hus. Jeg kender også moderen til den kammertjener, som er taget med ham på rejsen jorden rundt."

"Godt. Det er altså en overenskomst. Sig mig nu oprigtigt, Lena, kan De godt lide mr. Cleve?"

"Jeg! Nej. Gud forbyde det, madame! Jeg har aldrig kunnet lide ham; jeg plejede at sige til frøken René, når jeg bragte hende hans blomster og breve: 'Giv Dem ikke af med ham; han har et slet hjerte.'"

"Ja ja, jeg læste det alt sammen i Deres ansigt, da jeg nævnede hans navn. Hvad jeg først og fremmest ønsker, De skal gøre for mig, er at finde ud af, hvorledes denne unge mand tilbragte den sidste dag, han var i Langford. Jeg ønsker, at De skal skaffe mig oplysninger om hans handlinger – så nøjagtige oplysninger som muligt – den 18. i denne måned."

"Jeg skal gøre mit bedste, madame."

"Meget vel. Så er der noget andet. Ville De blive meget overrasket, hvis jeg sagde Dem, at den unge mand ikke sejlede med *Buckingham* fra Brindisi, som man almindeligt tror?"

"Madame! Inspektør Ramsay sagde, at han havde fået at vide aldeles sikkert, at mr. Cleve gik ombord på *Buckingham* i Brindisi!"

"Ja, men at gå ombord er én ting, at sejle bort en anden! Hør nu nøje efter, Lena, hvad jeg vil sige Dem. Jeg venter hver dag at få en meget vigtig oplysning om denne herres bevægelser, og jeg vil behøve en eller anden til med et minuts varsel at rejse til Paris eller måske til Firenze eller Napoli for at få denne oplysning bekræftet; ville De gøre dette for mig? Naturligvis vil jeg forsyne Dem med penge og fuldstændige instrukser for rejsen."

En glædesrødme bredte sig over Lenas ansigt.

"Ja, madame," svarede hun; "hvis De kan få min herres tilladelse til det."

"Den skal jeg nok skaffe Dem." Hun grundede et øjeblik, så tilføjede hun, idet hun nøje betragtede Lenas ansigt, mens hun talte: "Jeg formoder, at miss Golding lignede sin moder af udseende – jeg kan ikke se nogen lighed mellem hendes portræt og faderen?"

Lenas muthed var nu helt forsvundet, og da hun først var kommet til at tale om sit plejebarn, var hun atter den varmhjertede italienerinde. Hun blev tungerap i sin beskrivelse af den kære miss René, hendes skønhed og hendes indtagende væsen, som hun udelukkende tilskrev det italienske blod, der flød i hendes årer, og hun fortalte anekdote efter anekdote om den lykkelige tid, da de boede mellem hendes fødelands bjerge og søer.

Det blev efterhånden mørkt i værelset, mens hun fortalte.

"Tænd lysene nu," sagde Loveday, idet hun rejste sig fra sin plads ved kaminen, "rul gardinerne ned og luk for det triste efterårsvejr; det får mig til at gyse."

Det kunne det også nok. De sorte skyer havde gjort alvor af deres trussel, idet den stærke regn piskede mod ruderne. Et højt figentræ lige udenfor vinduet klagede og sukkede som svar til vinden, der kom susende omkring hjørnet, og mellem de svajende og næsten bladløse elmetræer kunne Loveday se et glimt af det bugtede vandløb, der nu var opsvulmet lige til randen og truede med at gå over sine bredder.

Måltidet denne aften passede til det mørke, der rugede over huset inde og ude; skønt telegrammet fra Paris syntes at have bragt en stråle af håb, var mr. Golding øjensynligt bange for at fæste nogen lid til det.

"Som mrs. Greenhow siger, vi har haft mange skuffelser," sagde han sørgmodigt, idet han tog plads ved bordet. "Ramsay har straks sat sig i forbindelse med politiet i Boulogne og Calais såvel som i Dover og Folkestone. Vi kan kun bede til, at der må komme noget ud af det!"

"Og den kære lord Guilleroy," istemmede mrs. Greenhow med sin tynde, spindende stemme, "er straks rejst til Paris. Den unge herre er så umådelig energisk og tror, han kan gøre politiets arbejde bedre end det selv."

"Det er næppe den rigtige måde at opfatte sagen på, Clare," afbrød mr. Golding hende lidt stødt; "han arbejder sammen med politifolkene og anser det for ønskeligt, at der er en, der repræsenterer mig i Paris for nødstilfældes skyld; han ønsker også at spørge mr. Dulau om, hvorledes det gik til, at min datter så pludseligt dukkede op og forsvandt igen i Paris' gader. – Guilleroy," henvendte han til Loveday, "er min datter inderligt hengiven, og ... Hvad, Dryad, hvad er der i vejen, gamle dreng? Læg sig, læg sig! Hyl ikke på denne ynkelige måde!"

Disse ord henvendte han til hunden, som indtil dette øjeblik havde ligget og strakt sine lemmer på tæppet foran kaminen, men nu pludselig var sprunget op, havde spidset øren og udstødt en lang knurren, der endte i et langtrukkent hyl.

"Måske den lugter en ræv," sagde mrs. Greenhow, idet hun slog efter hunden med sit lommetørklæde. Men Dryad blev ikke så let rolig. Med snuden mod gulvet snusede den uroligt omkring de svære gardiner, som halvt dækkede værelsets høje franske vinduer.

"Noget har åbenbart foruroliget den. Hvorfor ikke lade den gå ud i haven?" sagde Loveday, og med et "Puds, Dryad, gå og

find det!" åbnede mrs. Greenhow vinduet og lod hunden gå ud i mørket.

Måltidet varede kun kort den aften. Det var let at se, at mr. Golding kun ved en viljesanspændelse kunne blive siddende på sin plads ved bordet og gøre sig anstrengelser for i det mindste at lade, som om han spiste.

Da måltidet var til ende, bad Loveday om at få et sted anvist til at sidde og skrive nogle breve, og blev af mr. Golding vist ind i biblioteket.

"De vil finde alt, hvad De behøver, her, tænker jeg," sagde han med et suk, idet han anbragte en stol til hende ved en dameskrivepult. "Denne var Renés yndlingskrog, og her er de sidste blomster, hun plukkede – visne, alle visne; men jeg vil ikke have dem rørt!" Han brød pludselig af, satte vasen med visne asters ned og gik ud af værelset, idet han overlod til Loveday at bruge Renés pen, blæk, papir og klatpapir.

Loveday var snart optaget af sine forretningsbreve. Tiden fløj hurtigt, og først da klokken slog ti, kom hun til at tænke på, at det måske kunne være passende sengetid.

Samtidig med urets slag nåede en anden lyd hendes øre – det var en hunds tuden og kradsen på et af vinduerne. Disse kunne ligesom spisestuens åbnes ud til en ydre veranda. Der var imidlertid skodder for dem, og Loveday måtte ringe på en tjener for at få dem op.

Så snart vinduet var åbent, styrtede Dryad ind i værelset, oversmurt med mudder og drivvåd.

"Den må have været i åen," sagde tjeneren, idet han søgte at gribe hunden og føre den ud af værelset.

"Stop et øjeblik!" sagde Loveday; hun havde nemlig set nogle trævler hænge mellem hundens tænder. Hun bukkede sig ned over den, klappede og kærtegnede den og søgte at tage trævlerne ud, som ved nærmere betragtning viste sig at være nogle stumper af mørkeblåt sars.

"Er De snart færdig med Deres brevskriveri, miss Brooke?" spurgte mr. Golding, som i dette øjeblik trådte ind i værelset.

Til svar holdt Loveday trævlerne af blåt sars op. Hans ansigt blev askegråt. Han behøvede ingen forklaring; disse trævler og den drivvåde hund gav ham forklaring nok.

"Min Gud!" råbte han, "hvorfor fulgte jeg ikke hunden ud! Der må straks anstilles eftersøgning. Skaf folk, lygter, reb, en stige, og hunden kan også være til nytte."

"Find, Dryad, find!" råbte han til hunden, og uden hat og med tynde sko på styrtede han ud i mørket med Dryad i hælene på sig.

På mindre end tyve minutter havde hele det mandlige tyende fulgt ham med lygter, reb og en stige, der var lang nok til at nå over åen. Stormen havde lagt sig, regnen var hørt op, og en vandklar halvmåne kæmpede sig igennem de tynde, drivende skyer. Loveday og mrs. Greenhow stod under verandaen og så på, at mændene forsvandt i retning af åen, med Dryad i spidsen. Nu og da lød råb til dem i den natlige stilhed: "Denne vej! Nej, her!" tillige med Dryads heftige gøen og det fjerne glimt af blændlygten. En halv time senere kom en af mændene løbende tilbage til herresædet med et højtideligt, blegt ansigt og fortalte en sørgelig historie. Han skulle hente noget, der kunne tjene til båre, sagde han i en dæmpet tone – skærmen i salen

kunne vist bruges – og så ville han vide, hvilket værelse "det" skulle bringes ind i?

Den følgende aften modtog mr. Dyer en skrivelse fra miss Brooke. Den lød således:

"Langford Hall, den ...

> Dette er et supplement til mit telegram for en time siden, hvori jeg meddelte Dem, at miss Goldings lig var blevet fundet i en stor år, der løber gennem hendes faders ejendom. Mr. Golding har selv identificeret liget og er nu fuldstændig faldet sammen. For øjeblikket synes det temmelig tvivlsom, om han vil være i stand til at møde som vidne ved ligsynet, som skal afholdes i morgen. Miss Golding synes at være klædt, som hun var, dengang hun forlod hjemmet, med undtagelse af at ringen på den venstre hånds langefinger var forsvundet, og hun stedet har en almindelig bryllupsring. Dette er ganske sikkert en mærkelig omstændighed, som giver mig mange ting at tænke på. Jeg skriver i alt hast, og kan kun give Dem de vigtigste punkter af dette mærkelige tilfælde. Pigen Lena, en tilbageholdende, behersket kvinde, hengav sig til den mest overvældende sorg, da den unge dames lig blev bragt ind og lagt på hendes egen seng. Hun ville trods sin sorg absolut udføre den sidste sørgelige pligt for den afdøde, og det glæder mig at kunne sige, at hun nu er roligere og i stand til at tale lidt med mig. Jeg holder hende stadig om mig, da jeg netop nu gerne vil holde øje med hende. Jeg har

> pr. telegram anmodet lord Guilleroy om, til trods for den sørgelige nyhed, der naturligvis snart vil nå ham, at være så god at forblive i Paris og vente på instrukser fra mig, som måske må efterkommes med minutters varsel. Jeg håber snart at kunne sende yderligere efterretninger."

Dyer lagde brevet til side med et misfornøjet udtryk.

"Nå," sagde han til sig selv, "jeg formoder, hun venter, at jeg skal være i stand til at læse mellem linjerne, men jeg vil være fordømt, om jeg kan forstå et ord af det hele. Hun synes at træffe lidt langt fra pletten nu, jeg må vist helst give hende et vink." Så nedskrev han hurtigt følgende linjer:

> "Jeg håber, at De nu vil arbejde på at opdage miss Goldings bevægelser, mens hun har været borte. Det synes mig, at dette bedre kunne gøres i Paris end på Langford Hall. Bryllupsringen tyder på, at hun har ladet sig vie et eller andet sted, og da hun er set i Paris for et par dage siden, er der nogen rimelighed for, at vielsen er foregået der. Politiet i Paris må kunne give Dem et Ja eller Nej i denne sag i løbet af fireogtyve timer. Hvad pigen Lena angår, så tror jeg, De lægger for megen vægt på hendes mulige kendskab til sin herskerindes bevægelser.
>
> Hvis hun var blevet forpligtet til hemmeligholdelse ved løfte om belønning, ville hun, da et sådant løfte nu er uden betydning, ikke tage i betænkning at åbenbare alt, hvad hun ved om sagen – hun kan ikke vinde noget ved at bevare den dødes hemmeligheder."

Dette brev krydsedes af et telegram fra Loveday af følgende indhold:

> "Ligsyn forbi. Ligsynsmandens kendelse: 'Fundet druknet, men om hvorledes afdøde kom i vandet, foreligger intet.' Begravelsen finder sted i morgen; mr. Golding syg af hjernebetændelse."

Den følgende dag modtog Dyer et nyt brev fra Loveday. Det lød således:

> "Begravelsen er forbi; mr. Golding har det meget dårligt. Jeg har sendt Lena til Paris med den besked, at jeg har brug for hende til at følge et spor, som står i forbindelse med Gordon Cleve, og jeg har lovet hende en belønning, hvis størrelse retter sig efter den måde, hun udfører mine ordrer på. Jeg har også skrevet til lord Guilleroy om den art af hjælp, jeg ønsker af ham. Hvis han er den mand, jeg anser ham for at være, vil han være nyttigere end hele Paris' politi tilsammen. Jeg skal besvare Deres brev udførligere om et par dage. Nabolaget er endnu meget eksalteret, og alle slags vilde rygter flyver omkring. Ramsay og Dulau har fulgt sporet af en dame, klædt i mørkeblåt sars og svarende i andre henseender til beskrivelsen af miss Golding, fra *Gare du Midi* i Paris til hendes ankomst til Langford Cross, hvorfra den stakkels pige må have spadseret i et øsende regnvejr til herresædet. Jeg indser imidlertid ikke, at denne oplysning kan hjælpe os et skridt fremad til løsningen af gåden ved den unge piges forsvinden. Ramsay er lidt tilbøjelig til at kritisere,

hvad han kalder min 'skødesløse behandling' af sagen. Mrs. Greenhow, der er en overordentlig indskrænket, men på samme tid meget hårdhjertet dame, synes tilbøjelig til at støtte ham i dette, og har mere end én gang ladet en antydning falde om, at mit ophold i huset var unødvendigt forlænget. Da der praktisk set heller ikke er nogen nødvendighed for, at jeg forbliver på herresædet, har jeg sagt hende, at jeg i dag vil opslå mit kvarter i Roebuck kro (for høfligheds skyld: hotel) i Langford Cross. Jeg tror, at hun er umådelig glad ved, hvad hun anser for sagens slutning. Den myndige, men dog indtagende unge dame førte åbenbart et temmelig strengt regimente såvel over hende som over den øvrige husstand, og jeg er vis på, at den lille kvinde, hvis hun havde turdet, ville have fejret begravelsesdagen som en almindelig glædesfest. Nå, jeg nærer ikke megen godhed for hende, og jeg er ved at berede hendes ikke alt for følsomme nerver et slag, som hun kun lidet aner. Min største bekymring for øjeblikket er mr. Golding, som endnu er fra forstanden. Jeg har anmodet lægerne om at sende mig to bulletiner daglig om hans tilstand, som jeg frygter for er meget foruroligende."

Om dette sidste kunne der kun være liden tvivl. Lægens erklæring den dag, da Loveday rejste fra Langford Hall til Roebuck, var "absolut intet håb". Bulletinen, der bragtes hende den følgende morgen, lød på "tilstanden uforandret". Den tredje dag hed den "ringe fremgang". Så fulgte de kærkomme bulletiner "stadig fremgang" og "uden for fare", og "helbredelsen skrider godt fremad".

"Det er mr. Goldings sygdom, som har holdt mig så længe her," sagde Loveday til inspektør Ramsay ligesom til undskyldning for sin stadige nærværelse. "Jeg tror imidlertid, at jeg kan se mit snit til at komme bort nu. Til Paris? Bevar mig vel, nej. Jeg har telegraferet til mr. Dyer, at han kan vente mig tilbage i overmorgen. Jeg agter at rejse med nattoget i morgen; hvis De vil komme til mig her eller træffe mig på Langford Cross station, skal jeg aflægge fuldstændig rapport over alt, hvad jeg har udrettet, siden jeg tog sagen i min hånd. Nu vil jeg tage tilbage til herresædet for at få at vide, hvilken tid i morgen der er den mest passende til at sige farvel til mr. Golding."

Mere end dette kunne Ramsay ikke få ud af miss Brooke. Hans lydelige kritik af, hvad han kaldte "skødesløs behandling af sagen" havde gjort hende ivrig, og hun havde besluttet, at Ramsay og hans kollegaer skulle lære, at Lynch Court havde en særlig måde at behandle sagerne på, der nok kunne hamle op med de bedste.

Undervejs til herresædet lagde Loveday vejen om ad postkontoret og fik der et brev med Londons poststempel. Dette åbnede og læste hun straks og afsendte så et telegrafisk svar, som var gådefuldt for landsby-postmesteren; for da Loveday havde stillet nogle spørgsmål om hans kendskab til kontinentets sprog, valgte hun tysk. Adressen: "Til lord Guilleroy på Charing Cross Hotel" var imidlertid let nok at forstå.

På herresædet fandt Loveday mrs. Greenhow i en meget livlig sindsstemning. Mr. Golding, fortalte hun meget glad, ville komme ned lidt den næste dag, og hun var ved at gøre alt, hvad der stod i hendes magt for at fjerne alt, hvad der kunne vække

smertelige erindringer. "Jeg har flyttet den kære Renés harpe ind i et pulterkammer og taget hendes portræt ned fra væggen i biblioteket," sagde hun med sin sædvanlige spindende stemme; "og hendes skrivebord skal flyttes ind i mit eget værelse. Stakkels, kære René! Hvis hun bare kunne have lært at styre sit hidsige sind, ville hun vist have fået en lykkeligere skæbne, men hvorledes det er gået hende, vil vi nu vist aldrig få at vide."

Lovedays eneste svar på dette var et ønske om at høre lægens mening om Goldings tilstand. Mrs. Greenhow førte lommetørklædet op til øjnene, idet hun svarede, at dr. Godwins mening var, at han havde det langt bedre, hvad legemlige kræfter angik, men at hans sindstilstand var meget foruroligende. Hans hjerne syntes at være delvis lammet, hvilket måske kunne tyde på blødhed af vævene.

Loveday udtalte ønsket om at se dr. Godwin, for at aftale sit afskedsbesøg hos Golding den næste dag med ham, når han så til patienten. Hun ville nemlig gerne have noget at vide af ham, før hun gik ind til den syge.

Dette havde mrs. Greenhow intet at indvende imod. "Kvindelige detektiver er et folkefærd for sig," sagde hun til sig selv, "og har en underlig måde at udrette tingene på; men Gud ske lov, at jeg snart kan blive denne kvit!"

Det urolige efterårsvejr var nu blevet afløst af en kort eftersommer, og den dag, da Loveday aflagde sin sidste visit i Langford, så herresædet og dets omgivelser ganske anderledes livlige ud end den dag, da hun ankom dertil. Åen var vendt tilbage til sit naturlige leje og skinnede som smeltet sølv i det klare solskin, der legede skjul mellem elmenes mørke grene. Selv de gamle råger syntes at have en gladere tone i deres "kaa,

kaa", idet de kredsede omkring det gamle hus, og da Dryad kom springende frem for at hilse på hende, forekom det hende, at der var mindre sørgelig klang i dens gøen.

"Den hund er en ren plage – den blevet skrækkelig forkælet. Jeg kommer til lade den lænke," sagde mrs. Greenhow, idet hun gik foran ind i værelset, hvor dr. Godwin sad og ventede på Loveday. Hun præsenterede dem for hinanden. "Skal jeg blive, eller ønsker De at tale sammen alene?" spurgte hun.

Da Loveday bestemt svarede "alene," havde den lille kvinde intet andet at gøre end at trække sig tilbage, atter undrende sig over politiets griller.

En halv time senere førte lægen, en intelligent udseende, væver lille mand, hende ind i biblioteket, hvor mr. Golding sad.

Loveday blev stærkt rystet ved den forandring, der under de få dages sygdom var foregået med ham. Hans stol var trukket tæt hen til vinduet, og sollyset fremhævede skarpt hans sammenfaldne skikkelse og blege ansigt, der nu havde et ældet udtryk. Hans øjne var lukkede, hans hoved faldt dybt ned på brystet, og han løftede det ikke, da døren blev åbnet.

"De behøver ikke at blive," sagde dr. Godwin til sygeplejersken, der rejste sig, idet de trådte ind, og Loveday og lægen blev ladt alene sammen med patienten.

Loveday nærmede sig stille. "Jeg tager tilbage til byen i aften og er kommet for at sige farvel," sagde hun, idet hun rakte hånden frem.

Mr. Golding åbnede øjnene og stirrede forvirret på den fremrakte hånd. "For at sige farvel!" gentog han i en drømmende, åndsfraværende tone.

"Jeg er miss Brooke," forklarede Loveday. "Jeg er kommet hertil fra London for at undersøge de mærkelige omstændigheder ved Deres datters forsvinden."

"Min datters forsvinden!" Han løftede hovedet og begyndte at skælve.

Lægen lagde sin hånd på patientens puls.

"Jeg har måttet lede mine undersøgelser under lidt ugunstige forhold," fortsatte Loveday roligt, "og i nogen tid med kun ringe resultat. For nogle dage siden modtog jeg imidlertid en vigtig efterretning fra lord Guilleroy, og i dag har jeg talt med ham. Hans vogn har nemlig bragt mig til Deres hus i eftermiddag."

"Lord Guilleroy!" gentog Golding langsomt. Hans stemme havde nu en mere naturlig klang; erindringen, omend med smerte, syntes at vende tilbage.

"Ja. Han sagde, at han ville spadsere omkring i parken, indtil jeg havde forberedt Dem på hans besøg. Ah! der kommer han allerede."

I det samme trak hun gardinet, der halvt skjulte vinduet, til side.

Fra dette vindue var der en god udsigt over kørevejen, som førte fra portnerboligen til hovedbygningen. Ad denne vej kom i dette øjeblik to personer langsomt spadserende; den ene af disse var utvivlsomt lord Guilleroy, den anden var en høj, yndefuld ung pige, klædt i sørgedragt.

Mr. Goldings øjne fulgte i begyndelsen Lovedays med en tom, udtryksløs stirren. Så forandredes lidt efter lidt denne stirren til et intelligent genkendelsesblik. Hans ansigt blev først askegråt, så gik der en rødme over det.

"Lord Guilleroy, ja," sagde han, gispende efter vejret. "Men – men hvem er det, der spadserer med ham? Sig mig det hurtigt, for Guds skyld, sig mig det!"

Han prøvede på at rejse sig, men kræfterne svigtede ham. Lægen gav ham et styrkende middel.

"Drik dette," sagde han. "Sig ham det kun nu," hviskede han til Loveday.

"Denne unge dame," fortsatte hun roligt, "er Deres datter René. Hun kørte med mig og lord Guilleroy fra Langford Cross. Skal jeg bede hende om at komme ind og se til Dem? Hun venter kun på dr. Godwins tilladelse."

Dr. Godwin fik imidlertid ikke tid til at tilstå eller afslå denne tilladelse. René – en yndigere og mere alvorligt udseende René end den, der så pludseligt havde forladt hjem og fader – stod nu udenfor på verandaen og havde hørt Lovedays sidste ord.

Hun fo'r heftigt forbi hende og ind i værelset.

"Fader, fader!" sagde hun, idet hun knælede ved siden af hans stol, "jeg er endelig kommet tilbage. Er du glad ved at se mig igen?"

"Jeg er vis på, at det alt sammen ser noget mystisk ud for Dem," sagde Loveday til inspektør Ramsay, da de spadserede sammen på perronen ved Langford Cross Station og ventede på toget til London; "men jeg vil sige Dem, at det hele er meget let forklarligt. Hvem var det da, som blev jordet for omtrent en uge siden, vil De spørge? Det var Goldings hustru Irené, datter af grev Mascagni i Alguida i Syditalien, og som enhver anså for død. Det er hendes historie, der gemmer nøglen til det hele fra først til sidst. Jeg vil begynde ved begyndelsen og fortælle Dem

hendes historie, således som den blev mig fortalt. Når jeg skal være ganske oprigtig, vil jeg sige Dem, at jeg havde betroet Dem hele sagens gang, hvis De ikke havde fornærmet mig ved at kritisere min arbejdsmetode."

"Jeg tror det, og det gør mig ondt," indskød inspektør Ramsay i en undskyldende tone.

"Åh, bryd Dem kun ikke om det. Lad mig se, hvor kom jeg til? Jeg må gå omtrent tyve år tilbage i mr. Goldings livshistorie for at gøre Dem sagen klar. Det materiale, som jeg fik af mr. Dyer, og som jeg antager, De leverede ham, til Goldings ungdomsliv var så magert, at jeg straks ved min ankomst til herresædet gav mig til at arbejde på at udfylde det; dette opnåede jeg ved en passiar med Lena, miss Goldings pige. Af hende fik jeg at vide, at Irené var en typisk italienerinde af den halvdannede, lidenskabelige, men skønne race, og at Goldings ægteskabsliv havde været alt andet end lykkeligt. Irené var moderløs og var som barn blevet så forkælet af sin gamle barnepige, Lenas tante, at hun slet ikke kunne tåle modstand mod sine luner og ønsker. Hun var også en stor kokette; tilbedere var hende en absolut nødvendighed. Irettesættelser af mr. Golding var unyttige; Irené mødte dem med anmodninger til faderen om beskyttelse mod, hvad hun anså for sin mands brutalitet. Som følge heraf opstod der heftige rivninger mellem greven og Golding, og da denne erklærede det som sin agt at hæve sit hjem i Italien og købe en ejendom i England, forlod Irené, ledsaget af sin pige Antonia, sin mand og sin lille datter og flyttede tilbage til sin fader, idet hun svor på, at intet skulle formå hende til at forlade sit kære Italien. På dette kritiske tidspunkt blev Golding pludselig nødsaget til at foretage en rejse til Australien for at

ordne nogle indviklede forretningssager. Han tog med sig på denne rejse sin lille pige René og dennes amme, nu hendes kammerpige Lena. Besøget i Australien varede i alt omtrent et halvt år. I dette tidsrum var der slet ingen forbindelse mellem ham og hans hustru eller hendes fader. Han besluttede imidlertid at gøre endnu et forsøg på at bevæge Irené til at vende tilbage til sit hjem og sine pligter, og i den hensigt lagde han på rejsen til Europa vejen om ad Italien, og skrev fra Napoli til sin hustru om at beramme en mødedag. Som svar på dette brev modtog han et besøg af Antonia, som tilsyneladende meget bedrøvet fortalte ham, at Irené havde fået feber, var død under hans fraværelse og nu lå begravet i familie-mausoleet i Alguida. Mr. Goldings sorg ved efterretningen mildnedes uden tvivl ved erindringen om det ulykkelige ægteskabsliv, han havde levet. Han gjorde intet forsøg på at sætte sig i forbindelse med grev Mascagni, men rejste straks til England og tog ophold i Langford Hall. Alt dette med undtagelse af Irenés faders og hans godsers navn fik jeg at vide af Lena, som – i forbigående sagt – lagde stor vægt på den store lighed, der eksisterede mellem miss Golding og hendes moder. Hun var, som hun udtrykte sig, 'moderens nøjagtige kontrafej i samme alder'."

"Det er mig en gåde, hvorledes De kunne få noget ud af denne Lena," sagde Ramsay. "Hun bevarede hårdnakket tavsheden over for mig."

"De må undskylde mig, men jeg siger Dem, at hun var blevet meget uklogt behandlet. Under de givne forhold kunne det aldrig falde mig ind at stille hende et eneste direkte spørgsmål, skønt jeg ligesom De følte mig overbevist om, at hun sandsynligvis var den eneste, som hendes unge herskerinde

havde betroet sig til. Jeg var fuldstændig sikker på, at vi, hvis vi under et eller andet påskud kunne få hende sendt ud af huset, ved nøje at følge hendes bevægelser før eller siden ville komme på sporet af miss Golding. For at opnå dette mål lod jeg, som om jeg havde mistanke til Gordon Cleeve og lovede hende belønninger, hvis hun ville bringe mig oplysninger om, hvad han foretog sig. Dette var kun for at få anledning til at sende hende til Italien. Det havde også den højst velkomne virkning at berolige hendes sind og overbevise hende om min tro på hendes uskyldighed. Da han således efterhånden var blevet tillidsfuld, var hun ikke længere mut, men til en vis grad meddelsom."

"Tilgiv mig, at jeg afbryder Dem, men vil De ikke være så god at sige mig, hvad der fra først af vakte Deres tvivl med hensyn til den persons identitet, der fandtes druknet?"

"Lenas opførsel, da liget blev bragt ind i huset. Jeg må dog sige Dem, at jeg allerede havde fattet mistanke om, at mrs. Golding endnu levede, fordi jeg, mens jeg sad og skrev ved miss Goldings skrivepult, fandt ordene *Mia Madre* kradset hist og her på klatpapiret. Hvad kan, sagde jeg til mig selv, efter så mange års forløb have vendt hendes tanker til moderen og barndomshjemmet i Italien? Bryllupsringen på hendes finger, Lenas udsagn om miss Goldings store lighed med moderen, og Goldings udbrud, da han havde identificeret liget, om at hans datter var kommet til at se ti år ældre ud, forstærkede min mistanke. Men det var dog Lenas opførsel, som gjorde den til absolut sikkerhed. Jeg iagttog hende nøje, efter at liget var blevet bragt ind i huset. I begyndelsen var hendes sorg heftig og inderlig, og under denne henkastede hun på italiensk de mærkelige ord, at en kvindes hjerte burde briste for en kæreste,

ikke for en moder. Så gik også hun ind i værelset, hvor liget lå – gik grædende derind, men kom ud igen med tørre øjne og gav sig roligt til at udføre de sidste pligter for den afdøde."

"Ah; der ser man. Men gå kun videre."

"Det var på begravelsesdagen, hvis De husker det, at jeg sendte Lena til Paris. Jeg havde i forvejen skrevet til lord Guilleroy og antydet min mistanke, idet jeg bad ham endelig forblive i Paris og nøje følge de instrukser, som jeg måtte sende ham. Da jeg sendte Lena afsted, skrev jeg igen til ham om den tid, hvor hun ville ankomme, og bad ham holde øje med hendes bevægelser skridt for skridt. Uden at hun havde nogen anelse om det, tog lord Guilleroy med samme tog. Napoli var den eneste by, hun havde omtalt til mig, mens hun talte om sit liv i Italien, men jeg følte mig vis på, efter nogle lejlighedsvist henkastede bemærkninger, at Irené Mascagnis såvel som hendes elskers oprindelige hjem ikke var langt fra denne by. Det lå nær at formode, at hun, hvis jeg lod hende vente der på videre ordrer, ville benytte lejligheden til at aflægge sine slægtninge og venner et besøg, ligesom også sin unge herskerinde, hvis hun, som jeg tænkte mig, var der på egnen. Udfaldet viste, at min formodning var rigtig."

"Og traf lord Guilleroy, ved således at følge hende skridt for skridt, hende og miss Golding sammen?"

"Ja. Jeg mener, at lord Guilleroy fortjener megen ros for den måde, han løste sin del af den noget indviklede opgave på. Ingen professionel opdager kunne have gjort det bedre. Han sporede Lena hjem til Alguida, en lille landsby nogle mil fra Neapel, og traf hende i samtale med miss Golding, der stod ved porten til sin bedstefaders slot, klædt i sin moders

neapolitanske dragt. Miss Golding blev inderlig glad ved så at sige at blive attraperet af en af sin faders engelske venner, for hun var ked af den stilling, hun befandt sig i. Hendes moder var død; hendes bedstefader, en mand af et hidsigt temperament, nægtede hende at forlade slottet, da han sagde, at han på sine gamle dage behøvede en slægtning til at pleje sig. Også nærede hun ganske naturligt en vis frygt for, at hendes fader ikke ville tilgive hende hendes flugt. Intet kunne være hende mere bekvemt end lord Guilleroys ankomst. Miss Golding skænkede ham sin fulde tillid, og fra dette punkt er historien ikke længere min, men lord Guilleroys, således som miss Golding fortalte ham den."

"Dette var med andre ord den anden halvdel af historien, som blev Dem fortalt af Lena?"

"Ja; den begynder på det tidspunkt for tolv år siden, da mrs. Golding af mand og datter ansås for død. Men i stedet for det havde hun efter en måneds ophold i faderens hus sluttet sig til et omrejsende skuespillerselskab, der dengang passerede gennem Alguida. Hendes store skønhed sikrede hende optagelse i selskabet, og i det nye liv fandt hendes forfængelighed og medfødte lyst til koketteri rigelig tilfredsstillelse. Den trofaste, gamle pige havde fulgt hende på hendes nye bane; skuespillerselskabet opholdt sig netop i Napoli, da mr. Golding ankom dertil, og de to kvinder, som ikke følte lyst til det ensformige engelske familieliv, havde opspundet de to løgne for at beholde friheden. Det er mest sandsynligt, at grev Mascagni på dette tidspunkt intet som helst kendte til datterens bevægelser. Det er muligt, at han efter

nogen tids forløb har anset hende for død, for der gik elleve år hen, uden at han hørte noget fra hende."

"Elleve år! Var hun skuespillerinde hele den tid?"

"Det har jeg ikke kunnet få at vide, og jeg har heller ikke brudt mig synderligt om det, da det er af mindre betydning. For os er hendes løbebane først af betydning efter hendes tilbagekomst til faderens hus for et år siden. Hun kom en skøn dag tilbage, ledsaget af Antonia og øjensynligt forarmet og med nedbrudt helbred. Faderen tog hende kun tilbage på betingelser; hun havde beskæmmet ham og hans gamle navn, sagde han; hendes bekendte anså hende for død, og død måtte hun være for dem – hun måtte ingen steder gå, hun måtte ingen se."

"En sørgelig historie! Og jeg formoder, at den stakkels kvindes tanker efter nogen tids forløb vendte sig til ægtefællen og datteren?"

"Ja. Antonia skrev til Lena, at mrs. Golding var nær ved at dø af længsel efter sit barn, og bønfaldt hende om at fortælle René, at hendes moder levede – en moder, der var blevet grusomt behandlet både af ægtefællen og faderen – og bede hende om endelig at komme til hende, for at hun kunne trykke hende til sin barm, før dødens skygger lukkede sig om hende. Den del af historien fortalte René mig selv, da vi kørte sammen til herresædet. Hun fortalte mig, at blodet kogte i hende, da hun læste brevet. Hun blev grebet af et brændende ønske om at kysse denne moder og gøre uretten god igen. I øjeblikket hadede hun sin fader og følte trang til i hans åbne øjne at forbande ham for hans grusomhed. Ved nærmere overvejelse kom hun på andre tanker. Faderen kunne forbyde hende at have

samkvem med moderen. Hun havde penge nok; hvorfor så ikke straks rejse til Italien og fra moderens læber diktere faderen de vilkår, hun ville vende tilbage til sit hjem i England på? Hun lagde da planen til rejsen, og Lena fik af den unge dame løfte om et par smukke diamant-ørenringe, hvis hun bevarede hemmeligheden, til hun selv gav hende lov til at tale. Ikke så meget som en håndkuffert blev pakket af frygt for at vække opmærksomhed i huset; den almindelige blå sarsdragt og matroshat – senere suppleret med et tæt slør – blev valgt til rejsedragt. Torvedagen i Langford, hvor der var mange folk ved jernbanestationen, blev valgt til afrejsen, og den unge dame spadserede den halve mil fra faderens hus, langsomt, som om hun gik sig en morgentur."

"Naturligvis gik alt let for hende, da hun først havde nået London?"

"Ja, Lena gav hende uden tvivl nøje oplysninger med hensyn til rejsen. Da hun ankom til Castello Mascagni, synes hun fuldstændig at være kommet under moderens indflydelse. Skønt denne moders helbred var nedbrudt, beskrev René hende for mig som den mest fortryllende kvinde, hun nogen sinde havde truffet. Jeg formoder, at der må have været stor lighed mellem dem, for da René havde været nogle dage i huset, og moderen var kommet sig lidt, erklærede tjenefolkene, at de kun på klæderne kunne skelne dem fra hinanden. På den fjerde dag efter miss Goldings ankomst kom moderen med det forslag, at hun i stedet for at forsøge underhandlinger ved jurister eller breve selv skulle begive sig til hans ejendom, appellere til hans ædelmodighed og bønfalde ham om, at han ville tilgive hende og endnu en gang tage hende tilbage."

"Men hvorfor fulgte René ikke med moderen på denne rejse?"

"René skulle holdes tilbage som gidsel. Hvis hendes fader afslog moderens anmodning, ville hun til gengæld nægte at vende hjem, og vedblive at bo hos moderen og bedstefaderen i Alguida. Den unge pige synes på den tid at have næret bitre følelser mod sin fader, følelser, der måske skærpedes ved tanken om den stedmoder, han agtede at give hende."

"Åh ja; men jeg kan ikke indse, at Renés egen moder havde noget at gøre sig til af – hvad sund fornuft angår i alt fald. De to synes mig nærmest at have opført sig som et par skoletøse. Hvad bevægede mrs. Golding til at tage datterens klæder på?"

"Dette, tror jeg, var udelukkende af økonomiske grunde. Mrs. Golding havde ingen penge, hendes fader var ikke meget velhavende, og det lidet, han havde, holdt han fast på. Hun var af en eller anden grund vendt hjem næsten uden tøj; Renés klæder var passende til rejsen og ikke afstikkende. Ingen af dem synes at have tænkt på, at der måske var udbudt belønninger for efterretninger om René, og derfor tog mrs. Golding, mens hun ventede på toget i Paris, ikke i betænkning at vise sig i gaderne. Jeg behøver ikke at gå nærmere ind på rejsen til Langford; den kender De. Den stakkels kvinde, som ikke så noget køretøj ved landstationen, må have spadseret i det øsende regnvejr til herresædet. Ved døren har måske modet svigtet hende, og i stedet for at ringe på er hun krøbet hen til vinduet for at få et glimt af det huslige liv at se. Dette glimt er skæbnesvangert for hende. Hun ser sin mand og den kvinde, han agter at gifte sig med, sidde sammen ved bordet. Hun ser med ét blik hjemmet og det engelske familielivs strenge sæder. Hun kommer måske i tanker om, at hendes tidligere liv kun

står i dårlig samklang med dette billede på hjemlig lykke. Hun føler umuligheden af opgaven, hun har foresat sig; hun får et anfald af fortvivlelse, går i en forkert retning på grund af mørket – måske – hvem ved –?"

"Ak ja; åen var der og ventede på hende, og hun har tænkt, hun ville gøre ende på det hele. Stakkels kvinde!"

"Eller det kan være," sagde Loveday, fuld af medynk, "at en eller anden smuk fortælling om opofrelse og martyrdom fra hendes barndoms dage dunkelt har foresvævet hende, idet hun famlede sig frem gennem mørket, og hun har tænkt, at hun ville bringe sig selv som forsoningsoffer for den ene, som hun så dybt havde krænket, ved ikke at stå i vejen for hans fremtidige lykke. Her er nu toget! Ak ja; det er en meget sørgelig historie!"

"Ja; for øjeblikket ser det lidt sort ud for familien i Langford Hall, må jeg tilstå," sagde Ramsay, idet han lukkede kupédøren tor Loveday; "men bladet vil vende sig inden lang tids forløb. Der vil blive et par bryllupper der, inden året er ude, tør jeg nok sige."

"Nej," sagde Loveday, idet hun satte sig hyggeligt til rette i en krog; "mrs. Greenhow har tonet flag i denne sorgens tid, og efter hvad jeg hører, har hun nu kun liden udsigt til at blive mr. Goldings anden hustru. Lord Guilleroy og den bortløbne René er de eneste to, man vil kunne lykønske som brudgom og brud."

Noter

I kølvandet på Arthur Conan Doyles succes med Sherlock Holmes dukkede en mængde rivaliserende detektiver op – genren var i og for sig ikke ny, noveller og romaner om forbrydelser og deres opklaring ved mere eller mindre officielle detektiver (eller opdagelsesbetjente, som de dengang kaldtes på dansk) havde floreret gennem det meste af 1800-tallet.

C. L. Pirkis' "Loveday Brooke" var imidlertid noget for sig selv: Hun var en kvinde, og forfatteren var en kvinde, og tilmed en erfaren forfatterinde med 12-14 romaner bag sig. Og figuren Loveday Brooke var en af genrens mere vellykkede forsøg, som i forskellige værker om kriminalgenren nævnes som forgænger for celebriteter som baronesse Orczys "Lady Molly fra Scotland Yard" og Agatha Christies "Miss Marple".

De syv fortællinger Loveday Brooke synes ikke at have været oversat til dansk i deres helhed. Samlingen "Hvad jeg oplevede i politiets tjeneste", hvorfra de fleste af fortællingerne her er taget, er den mest komplette med fem historier; næsten samtidig udkom F. Borks oversættelse, hvori findes fire fortællinger: *Den sorte taske, Mordet på Troyte's Hill, De barmhjertige søstre* og *En prinsesses hævn*. Endelig findes en avisføljetonudgave fra dagbladet *Folkets Avis* i foråret 1911, hvor der ind imellem andre kriminalhistorier findes *Den sorte kuffert* (betitlet "*I politiets tjeneste*"), *Mordet i Troytes Hill, De barmhjertige søstre* samt *Dolkene*. Oversættelserne *Folkets Avis* er forskellige fra de to tidligere bogudgaver.

Spøgelset i Fountain Lane har tilsyneladende aldrig været oversat til hverken dansk eller norsk, hvilket nok skyldes at den trækker på nogle religiøse forhold, som kunne være svære at gøre forståelige for læserne.

Det er også værd at bemærke, at alle tre oversættelser angiver Loveday Brooke som værende ansat ved politiet, skønt hun i originalen er beskæftiget ved et privat detektivbureau, omend den officielle politistyrke trækker på hende i ny og næ. Det samme gør sig i øvrigt også gældende for de tidlige oversættelser af Sherlock Holmes, der præsenteres som "opdagelsesbetjent", og i mange tilfælde søgte forfattere og udgivere at legitimere denne type historier med undertitler som "Af en opdagelsesbetjents erindringer/noter/dagbøger" eller lignende – datidens redaktører og oversættere har åbenbart haft det lidt stramt med personer, som sådan gik og gjorde sig klogere end de officielle, statsanerkendte myndigheder, men som fandtes og stadig findes i rigt omfang i den udenlandske kriminallitteratur.

– Kim N. Jensen

Om "Loveday Brooke"

Forfatter: Catherine Louisa Pirkis (1839-1910).
Org.udgave: Som enkeltstående noveller i *The Ludgate Monthly* februar til juli 1893. "Missing" udkom første gang sammen med de øvrige i samlingen "*The Experiences of Loveday Brooke, Lady Detective*", Hutchinson & Co., London 1894.
Denne udgave er baseret på:

"*Hvad jeg oplevede i Politiets Tjeneste. Af Loveday Brooke, kvindelig Assistent i det engelske Politi. Udgivet af C. L. Pirkis.*" Paa Dansk ved Cand. mag. M. Laursen. – Aksel Andersens Forlag, København 1894. (*Den sorte kuffert, Mordet i Troyte's Hill, De barmhjertige søstre i Redhill, Dolkene* og *Savnet!*)

C. L Pirkis: "*Forbrydelse og kvindesnille. Lizzie Brookes oplevelser i politiets tjeneste.*" Oversat af F. Borck. – R. Stjernholms Forlag, København u.å. (udkom i 1894) (*En prinsesses hævn*)

Spøgelset i Fountain Lane er oversat til denne udgave.

Oversættere: Martinus Laursen (1862-1909), F. Bork (1840-1917) og Kim N. Jensen (f. 1955).
Redigeret af: Kim N. Jensen.
Forside: Efter illustration af Bernard Higham (1817-1919): "*He was still pale*", fra *The Ludgate Monthly* maj 1893.

ISBN 978-87-7979-965-3

1. ebogsudgave

www.ebib1800.dk

